

Thủy Trung Hỏa

Contents

Thủy Trung Hỏa	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	14
4. Chương 4-1: Thượng	20
5. Chương 4-2: Hạ	22
6. Chương 5	27
7. Chương 6-1: Thượng	35
8. Chương 6-2: Hạ	38
9. Chương 7	45
10. Chương 8	52

Thủy Trung Hỏa

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, 1x1, âm áp văn, mỹ si tình công, thành thực thụ, niên hạ công, đại thúc thụ, HE. Editor : Sysy aka

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuy-trung-hoa>

1. Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Ta cái gì cũng không có”

-“Ta biết rõ”

-“Như vậy ta có thể giúp gì cho người?”

-“Ta cần người, không phải cha mẹ người, lại càng không phải người có vật tùy thân, trên thực tế chỉ cần có người, vậy là đủ rồi”

Thâm Quyến là một trong những thành thị có dân số trẻ nhất ở Trung Quốc với độ tuổi trung bình chỉ khoảng trên 30. Có thể nói nó là một thành phố tràn đầy sinh ý. Tại đây, trong thành thị, có rất nhiều thanh niên “truy mộng”. Bọn họ dám xông pha, dám liều mạng, do đó rất nhiều người đã thành công. Tuy nhiên, chưa thể đắc ý vội, sự khác biệt, sức cạnh tranh và đối thủ của bọn họ ngày càng mạnh, áp lực càng lớn. Mặt khác, đại bộ phận dân cư Thâm Quyến là di dân, bọn họ rời đi quê hương, gia đình, bạn bè của

mình tới đây mong muốn tìm được một mảnh đất thuộc về mình, sự nghiệp bên ngoài bận rộn, nhưng trong tâm lại thấy đặc biệt hư không, bất lực và tĩnh mịch. Tình cảnh này khiến Thâm Quyến bất đồng với các thành phố nội địa khác. Ngộp trong vành son, tràn đầy kích thích ... Thâm Quyến lúc bấy giờ không hề thua kém Thượng Hải.

Kể từ khi tốt nghiệp trung học, Bạch Yến cũng tới đây. Hôm nay tới cũng vì công việc, không rảnh rỗi a. Thoảng thả lỏng, Bạch Yến chậm rãi bước trong cơn mưa phùn, hần đang tự hỏi một vấn đề khiến hần đau đầu.

Mọi thứ bắt đầu từ khi nào?

Chính mình nổi danh trong làng giải trí với danh xưng “Bá Nhạc”. Các loại hình giải trí mới, điện ảnh, dù thuộc lĩnh vực nào, khi cần người mới, công ty đều để hần đích thân tuyển chọn. Lúc bắt đầu thì khá tốt, hần rất hưởng thụ cái cảm giác được người khác coi trọng. Nhưng khi đối mặt với tầng tầng lớp lớp người, lễ vật chất đồng ; liều mạng cư tuyệt, hần bắt đầu hoài niệm về ngày xưa, khoảng thời gian hần chỉ là một trợ lý nho nhỏ, không ai chú ý tới. Khi ấy tuy rất tĩnh mịch nhưng cũng phi thường cao hứng. Mỗi ngày đều có thể học được những kiến thức mới, vì lý tưởng mà phấn đấu, thật sự phong phú! Khi đó chính mình bao nhiêu tuổi? đại khái khoảng 17 tuổi a, hiện tại thì đã 24 tuổi...

Nguyên lai, mình đã tới đây 7 năm a. Coi như cùng phát triển với các thành phố này, cũng xem như một “nguyên lão” đi. Nhìn tất cả mọi người dựa vào thực lực dốc sức làm việc, các mạng lưới quan hệ chậm rãi thành lập, hần buồn cười nghĩ, có phải chỉ cần là người Trung Quốc thì sẽ không thoát khỏi tuần hoàn này, hảo phiên a... Dường như xã giao luôn là vấn đề, trước sau vẫn có rất nhiều người biểu lộ kém.

Vậy nên, chính hần bắt đầu trở thành người đại diện cấp cao. Mỗi ngày hần chỉ lái xe đến gần nhà, phần còn lại thì đi bộ. Đoạn đường này không dài cũng không ngắn, vừa đủ cho hần vừa tản bộ vừa hưởng thụ cảm giác thoải mái... Sau khi về đến nhà có lẽ còn có công việc đang chờ hần, hần không phải người điên cuồng làm việc và hần cũng không phải là người tách biệt rạch ròi công việc với cuộc sống. Nghề nghiệp của hần cũng không cho phép hần làm như vậy – có một nơi ở bí mật đã xem như “đài ngộ đặc biệt” mà Kim Tinh dành cho hần.

Mà hần chính là “Bá Nhạc” nổi tiếng, là nhân vật trọng yếu được công ty coi trọng và cũng là hảo hữu của tổng tài, một trong những cổ đông của công ty. Vậy hiện tại hần vì cái gì phiền não?

“Không có ở đây, hần không được”. Phiền não của hần ư? đương nhiên là chuyện tuyển người. Thực sự không rõ, có vài người, thực sự không đến nổi tệ nhưng cái kẻ kia phản ứng đối với người sau so người trước càng kém hơn. Hần rất cục nên bội phục người nọ cố chấp, quá mơ tưởng hay là cười hần ngốc? Bất quá, không cần quản nhiều như vậy, dù sao có người cho hần chỗ dựa, cho dù thâm hụt tiền cũng sẽ có người đầu tư. Trọng điểm là hần phải tìm được một diễn viên phù hợp.

Một nữ hài 11 tuổi có thể chứa nội hàm (tiềm chất) sao? Cho dù không có nội hàm thì cũng phải có khí phách? Nếu ngay cả khí phách cũng không có thì ít nhất cũng phải có ngoại hình a. Hiện nay, diễn viên đều nổi tiếng khi tuổi còn nhỏ, các ngôi sao nhí đều đã trưởng thành. Chính là đã phỏng vấn nhiều ngày như vậy nhưng vẫn chưa tìm được người phù hợp với yêu cầu của hần. Cho nên ... thực sự hảo phiên!

Vốn hần có thể tìm đại một người, dù sao kết quả không tốt cũng sẽ không có người hội trách hần. Nhưng theo cá tính của hần đã làm thì phải làm cho tốt. Đây là thứ nhất. Thứ hai, hần và Dương Ý là hảo hữu, người kia là người mà Dương Ý xem trọng, hần không thể không cố gắng, Thứ ba, hần đã xem qua kịch bản. Kinh nghiệm nhiều năm trong làng giải trí mách bảo hần đó là một kịch bản hay hiếm có. Chỉ cần tìm được diễn viên thích hợp, thực lực tên đạo diễn kia cũng không tệ, muốn nổi tiếng không phải chuyện khó. Nguyên nhân cuối cùng, cũng là nguyên nhân tới trọng yếu nhưng cũng là nguyên nhân hần không muốn nói. Bởi vì nói ra mọi người sẽ khó tin thậm chí cười hần mê tín. Đó là “trực giác”.

Năm đó, hần dựa vào trực giác của mình đưa một ca sĩ đã xuất đạo 10 năm trở nên nổi tiếng và từ đó hần chính thức trở thành người đại diện của Kim Tinh. Đồ nàng cũng chính là đồ chính mình. Đến bây giờ, nàng vẫn xem hần như ân nhân ma đối đãi. Kỳ thực, nàng có thực lực, chỉ là không có giáo hoạt, không hiểu cách ứng xử mà thôi ... Cho nên hần tin tưởng “trực giác” của mình nhất định có thể tìm được người thích hợp. Không vì nguyên nhân gì, hần chính thức như vậy tin tưởng. Thật ra ... ngay cả bản thân hần cũng không biết vì cái gì.

(Vy: tèn ten... bé công xuất hiện a

Lãnh: *che miệng cười gian* ... thì anh cứ tin tưởng là vậy đi ,*hýhý*)

Bạch Yến cứ như vậy chậm rãi bước trong mưa, trong đầu hần nghĩ ... phải tìm một diễn viên thế nào mới có thể toát lên khí chất của nhân vật trong kịch bản. Nga... hần sững người! chính là nàng! tiểu cô nương kia

Chỗ Bạch Yến đứng xung quanh thừa thớt nhà, hiện tại lại là ngày mưa, người đi đường ít đến thương cảm. Vì vậy hần dễ dàng nhìn thấy một nữ hài đang giằng co với một con mèo hoang bên kia đường. Không biết vì điều gì, Bạch Yến nhìn thấy cảnh một người một mèo mắt to tròn mắt nhỏ rất thú vị. Hần cảm thấy buồn cười, bởi, so với con tiểu miêu kia, cô bé trông còn giống mèo hoang hơn. Tóc lộn xộn, mắt trệt trệt, dường như chưa từng chải chuốt. Mặt lấm lem những vết đen do nước bùn đọng lại nổi bật trên làn da kiêu ngạo, trắng nõn hơi tái nhợt của nàng. Chẳng hiểu vì sao lại khiến người khác có cảm giác muốn lau đi những ô thủy kia, hảo hảo thưởng thức gương mặt nàng. Đặc biệt là ánh mắt ... có điểm do dự lại rất quật cường kiên định không buông tha, tựa hồ có hỏa, đôi mắt ấy như đang nói: “ cách xa ta ra,con mèo thối này, ta sẽ không thua người” (=.=!) rất có ý chí, lại như cái gì cũng không có, lạnh lùng vô cảm, đơn giản chỉ tùy tiện nhìn, sau đó nói “tùy người, ta chẳng sao cả”. Đúng vậy, chính là đôi mắt như vậy , một đôi mắt mâu thuẫn, có thể cho người ta chứng kiến ý niệm muốn sống đồng thời lại cho ta thấy tất cả chẳng là gì ... kỳ tích! nó đã xuất hiện trên người tiểu cô nương này. Hần vẫn nghĩ sẽ chẳng có hài tử nào có sự mâu thuẫn như trong kịch bản. Chính là hết lần này đến lần khác ... và rồi hần thấy được.

Bạch Yến đi tới bên cạnh nữ hài, lấy bánh trong tay cô bé ném cho con mèo

Nữ hài không phản kháng cũng không đuổi theo con mèo chỉ quay đầu lẳng lặng nhìn Bạch Yến dường như không hiểu sao hần làm vậy. Nhìn vào đôi mắt của nàng, tựa hồ oán hần lấy đi thức ăn của nàng lại tựa hồ cảm tạ hần đã đem thức ăn cho con mèo. Thật mâu thuẫn! sau đó nàng quay đầu rời đi.

-“Nếu như ta mời người ăn bánh thậm chí còn nhiều món ngon khác nữa, người nguyện ý lưu lại hay không?” Bạch Yến mỉm cười nhìn theo bóng lưng người trước mặt. Điều hần vừa nói rất hấp dẫn đối với một hài tử.

Nàng dừng lại, suy tư trong chốc lát, sau đó xoay người, nhìn hần: “Vì cái gì?”

-“Không vì gì cả. Ta chỉ muốn giúp người”

-“Ta không cần sự đồng tình của người”nàng xoay người một cách kiên quyết

-“ Chờ một chút” Bạch Yến vội giữ chặt cánh tay của nàng Hảo mãnh. Nàng quá gầy, thiếu dinh dưỡng trầm trọng nhưng cũng rất kiêu ngạo a

-“Ta cần sự hỗ trợ” Hần quyết định xem đối phương là một người ngang hàng mà cư xử

-“...”nữ hài nhìn chằm chằm vào mắt Bạch Yến, tựa hồ ước định độ tin cậy trong lời nói của hần “Ta là cô nhi”

-“Nhìn ra được” bằng không quần áo cũng sẽ không cũ nát, bẩn thỉu như vậy. Nếu như là bỏ nhà ra đi hoặc thất lạc người thân thì nàng sẽ không thể có được ánh mắt ấy. Đó là ánh mắt không có ai yêu thương, già dặn với cuộc đời

-“Ta cái gì cũng không có”

-“Ta biết rõ” cho nên mới cùng con mèo hoang tranh đoạt thức ăn.Tuy vậy, nàng cũng rất thiện lương. Mặc dù nàng không nhượng thức ăn cho nó, thậm chí còn muốn đuổi đi nhưng cuối cùng nàng vẫn buông tay, khôngphải sao? (Lãnh: Chứ không phải người giết của người ta sao? ân?)Hần đột nhiên cảm thấy hiếu kỳ, nàng từng trải qua những chuyện gì? là người như thế nào?

-“Như vậy ta có thể giúp gì cho người?” nữ tử tựa hồ đã do dự, nên hay không lưu lại? Nàng không tin lời nói của Bạch Yến nhưng lại nảy sinh một khát vọng muốn tin tưởng.

-“Ta cần người, không phải cha mẹ người, lại càng không phải người có vật tùy thân, trên thực tế chỉ cần có người, vậy là đủ rồi” Bạch Yến ngồi xổm xuống, vươn tay chạm vào bờ vai của nữ hài, dùng đôi mắt thập phần chân thật cùng nàng đối mặt.

-“ta?”

-“Phải, chính là ngươi, chỉ là ngươi” Bạch Yến vén nhẹ mái tóc che khuất một nửa khuôn mặt nàng -“Ngươi không biết sao? khuôn mặt ngươi chính là báu vật vô giá!”

-“Ta biết rõ” y thẳng nhiên trả lời -“Ta còn tưởng ngươi có thể nói ra điều gì khác ... nếu như là vậy, xin lỗi ta không giúp được ngươi”

-“Ngươi biết?” trên đời này có rất ít việc có thể làm cho Bạch Yến giật mình, nhưng lần này, hần đã bị đứa bé làm cho giật mình thật sự. Hần vốn cho rằng nàng không biết. Nếu đã biết rõ vậy vì cái gì còn có thể như vậy ... Ách... Chán nản.

-“đúng vậy, ta biết rõ” trong lòng y cũng có chút kỳ quái, chính mình tại sao không lập tức rời đi? Là chờ mong thúc thúc đeo mắt kính ôn nhu này thay đổi một lý do khác sao?

-“...” nhìn vào đôi mắt sớm trưởng thành trước tuổi, Bạch Yến thở dài, -“Ngươi không biết, điểm mê người của ngươi không phải khuôn mặt mà chính là ánh mắt. Ngươi ngẩng lên xem, với bộ dạng này, ta có thể nhìn rõ tướng mạo của ngươi sao? Haha, cho nên hấp dẫn ta chính là ánh mắt của ngươi”

-“Ánh mắt của ta?” cái này thật sự mê hoặc y.Kỳ thực lúc ở cô nhi viện, y rất được hoan nghênh.Lúc đầu có rất nhiều người nguyện ý thu dưỡng bởi vì y lớn lên thập phần đáng yêu. Chỉ là ... không biết vì nguyên do gì, ngay cả bản thân y cũng không biết, y bài xích nhân loại, thậm chí cả vật sống. Gia đình thì không cần phải nói ... cho nên ... -“Lạnh như băng, lúc nào cũng thế, không hề có nét đáng yêu mà một hài tử nên có. Một hài tử như vậy, dù xinh xinh đẹp, chúng ta cũng không dám nuôi”

. Rất nhiều cặp vợ chồng đã nói vậy khi đem y trả về cô nhi viện. Bọn họ tình nguyện thu dưỡng một hài tử bình thường mà nhu thuận đáng yêu. Đã từng có người không có con, muốn thu nhận một hài tử như y, không phải một con búp bê, thậm chí gai góc như một con nhím nhỏ. Gia đình ấy cực kỳ kiên nhẫn, cũng “ái” y ba tháng. Sau đó “mụ mụ” tạm thời kia róm lệ đem y trả trở về. Bởi lẽ, nuôi một hài tử không phải chuyện cá nhân mà là hai vợ chồng, gia đình, bằng hữu hai bên. Không phải ai cũng chịu được áp lực của dư luận. Khi ấy, y không có ... Được rồi, chỉ một chút, thật sự có một chút thất vọng. Trong nội viện, mọi người cũng không thích y, duy nhất chỉ có viện trưởng là săn sóc, che chở cho y. Nhưng khi bà qua đời, cháu của bà lên thay. Người này căn bản không quan tâm đến cô nhi bọn họ, trong mắt chỉ có tiền tài, lợi lộc ... cho nên y đã đứng trước phòng của cố viện trưởng, lạy ba lạy, rồi ly khai. Mặc dù y đã sống cả chục năm ở đây, nhưng đối với thành thị vẫn còn rất lạ lẫm. Mà y lại nhỏ bé, dung mạo được y tận lực che dấu trở nên thập phần bẩn thỉu. Có lẽ từng có người hảo tâm giúp đỡ, nhưng ... thực xin lỗi, y vô năng nhớ rõ. Cũng chẳng hiểu đã xảy ra chuyện gì, y chỉ biết mình còn sống đã là một kỳ tích.Sau đó, kỳ tích lại xuất hiện, cho y gặp được hần – hần thực thích cặp mắt khiến người đời chán ghét của y? Thực sự ... Từ đó về sau, y luôn cho rằng, mình gặp được hần là kỳ tích. Hơn nữa ngày càng tin tưởng ...

-“Đúng vậy, ánh mắt của ngươi”Khoé miệng Bạch Yến câu dẫn ra một nụ cười thập phần ôn nhu khiến y nhất thời bị mê hoặc.Lúc này trông y lộ ra nét giống hài tử

-“Nó lạnh lẽo như băng ... thậm chí có chứa địch ý, sẽ không có ai yêu mến..” Y nhớ rõ những lời mà những người kia đã nói. Có lẽ điều này cùng với việc mình bị vứt bỏ từ khi mới lọt lòng là có quan hệ đi?

-“Không, ta rất yêu mến”hần lúc này rất thoải mái, hần đã tìm được một hài tử có ánh mắt như yêu cầu.

-“Thật không?” Nữ hài chăm chú nhìn Bạch Yến, sau đó dường như đã tin, nhẹ gật đầu -“Cho dù ngươi yêu mến thì sao? ta sẽ không tiếp nhận sự giúp đỡ của người khác một cách không công”. Trên đời nào có bữa cơm miễn phí, không phải sao?. Mặc dù mình là nam hài, nhưng biến thái không phải không có. Trước kia “mụ mụ ba tháng” cùng viện trưởng bà bà đã nói qua với y. Các nàng cảm thấy tướng mạo y quá mức xuất chúng, cho nên dạy y để phòng kẻ khác, dạy y che dấu hình dạng của chính mình. Các nàng đối với y thực tốt ... chính là ... cảm giác không nhiều lắm, có chút khổ sở. Với y mà nói, một chút cảm giác đã là quá mãnh liệt bởi vì bình thường y không có cảm giác ... cho nên ... vành mắt y đã có điểm ướt ướt

Nàng nghĩ đến điều gì sao? Nguyên lai cặp mắt chứa đầy băng tuyết ấy cũng có ngày tan thành nước. Bạch Yến biết rõ, không phải là vì hần.. Hần cứ thế im lặng. Hần tò mò muốn biết hiện tại nàng đang nghĩ gì. Không biết vì cái gì, cô bé trước mặt hần có thể khơi gợi niềm hiếu kỳ mãnh liệt của hần. Mấy năm qua, hần đã gặp qua rất nhiều người, hần là “Bá Nhạ”, hần đã tiếp xúc vô số người nên hần rất nhạy cảm.

Trong mắt hần, con người bản chất đều như nhau. Hần chưa từng có cảm giác đặc biệt như bây giờ, tò mò, hứng thú. Mà khi có hứng thú thì tự nhiên sẽ phát sinh tình cảm. Hần quyết định, vô luận đứa bé này có thể diễn xuất hay không, hần đều sẽ lưu nàng lại, dù sao nàng cũng là cô nhi, hần hội có khả năng chiếu cố nàng.

-“Ta sẽ không tự nhiên mà giúp người” Ta là người đại diện của công ty Kim Tinh cũng là tuyển trạch viên (nhân viên tìm kiếm người mới cho công ty).Đường như không hiểu ... -“Film, người biết chứ?, cả Tivi nữa, những thứ kia cần có người diễn, ta cần người giúp ta diễn xuất” Đã hiểu ra một chút ...-“Ta không biết diễn”

-“Không sao, ta có thể tìm người dạy người” Bạch Yến đứng dậy, nắm lấy đôi tay bé nhỏ -“Người hần đã đối,ta đưa người đi ăn cơm. Nhà ta ở gần đây, về nhà của ta a”

Lẽ ra phải giãy, thế nhưng tay hần hảo ẩm ... Đồng dạng đứng mưa nhưng tay hần thật ấm áp, rất lớn, rất có lực ... Vậy nên y ngơ ngác nhìn hần, không rút tay về, chỉ bước theo.

-“Người tên gì?”

-“Ta không có tên”.Mỗi lần nhận nuôi là một tên riêng. Có thể những danh tự kia cũng không phải tên y.

-“Vậy người bao nhiêu tuổi?”. Cái này phải biết a.

-“14”

-“Thực?” Nàng rất gầy, vô cùng nhỏ bé ... không sao, từ nay về sau hần sẽ hảo hảo tắm bổ cho nàng, sẽ cao lên thôi.

-“Ân. Bất qua không quan hệ. Ta nghe người khác nói, nam hài tử đến 16-17 tuổi mới bắt đầu phát triển,ta như vậy rất bình thường”chỉ là dinh dưỡng không đủ, cho nên không cần lo ra ánh mắt đồng tình ấy.

-“Đúng vậy, nam hài tử...” Bạch Yến ngăn người -“Người là nam?”

-“Ân” lại nữa rồi ... Y nhún vai thản nhiên đáp lại: thanh âm chưa đổi, lớn lên vừa trắng trẻo lại xinh đẹp, bị hiểu lầm là nữ là chuyện hiển nhiên.

-“A...” có vấn đề gì, nhân vật Hứa Tiên trọng yếu như vậy, huống chi lại là một đứa bé nhìn không ra nam hay nữ. Hơn nữa ... nam lại càng tốt, dễ thu dưỡng! (Vy: nam mới có vấn đề đến nói a...)Vừa rồi, hần còn lo lắng, hần là một thanh niên độc thân, thu dưỡng một hài tử kém mình mười tuổi, lại xinh đẹp như vậy, phỏng chừng có chút khó khăn. Mặc dù hần thừa sức giải quyết nhưng có thể bớt chút tinh lực thì thật tốt a

~~~“Nếu như nam hài không thể diễn, vậy quên đi”. Có chút không đành lòng, không biết vì cái gì, y phát hiện mình không giết thúc thúc mắt kính này, thậm chí có chút yêu mến hần. Có lẽ bởi vì hần nói hần thích cặp mắt của mình a.... Mọi người không thích, hần lại thích ... cho nên ... hần với người khác bất đồng. Cảm giác của y đối với hần không giống như lúc trước.Y tuy đã 14 tuổi nhưng vẫn chưa học qua gì nhiều, chỉ có thể lý giải cảm giác của mình như thế.

-“Không, người có thể. Ta họ Bạch, gọi là Bạch Yến”. Bạch Yến vẫn cười đến ôn nhu như vậy -“Từ nay về sau, người cùng ta. Ta sẽ trở thành người giám hộ của người.Mọi thủ tục, ta sẽ lo liệu, hết thầy đều giao lại cho ta, ân?. Người chỉ cần hảo hảo học tập, đóng phim là tốt rồi. Đó là tài năng của người, hãy mà cố gắng phát huy. Người phải dựa vào chính mình mà nuôi sống bản thân, không phải do ta”. Biết rõ hài tử này rất quật cường nhưng cũng rất đơn thuần, không tự ý cùng người khác thân cận nên hần đổi giọng liên tục, khi thì trưởng bối khi thì ngang hàng để nói chuyện cùng y. Đây là một trong những nét riêng của Bạch Yến, khiến hần nổi bật so với đám người cùng ngành.

-“Ân, ta đã biết”. Nam hài cười đến thập phần vui vẻ, hảo tốt a! Y có thể cùng thúc thúc này ở chung một chỗ. Trước giờ y chưa bao giờ mong chờ cái gọi là “ gia đình” như ngày hôm nay ...-“Thúc thúc có người nhà không?”

-“Có a, nhưng không ở đây, bọn họ đều đang ở phương Bắc, trong thành phố này thúc thúc chỉ sống một mình”. Nói đến người nhà, ngoại trừ mỗi tháng gửi về sinh hoạt phí, đã ba năm, hần không hề trở lại. Không nhờ y nhắc nhở, có lẽ chính hần cũng không phát hiện ... nguyên lai im lạnh lòng như vậy.

-“ Aiz...” Nam hài phù một hơi nhẹ nhõm khiến Bạch Yến cười ra tiếng –“Người không thích đông người sao?” Một gia đình không phải rất náo nhiệt a? Bất quá, nói thật hần cũng không thích. Cảm thấy rất phiền, càng nhiều người càng loạn, không còn ý nghĩa chỉ hội lo lắng.

-“Không thích lắm, thúc thúc người thích không?”

-“Tắc cũng không thích lắm, haha ... người...” Đúng rồi, từ nay về sau ở chung một chỗ ít nhất cũng phải có một cái tên, tiện việc xưng hô ... Hần là người giám hộ, đương nhiên theo họ nắn ...Bạch gì nhỉ?...

-“...Ta cái gì?”

-“Người thích gì?”

-“...Dường như không gì cả” cần trọng suy nghĩ nhưng chỉ lắc đầu.

Bạch Yến nhìn nam hài mặt lấm lem vệt bùn, Nghĩ tới câu thành ngữ “ khác nhau một trời một vực”. Đứa bé này mục diện như vân. Nhưng mà ... Bạch Vân quá ư đại chúng. Băng? Nam hài không hoàn toàn là băng, tâm y lạnh nhưng không cứng, rất mềm mại. Lạnh lùng rồi lại mềm mại, mâu thuẫn nhủ vậy ... chỉ có ... Tuyết! Thứ mà hần mê luyện

-“Vân Tuyết, ta gọi người Vân Tuyết có được không?” Lời nói có chút hưng phấn, hần đang vì sáng kiến của mình mà đắc ý!

-“Hảo” chỉ cần là thúc chọn đều hảo cả . Tuy là cái tên này.. nó có vẻ ... mặc kệ, thúc thúc thích là được. Dù sao tên là để người khác gọi.Không sao

-“Như vậy quyết định rồi, Vân tuyết, người thích ăn cái gì?” Thật cao hứng, tại sao chỉ cần nghĩ tới việc sắp sửa cùng Vân Tuyết ở chung thì hần phi thường hứng thú.

-“ ...Tuỳ tiện” Đồ ăn không phải lấp đầy bụng là được sao?

-“Huh? kem cây**? Ăn thứ đó không thể no a” Quả nhìn không ra tiểu hài tử này lại thích ăn đồ ngọt. Xem ra không thể nhìn người qua vẻ bề ngoài.

-“Kem cây? ta không nói là muốn ăn kem cây a”

-“ ...”

-“Ta là nói tùy tiện, nghĩa là cái gì cũng được, chỉ cần no bụng. Như thế nào lại nghĩ đến kem cây a?” Thúc thúc thật quái dị

-“ ...”

-“Hay là thúc thúc tay nghề kém cỏi, chỉ có thể mua đồ ăn vặt cho Vân Tuyết?” Nặng thấy biểu tình trên mặt hần, y lập tức tự xưng”Vân Tuyết”. Nội tâm y đang trề ra mặt quỷ (=.=) , chưa bao giờ nghĩ,hoá ra y cũng có lúc như vậy.

-“Không có a... thúc thúc tay nghề rất tốt! Bởi vì sống một mình, không thích ăn đồ bên ngoài nên đều là chính mình xuống bếp a, lâu ngày cũng có thể xem là một thân hảo trù nghệ nha” Bộ dáng rất chi là kiêu ngạo.

-“A, vậy càng “tùy tiện””

-“Tùy tiện nữa a...” Văn hoá khác biệt ... chương ngại quá khó ... Bạch Yến trong lòng khóc không thấy nước mắt, trên mặt vẫn duy trì tiểu dung ôn nhu, hài hoà. Hần thực sự ở phương diện này là bẩm sinh a, không cần như một số người dày công luyện tập. Có nhiều thứ, trời sinh là đã có sẵn mà dùng...

**Tác giả chơi chữ (theo ta là vậy)

2. Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bạch Vân Tuyết rất nhanh liền đem một đĩa lớn cơm chiên xử lý sạch sẽ, như chưa thoả mãn còn liếm liếm lòng đĩa

---

Bọn họ cứ như vậy chậm rãi bước trong mưa. Có chút lạnh, Bạch Vân Tuyết trầm nghĩ, nhưng khi ngẩng đầu lên nhìn nam nhân ôn hoà bên cạnh mình, cảm thụ nhiệt độ của hắn trong bàn tay, lòng y ấm áp hẳn lên.

–“Đã tới, thúc thúc ở lầu bốn, chúng ta lên thôi”. Xoay người đối nhân viên trực cửa đối diện –“Thân thích của ta”. Bạch Yến hỏi Bạch Vân Tuyết muốn đi thang bộ hay thang máy. Bản thân hắn ưa đi thang bộ, có vài tầng cần gì thang máy a.

–“Hảo” Bạch Vân Tuyết vẫn kiệm lời, cứ thế im lặng. Trên đường đi, ngoại trừ vài câu giúp ‘nhận thức’ nhau, giữa hai người luôn bảo trì không khí tĩnh lặng này. Chỉ là tay trong tay sánh bước. Bạch Yến vì phối hợp cước bộ của Bạch Vân Tuyết nên bước từng bước thật nhỏ, may sao, hắn vốn yêu thích không gian này, chậm rãi bước, không còn cảnh tượng người khác vội vàng.

Đến cửa nhà, móc chìa khoá, mở cửa đi vào.–“Ân, nhà thúc thúc không lớn ...” Y nhìn sang Bạch Yến, vốn nghĩ, người này sang trọng, sự nghiệp thành công nhà sẽ rất lớn. Bạch Vân Tuyết xuyên qua hành lang, ngẩng nhìn phòng khách, đảo mắt một vòng sơ lược ngôi nhà tương lai của mình, kì thật cũng rất bình thường 3 thất (phòng), 2 sảnh,... xem ra chỉ có một phòng vệ sinh... còn có sân thượng, phải có thôi, bằng không phải phơi quần áo ở đâu?. Một căn nhà điển hình, trước y đã ở qua không ít nên cũng không quá lạ lẫm.

–“Tiểu Tuyết” Bạch Yến tự nhiên sửa lại cách xưng hô với Vân Tuyết –“Người ăn đỡ bánh mì đậu trước a, cơm vẫn đang nấu, chờ một chút”

–“Ta nghĩ, ta trước nên tắm rửa ...” Y nhận thấy tuy Bạch Yến sống một mình nhưng phòng ốc vô cùng sạch sẽ, hẳn hắn là người hảo khiết (ở sạch), chính mình bộ dạng không biết ra làm sao, không bằng đi tắm rửa trước. Dù sao đối bụng cũng đã quen, y là đứa trẻ hiểu lễ nghi a.

–“Uhm... cũng đúng, phòng tắm ở bên kia, người biết sử dụng chứ?” Đứa bé này so với tưởng tượng của hắn còn cần sự chăm sóc nhiều lắm ... chỉ liếc sơ như vậy liền phát hiện sở thích sạch sẽ của hắn sao?

-“Biết a” Y cũng đâu phải từ cổ đại tới, Bạch Vân Tuyết cứ vậy biết điều mà vọt vào phòng tắm tắm rửa. Tắm xong, y còn ngoan ngoãn đem quần áo cất kỹ, tự động lau khô sàn nhà sau đó mới mặc tạm cái T-Shirt rộng phồng phình mà Bạch Yến đưa cho, đi vào bếp.

-“Người thật nhanh a, ta vừa chiên cơm xong, món này làm nhanh, người không ngại chứ?”.

Bạch Vân Tuyết nhu thuận lắc đầu – có ăn là được, hơn nữa cơm chiên trứng của Bạch Yến làm vàng óng vàng ánh, thơm thơm, người bình thường nhìn vào đã thèm huống chi là y, một kẻ đang đói rã rời. Tiếp nhận thìa Bạch Yến đưa, y cầm cúi ăn.

Bạch Yến nâng cằm, mỉm cười ngồi nhìn y. Sau khi tắm xong, gương mặt sạch sẽ của Bạch Vân Tuyết làm hấn kinh diễm, khó trách lúc hấn nói y có gương mặt vô giá y chỉ diễm nhiên nói “ Ta biết rõ ”. Bất luận kẻ nào nhìn thấy gương mặt này điều sẽ ‘biết rõ’ a. Mà chính mình lúc đó thực sự chỉ bị ánh mắt của y hấp dẫn mà thôi ... tăng thêm nét kiều diễm của khuôn mặt chính là làn da trắng nõn không tì vết. Vân Tuyết thật sự là một mỹ nhân trời sinh a. Y sinh ra đã là chủ định không tầm thường, với hình dạng này của y, quả thật sẽ là ngôi sao sáng của Kim Tinh. Thật không rõ, hài tử tuyệt vời như vậy, như thế nào lại trở thành cô nhi? Rốt cuộc cha mẹ y là người như thế nào? Không cần y sao? Hấn phát hiện mình đối Bạch Vân Tuyết ngày càng hiếu kì, ngày càng có hứng thú với hết thảy mọi chuyện liên quan tới y.

Bạch Vân Tuyết rất nhanh liền đem một đĩa lớn cơm chiên xử lý sạch sẽ, như chưa thoả mãn còn liếm liếm lòng đĩa (__ __!) Bạch Yến thoáng kinh ngạc, thân thể y rõ ràng nhỏ như vậy sao có thể chứa được nhiều như thế a, hơn nữa tốc độ cũng thật là quý dị đi. Nhìn động tác kia của y, Bạch Yến không nhịn được cười ra tiếng – “ Thế nào? Chưa no sao? ăn thêm không?”

-“Không phải, ta no lắm! chỉ là ...thức thức làm cơm thật sự rất ngon ... cho nên ta mới không nhịn được ...”. Da Bạch Vân Tuyết thật sự rất trắng, chỉ cần chút màu sắc cũng sẽ thấy rõ ràng. Tỷ như hiện tại, mặt y phỉm hồng, rất đáng yêu.

-“Thật không? vậy thì tốt quá. Ta còn sợ không hợp khẩu vị của người “. Bạch Yến thở nhẹ một hơi, đứng lên thu dọn chén đĩa,-“Ta đi...”

-“ Thức thức, để ta, người vừa về đã lo nấu cơm cho ta, đừng nói là tắm rửa ngay cả quần áo người cũng chưa thay a” Điều tại mình, chỉ mãi làm cơm không chú ý. – “ Người tranh thủ thời gian đi tắm đi, bằng không sẽ cảm lạnh “ Ân, nguyên lai y cũng quan tâm đến người khác . Cái người đang cười ôn nhu trước mặt khiến y lo lắng a, nhìn hấn cũng không phải loại người cường tráng không nghĩ tới hấn lại không nghĩ tới hấn lại không biết chiều cổ bản thân như vậy. Hay ... vì hấn quá quan tâm y? Nghĩ đến hấn xem mình trọng yếu đến vậy, tâm Bạch Vân Tuyết bất giác mềm lại, thực ấm áp.

-“ Khó trách ta cứ cảm thấy thân thể là lạ “ Không thoải mái lắm ... hoá ra là vừa mắc mưa, quần áo ẩm ướt ... Hấn thường chiều cổ bản thân mình rất tốt, không có biện pháp, sớm phải ra ngoài bươn chải, khi đó không quyền không thể, trừ bản thân ra, còn ai chiều cổ hấn cơ chứ? Chính là không nghĩ tới, hôm nay hấn một lòng nghĩ xem phải chăm sóc đứa nhỏ này như thế nào mà hoàn toàn quên mất bản thân mình,-“ Ta đi tắm, chén bát giao cho người, những thứ kia...người sử dụng được không?”

-“ Yên tâm “ Y thực sự không phải từ cổ đại tới.

-“Ân “ Hấn vẫn cảm thấy lo lắng ... dù sao, hấn gặp y dưới tình huống kia ... cứ có cảm giác y thuộc vào miêu tộc ...(__ __!) cũng có thể là ‘dã thú phái’ chẳng? Tuy vậy, hấn phát hiện Vân Tuyết cũng rất có ‘lòng tự trọng’ của nhân loại ... nhưng hình như động vật cũng có cái đó a. Bất quá từ sau khi về nhà biểu hiện của y rất hảo, cực hiểu chuyện, cực lễ phép. Hấn không hiểu tại sao mình cứ lo lắng ... chẳng lẽ, bởi hấn muốn thay y làm những việc kia? Muốn bảo hộ y? ... Không thể nào! Bạch Yến hấn vốn là một người chán ghét sự phiền phức. Mặc dù hấn có khả năng xử lý những chuyện đó. Bất tri bất giác bắt đầu tắm rửa, trong đầu vẫn miên man suy nghĩ về Vân Tuyết.

Để chứng minh, mình là người hiện đại, còn sống ở thành thị hơn chục năm là ‘người từng trải’.Bạch Vân Tuyết đem tất cả chén đĩa cổ gắng rửa thật sạch, tới khi sáng bóng mới dừng tay. Sau đó lại lau khô, xếp vào tủ chén – Thức thức không chỉ có ‘kiết’ mà còn rất có trật tự a. Nhìn xem những vật dụng đều được y đặt chỉnh tề, Bạch Vân Tuyết lần nữa cảm thán. Quay lại đem bàn lau khô. Bạch Vân Tuyết nhìn gian bếp mình vừa thu thập, thoả mãn tắt đèn, lên phòng khách ngồi.

-“ Tiểu Tuyết ...” Y chưa ngồi được bao lâu bên trong lại truyền ra tiếng của Bạch Yến

-“Làm sao vậy?” Bạch Vân Tuyết đã sớm thích ứng cách xưng hô “ Tiểu Tuyết ‘ của Bạch Yến nên phản ứng rất nhanh.

-“...ta quên cầm y phục...” Mùa xuân ở Thâm Quyển mặc dù thập phần ấm hơn so với phương bắc, nhưng đã khuya như vậy, lại có mưa, vẫn là có chút lạnh. Hắn không muốn cứ vậy mà đi ra, dù sao cũng còn có tiểu Tuyết, gọi y giúp là được. Lần đầu tiên hắn cảm thấy có người ở cùng thật là tốt a

(Mỗ Viêm: Là người khác sẽ không có khả năng nhờ giúp những việc như vậy, ta cảm thấy vì là tiểu Tuyết nên người mới cam tâm tình nguyện a

~~Băng Vy: Đúng, đúng a...)

-“Gian phòng trái là phòng ta, trong phòng có một tủ đồ bên trái, có vài cái T-shirt ta thường mặc ở nhà, người tùy tiện lấy một cái là được “.

-“A” Thoạt nhìn rất thành thực, giỏi giang, kỳ thực rất mơ hồ a, lớn như vậy mà còn không biết chiếu cố bản thân. Như vậy, từ nay về sau ta sẽ chiếu cố người, xem như báo đáp ân thu dưỡng của người. Cứ như vậy, Bạch Yến ‘ khôn khéo, giỏi giang’ ngay từ đầu đã làm sai hai chuyện, để lại cho Bạch Vân Tuyết ấn tượng khác biệt, khiến cho ý nghĩ ‘chiếu cố thúc thúc ‘ rơi sâu vào tiềm thức, theo thời gian chậm rãi mọc rễ, nảy mầm, khoẻ mạnh, phát triển, phát triển ... Nhưng đó là chuyện về sau. Bây giờ chúng ta quay lại với hiện tại.

-“Tiểu Tuyết nhà thúc thúc có ba gian phòng, ở giữa là thư phòng “ đó là nơi hắn làm việc, nơi nghỉ ngơi cũng là nơi hắn thích nhất. Bạch Yến nắm tay Bạch Vân Tuyết tiến lên trước –“cho nên, người tạm thời chịu uỷ khuất ngủ ở phòng khách, có thể chứ?”

-“Ân, không sao ” Cái gì uỷ khuất với không uỷ khuất a, y chỉ cần một nơi có thể ngủ là được, thúc thúc thật sự rất ...

-“Vậy là tốt rồi,mai ta sẽ đưa người đi mua vật dụng hằng ngày, quần áo, gra giường ... đều đủ cả. Từ nay về sau, phòng chính giữa là phòng của người” Bởi vì hắn rất thích cảm giác hoàn toàn thuộc về mình cho nên để tiểu Tuyết ngủ ở phòng khách thật không có ý tứ. Dù sao, tiểu Tuyết sau này cũng sống ở đây cùng hắn, xem như chủ nhân ngôi nhà, không phải khách nhân.

-“Vạn nhất có khách đến thì phải làm sao?” Bạch Vân Tuyết nhìn gian phòng chỉnh tề, sạch sẽ.

-“Khách nhân của ta không nhiều lắm, nếu có cho họ ngủ ở phòng khách bằng không thì trở về ... haha” Hắn là nói thật. Tuy hắn quen biết nhiều người,quan hệ cũng không tồi, chỉ là thật sự thân thiết chỉ có vài người. Bởi vậy, trên thực tế sẽ có rất ít người đến nhà hắn nói chi là qua đêm. Trong nhà có phòng khách cũng là vì ngừa vạn nhất ... Đa phần là vì Dương Ý, còn có Tịch Niệm ...

-“Ân” có chút vui vẻ, bởi chính mình so với những người kia trọng yếu hơn.

-“Mau ngủ đi, ngày mai còn rất nhiều việc phải làm “ Chờ một chút, phải gọi điện cho Tịch Niệm, báo đã tìm được người, casting ngày mai miễn đi. Thật tốt a.Mấy ngày nay hắn thật sự bị phiền chết.

-“Ân”

-“Đây là đứa bé mà người nói?” Tịch Niệm nhìn nam hài trước mặt, có chút ngây người ...nhìn như thế nào cũng ...-“Yến, người thực sự là ‘ ra đa’ thiên tài của công ty chúng ta nha, thật không thể tin được, y sẽ là ngôi sao mới của Kim Tinh a...”.

-“Không dám” Nói là nói vậy, trên mặt Bạch Yến chính là đã treo nụ cười ‘siêu cấp đắc ý’. Hắn có dự cảm tiểu Tuyết chính là một báu vật sáng chói mà hắn đã tìm được.

-“Cái kia..” Âu phục nhỏ nhắn vừa người, tóc cắt ngắn, cả người toát ra quý khí chính là Bạch Vân Tuyết. Cho dù có cố gắng cam đoan, cũng sẽ không ai tin vài ngày trước y bắt quả chỉ là cô nhi trên đường. Cho nên nói, mặc dù bề ngoài không phải là tối trọng yếu nhưng cũng thực quan trọng, nhất là đối với một nghệ sĩ.

-“Cái gì?” Cái tên Dương Ý từ đầu tới cuối không lên tiếng, chỉ đứng xem bất ngờ trả lời y

-“Cái kia... Bạch thúc thúc nói muốn ta đến diễn cho Tịch thúc thúc xem, xem ta có thích hợp đóng phim hay không ... chính là...” tên kia nhìn chăm chăm y nửa ngày không nói câu nào...Y biết mình rất đẹp (O.o) chính là nhìn như vậy chưa đủ hay sao?

-“Tịch Niệm, người nói đi!” Dương Ý bắt đầu có điểm thưởng thức tiểu tử này. Lúc bắt đầu, bởi vì bề ngoài của y quá mức xinh đẹp, hắn cũng không có cảm tình gì. Bạch Yến không biết Tịch Niệm thích mỹ nhân sao? Nhìn ánh mắt Tịch Niệm, thực làm cho người ta sinh khí a. Bất quá hiện tại, Dương Ý quyết định thưởng thức tiểu tử này, cũng không dám quấy rầy Tịch Niệm đối mỹ nhân thưởng thức, chính là cái tên kia... hừ...

(Viêm: Ý là tiểu tử kiêu ngạo, chết cũng không thừa nhận trên thế giới này, chỉ có hắn là ‘không dám’ đắc tội Tịch Niệm ... vì sao ư? ... Mỗ Viêm không dám nói ... *ngó nghiêng tranh thủ chạy*...

Lãnh: Ehèm để ta nói thay cho, trừng phạt về đêm a... hắc hắc ... * che miệng cười gian*...

Ý:*Giơ đồ long đao lên* ... ta chém a chém

Lãnh: ....cứu mạng a)

-“Đương nhiên ...” Tịch Niệm là một đạo diễn chuyên nghiệp, không phải kẻ háo sắc, cho dù thích tiểu Tuyết cũng không thể ngay lập tức nói y thích hợp, bằng không sẽ lại bị tên Dương Ý kia khinh bỉ... cho nên hắn hạ quyết tâm, ánh mắt vẫn lưu luyến không rời –“Thử một chút, phải đợi diễn thử xong mới quyết định được “. Khuôn mặt này trời sinh là siêu sao a, dù không thực lực đã sao? Chỉ cần bồi luyện là được. May mắn người này là Bạch Yến tuyển cho nên khả năng thành công là rất lớn! Ta van người tiểu Tuyết, đừng để ta thất vọng!

-“Tiểu Tuyết” Bạch Yến sau khi nghe xong rất phối hợp bắt đầu casting. Tuy là người hắn chọn nhưng vẫn là đạo diễn quyết định, phải khiến Tịch Niệm thỏa mãn ủng hộ mới được a.

-“Ân” chỉ cần là Bạch Yến mở miệng, Bạch Vân Tuyết luôn cẩn trọng lắng nghe. Y không nghĩ bỏ qua những gì hắn nói, bởi hắn là người tối đặc biệt trong lòng y, y luôn luôn dựa vào cảm giác mà hành động.

-“Người trước kia đã từng đóng phim chưa?” Mặc dù biết nhưng vẫn phải hỏi theo trình tự.

-“Ân” Hắn không phải đã biết rồi sao?

-“Cho nên trọng điểm không phải hành động của người ...” Bạch Yến hướng sang Tịch Niệm –“Nếu như một nhân vật đã xâm nhập vào tâm diễn viên , cho dù không hành động hắn cũng phải đem chính mình và nhân vật hoà làm một. Nếu không thể nhập tâm, cho dù hành động ra sao cũng không được, đúng hay không?”

-“Đúng vậy” Bạch Yến muốn nói ...?

-“Đây chính là nguyên nhân ta chọn tiểu Tuyết. Lần đầu nhìn vào mắt y, ta đã nghĩ, y quả thực có thể diễn vai Tô Thanh Nhi một cách hoàn hảo “ Loại ánh mắt ấy, bây giờ nghĩ lại, vẫn có chút rung động.

-“A?” Dương Ý không tự giác nheo nheo chân mày. Hắn rất tín nhiệm Bạch Yến, chính là, nam hài này lãnh lãnh thanh thanh, ngoại trừ xinh đẹp ra thực có thể diễn hảo khí chất của Tô Thanh Nhi sao? loại tình cảm nội tâm này ...

-“Tiểu Tuyết, ta kể người nghe một câu chuyện xưa được không?” Bạch Yến đã sớm có đối sách thu phục tên Dương Ý kia, bởi Tịch Niệm ham thích mỹ nhân mà tựa hồ đối người đẹp có cảm tình lắm. Trong khi đó Dương Ý lại quên mất chính mình cũng được xưng tụng là mỹ nhân a. Cho nên hắn định dùng vẻ bề ngoài của tiểu Tuyết thuyết phục Tịch Niệm, còn về phần Dương Ý, đương nhiên là phải dùng thực lực a. Bất luận như thế nào, vai diễn kia chỉ có thể là tiểu Tuyết, không được là ai khác.

-“Hảo” Chỉ cần là Bạch thúc thúc nói, vô luận là gì, y đều nghe

(Lãnh: sao ta nghe đâu đây có mùi thê nô ghen ...:]]~~)

-“Ngày xưa có một nữ hài tên là Tô Thanh Nhi, nàng thập phần xinh đẹp do kế thừa nhan sắc từ mẫu thân. Nhưng nàng rất chán ghét dung mạo của mình nên luôn ăn mặc thật xấu xí...” Bạch Yến nhấp một ngụm trà –“ Muốn biết tại sao không?”

-“Ân” Bạch Vân Tuyết gật nhẹ đầu, nàng có người thân, không phải sao? như vậy làm gì phải che dấu chính mình? Y là bất đắc dĩ mới phải ăn mặc như vậy ... đối với nàng, tướng mạo không ai chán ghét, vì sao lại tự mình ghét bỏ bản thân?

-“Bởi vì nàng chán ghét mẹ của mình ...” Cái này không có gì kì quái, mẫu thân của nàng xinh đẹp nhưng ... ách, cái này nên nói thế nào cho y hiểu đây? Y sao có thể hiểu ‘dâm dăng’ là gì? Y còn nhỏ a...-“Nàng có một phụ thân rất thương nàng, người này quá mức chân thật ... nói trắng ra là ngốc tử. Ngốc tử, người hiểu không?”

-“Biết rõ” Đã như vậy gả cho hắn làm gì?

-“Bởi vì hắn rất giàu có, ít nhất là so với người khác trong trấn. Mà mẫu thân nàng chỉ là một kẻ nghèo hèn, cho nên mới phải gả cho hắn “ Chỉ là vì tiền mà thôi. Bạch Yến thấy Bạch Vân Tuyết có vẻ hiểu được, tiếp tục nói –“Nhưng hắn không phải trời sinh như vậy, mà là sau này sinh bệnh tạo thành, Tô Thanh Nhi là một hài tử thông minh, từ nhỏ nàng đã nghe rất nhiều người nói về mẫu thân nàng. Thậm chí còn tận mắt nhìn thấy ... cho nên ...người hiểu cảm giác này chứ? Nàng rất yêu phụ thân mình.Đối với nàng, phụ thân là người tốt nhất, đó là lý do nàng hận chính mẫu thân nàng”.

-“Ân...” Đại khái hiểu được . Mặc dù y là người không có cảm giác gì, không ái, không hận ... nhưng thực ra chỉ là y không hiểu và cũng không có thân cận cùng người khác. Có thể nàng đây không phải là hận, chỉ là không có cảm tình mà thôi.

-“Về sau, nàng vô tình nghe được mẫu thân nàng cùng tình nhân bàn kế giết chết phụ thân, độc chiếm gia tài. Người thử nghĩ xem tâm trạng của nàng lúc đó như thế nào a?”

-“...” không có cảm giác ... nàng giết ai đâu liên quan đến ta (_ _!)

-“Suy nghĩ hết một ngày, Tô Thanh Nhi quyết định động thủ trước mẫu thân của nàng “Ta muốn bảo vệ phụ thân” nàng nói “ hắn là người tốt nhất trên đời, cũng là người duy nhất không vì bề ngoài mà thực lòng tốt với ta ... ta yêu hắn ... ta muốn bảo vệ hắn, cho dù phải giết mẫu thân thân sinh cũng không sao “

-“Hắn là người tốt nhất trên đời, cũng là người duy nhất không vì bề ngoài mà thực lòng tốt với ta ... ta ...yêu hắn?” Bạch Vân Tuyết nghe những lời này, cảm giác chuyện xưa y từng trải qua, trong nội tâm có gì đó đang nhúc nhích –“Ta muốn chiếm đoạt “ Y tựa hồ nghĩ tới ngày đó, nội tâm thâm vực trộm, ánh mắt cũng trở nên kiên định.

-“Như thế nào? Cảm động a? “Tịch Niệm phát hiện sự biến hóa này. Dương Ý cũng có chút ngạc nhiên. Vốn Dương Ý nghĩ y sẽ không phản ứng gì, nhưng vừa rồi ...Lần đầu gặp, Dương Ý đã cảm thấy đứa trẻ này lạnh nhạt, có lẽ không vô tình, lạnh lùng nhưng cũng không thể minh bạch tình cảm nội tâm kịch liệt Tô Thanh Nhi.Có thể ánh mắt vừa rồi của y ... mặc dù không rõ ràng lắm ... Vì cái gì? chỉ là một động tác nhỏ như vậy đã đã động tâm tình người khác. Mắt của y ... hay là tâm của y có một thứ ma lực ... Cái tên Tịch Niệm này, thật muốn bịt mắt hắn lại! Trong lòng thở dài một hơi, Dương Ý quyết định kỳ vọng vào đứa bé này. Bạch Yến kia đúng là lợi hại. Dương Ý hắn bội phục.

-“Cảm động..?” Có cái gì mà cảm động? Chỉ là nghĩ sao làm thế thôi. Mẫu thân Tô Thanh Nhi không phải người tốt mà nàng cũng không phải đại thiện nhân. Nàng khinh thường mẫu thân nên quyết định giết người, đối tượng là mẫu thân mình, so với việc nữ nhân kia muốn ghét phụ thân mình – người nàng yêu, vẫn không ngoan độc bằng. Bất quá ...cũng chưa chắc mẫu thân không yêu phụ thân nàng, chỉ là nàng hận mẫu thân mình, người không yêu thương mình, không yêu thương phụ thân, phản bội cái nhà này ... hận mẫu thân nàng muốn giết người mà nàng yêu. Người nàng yêu nhất bị sát hại ... sẽ có tâm tình gì? Mất đi hắn ... không bao giờ có thể hưởng thụ ái tình từ hắn ... ôn nhu từ hắn ... Nhìn sang Bạch Yến, sâu thẳm trong mắt Bạch Vân Tuyết càng thêm kiên quyết: tuy chỉ nhận thức hắn trong 3 ngày, nhưng y không muốn mất đi người này.-“Ân, sau đó thì sao? Y có chút muốn biết diễn biến tiếp theo của câu chuyện.

-“Sau đó nàng đã hành động. Tâm lý nàng không quá dằn xé, nàng từ nhỏ không yêu mến mẫu thân, thế giới nàng cũng rất nhỏ hẹp, nàng không hiểu cái gì là nhân quyền, không biết cái gì là phạm pháp, nàng chỉ biết mình muốn như vậy mà thôi. Không ai hoài nghi nàng, không ai biết người hạ độc vào trà của của mẫu thân lại chính là nàng “ Đột nhiên Bạch Yến cảm thấy kịch bản này có chút... Tịch Niệm cái tên này

rốt cuộc chứa cái gì trong đầu vậy ... như thế nào lại hoan hoan hỉ hỉ quay cái kịch bản thế này? Khó trách không có người thưởng thức ... tên đó không biết dùng cách gì lại mê hoặc Dương Ý?

(Vy: Ý anh mê trai chứ có mê kịch bản đâu mà nói ... ^^)

-“Tóm lại là rất thuận lợi a! Sau đó nàng giải tán tất cả gia nhân trong nhà, bản thân cùng phụ thân chung sống. Mặc dù nàng mới 11 tuổi, đã có thể chiếu cố phụ thân mình nuôi sống phụ tử hai người, lợi hại?”

-“Thực sự rất lợi hại” Muốn sống vậy phải rất kiên cường ... Nhưng thật sự kiên cường sao?... một người trong khoảng thời gian dài không có dục vọng gì ... bỗng nghĩ đến mình. Bất quá sau lúc gặp Bạch Yến, y đã nghĩ về sau mình không cần như vậy nữa đi? Đúng vậy có khát vọng sống sót, cảm thấy cuộc sống tương đối khá – ít nhất còn có hy vọng, ý nghĩ chết quách đi cũng không còn nữa. Chính y lúc đó cũng ôm hy vọng mong lung này mới không lập tức chết đi, gắng sống tới bây giờ a

-“Tiểu Tuyết? “ Y thất thần?

-“Àn”..

-“Người cảm thấy Tô Thanh Nhi đối với phụ thân nàng là loại tình cảm gì? “ Hắn muốn biết cảm nghĩ của y về kịch bản này.

-“Không phải là phụ tử tình thâm sao? Nếu mẫu thân đã không thương nàng, như vậy phụ thân chính là người thân duy nhất trên đời. Đương nhiên phải hảo đối xử chứ ” Người thường đều cho rằng thế a

-“Có thể phụ thân nàng là đứa cực ngốc ... Hắn đối với nàng yêu thương, không phải loại tình cảm đối với hài tử của mình mà chính xác hơn là “Bạn đời “a. Trí lực của hắn so với Tô Thanh Nhi kém hơn, người cho rằng người như vậy Tô Thanh Nhi sẽ xem hắn là phụ thân mình sao?”

-“Hắn suất không?” Bạch Vân Tuyết trầm mặc một hồi đột nhiên hỏi.

-“Không suất... rất bình thường nhưng khá đáng yêu bởi trên mặt luôn treo một cái tiểu dung rất khờ dại” Bạch Yến đột nhiên cảm thấy, người này cho Tịch Niệm sắm vai tựa hồ rất thích hợp a

~~~“.....” tình yêu...Bạch Vân Tuyết nghĩ tới danh từ này. Nó là cái gì gì đó? Trước kia hình như có nghe người khác nói qua, là nữ hài trong cô nhi viện? viện trưởng bà bà? Nữ sinh hình như rất thích thảo luận đề tài này? chính là y không hiểu ... thực sự không hiểu.Bình thường mọi người hẳn suy đoán ‘Tô Thanh Nhi yêu phụ thân nàng’... bộ phim này không phải nói về ‘loạn luân’ đi?. Thế nhưng y lại không nghĩ thế. Tô Thanh Nhi trưởng thành sớm, nàng mới 11 tuổi, hẳn là cùng y đồng dạng, sẽ không hiểu cái gì gọi là yêu. Cho nên nàng chỉ là một lòng muốn bảo vệ hắn mà thôi, không vì bất luận lý do gì ...-“Chỉ muốn bảo hộ hắn, không cho hắn biến mất, không cho hắn bị thương, bởi vì hắn là người duy nhất thân cận mình. Ngốc cũng vậy, là phụ thân cũng vậy, những điều đó không quan trọng. Trọng điểm hắn là người duy nhất ở bên cạnh nàng nàng hai bàn tay trắng, nếu không nhờ bộ mặt xinh đẹp, có lẽ sẽ không ai yêu thương nàng, không ai quan tâm đến nàng, đối nàng tươi cười, cùng nàng chơi đùa ...Nàng chẳng qua là một hài tử mà thôi”. Biểu hiện của nàng nhìn có vẻ vô tình nhưng thực tế nàng chỉ là một hài tử đơn thuần muốn bảo vệ người duy nhất thuộc về mình mà thôi, người cũng tốt, vật cũng tốt ... đối với nàng đó là sự tồn tại trọng yếu ... cho nên không muốn mất đi, thậm chí phải thủ hộ!

-“...” Ba đại nhân vật ở đây điều bất giác trầm mặc ... Quả nhiên ... Hay cùng là hài tử nên dễ dàng hiểu nhau?. Chính là chỗ nhìn có vẻ đơn giản lại ẩn chứa một vấn đề phức tạp như vậy ... Những hài tử trước đều bị ảnh hưởng bởi người lớn, dùng suy nghĩ của người lớn hòa theo mà nói cho nên không làm thoả mãn bọn họ. Nhưng người này ... đứa bé này ... y không nghĩ nhiều như vậy, y thậm chí không có tình cảm gì, y chỉ nói ra lý do thập phần ngây thơ mà một hài tử có thể cảm nhận được, đem những người lớn bọn họ hù sợ. Bọn họ bắt đầu có chút hổ thẹn, bọn họ quên mất lúc đầu vì cái gì muốn đem kịch bản này dựng thành phim. Lúc ấy bọn họ thật cao hứng ... có lẽ bị tâm linh thuần túy của Tô Thanh Nhi hấp dẫn, mới lựa chọn tác phẩm này. Chính là ngay lúc đó bọn họ không phát hiện ... thậm chí không nghĩ tới...vài mặt tiêu cực... Cho nên hiện tại bọn họ thực cảm động, vô cùng cảm kích Bạch Vân Tuyết ... Đứa bé này đã khiến họ hiểu rõ hơn cái thần của kịch bản này.

-“...” Y có chút lạnh người, bọn họ làm gì đột nhiên dùng ánh mắt kia nhìn y a? Nhất là cái tên Dương Ý kia ... rất không thích hợp, không ngờ hắn cũng có vẻ mặt này nọ, khó trách mọi người nói ‘ vật xếp theo

loài, người phân theo bầy ‘ (đồng nghĩa câu ngưi tầm ngưi mã tầm mã á ... hắc hắc).

-“Cái kia ... mọi người...”

-“A” Dương Ý phản ứng trước tiên –“ Vậy ngươi cảm thấy Tô Thanh Nhi là người như thế nào?”

-“Ta đã nói a, chỉ là một tiểu hài tử bình thường mà thôi” Như thế nào a? chẳng lẽ bọn họ định đem nàng miêu tả thành một vĩ nhân hay một nhân vật thần kỳ? Có thể y không biết nàng ‘vĩ đại’ ở chỗ nào nhưng về phần ‘thần kì’ ... mỗi người khi còn sống bất luận là xuất sắc hay đơn giản bình thường, kì thực có thể sống lâu đã là không dễ dàng gì, Cho nên không cần phải hâm mộ những kẻ ‘ không giống người bình thường’ a. Mỗi người đều là độc nhất vô nhị, không ai giống ai. Bạch Vân Tuyết nghĩ vậy, cũng có chút ý thức được y ở trong mắt người khác kỳ lạ như thế nào, một hài tử bình thường, ích kỷ, tùy hứng, chân thực lại có lá gan thật lớn. Ai đều có thứ mà chính mình muốn bảo vệ nhưng có thể dốc toàn lực bảo vệ nó thì lại có rất ít người làm được. Tương lai nếu y tìm được thứ mà mình muốn bảo vệ, y nhất định sẽ không buông tay, nhất định sẽ kiên trì ... y không muốn chính mình phải hối hận. Len lén liếc nhìn sang Bạch Yến ... hay là ... y đã tìm được rồi? Cho nên mới suy nghĩ nhiều như vậy, trước y là một người không để ý bất cứ thứ gì, kể cả mạng sống của mình...

-“Bình thường sao?” Bạch Yến nhìn Bạch Vân Tuyết, Đứa bé này một chút cũng không bình thường. Chính mình không lẽ thực sự vô tình đào được của quý? Vốn chỉ bị ánh mắt của y hấp dẫn hiện tại mới phát hiện, y còn có một tâm hồn rất đặc biệt. Trên người y toát ra một khí chất thu hút mọi người xung quanh. Hẳn cảm thấy ... vui vì quyết định lúc trước của mình.

-“Ân, chẳng lẽ không bình thường?” Bạch Vân Tuyết có điểm nghi hoặc, y thực sự không hiểu người lớn đang nghĩ gì a.

-“Không, chính xác, rất bình thường!” Tịch Niệm đột nhiên đứng dậy, thanh âm có vài phần hưng phấn ... Tịch Niệm rốt cuộc đã biết mình nên làm như thế nào, đích xác, đây là một người bình thường, một kịch bản bình thường ... chính mình hẳn là nên dùng tâm tình bình tĩnh mà quay bộ phim này, một bộ phim thuần túy nói về một nhân vật bình thường mà vô tình đã động tâm người xem. Không cần khoa trương chỉ đơn giản kể lại một câu chuyện xưa mà thôi ... chính là như vậy, thứ khán giả muốn xem không phải là một bộ phim hoa lệ phô trương mà trống rỗng.

Nhìn Tịch Niệm như vậy, Dương Ý không bắt giắc nở một nụ cười. Rất tuyệt, thực sự rất tuyệt! Dương Ý như cũng tìm được một phần của bản thân mình. Nhìn vào đôi mắt Vân Tuyết, không khó để hình dung ra một mỹ nhân nhưng lại làm cho Dương Ý kẻ chán ghét những người có bộ mặt đẹp này yêu mến –“Bạch Yến, ngươi lại làm nên một cái kinh điển, ta rất chờ mong tác phẩm này “

-“Cám ơn “ Dương Ý nói vậy là khá lắm rồi. Bạch Yến cảm thấy rất tự hào cho mình cũng là cho tiểu Tuyết.

Bạch Vân Tuyết khó hiểu nhìn bọn họ, y không hiểu tại sao bọn họ hưng phấn vậy, vẫn là không đếm xỉa đến bọn họ là tốt nhất. Đối với những việc không thể lý giải, y cũng sẽ không cưỡng cầu bản thân. Dù sao, y vẫn là tiểu hài tử a. Y bắt đầu suy nghĩ ...uhm...buổi trưa nên ăn cái gì? Bạch thúc thúc quả là thần trù! Nấu ăn siêu ngon hơn nữa thần trù này là đồ ‘Tư nhân’ của riêng y ... haha ngẫm lại thấy thực vui vẻ. Mà Bạch Vân Tuyết cũng không biết, trình độ của Bạch Yến kỳ thực chỉ thuộc hạng trung mà thôi...

~Hoàn chương 2

~Ngày càng dài...

Mổ Viêm : aka Viêm Li aka Tác giả XD

3. Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cứ như vậy, Bạch Vân Tuyết dùng tốc độ ánh sáng chinh phục một đám người lớn, lý trí, yêu mến cùng hâm mộ

-“Oa! thật đáng yêu

”

-“Đúng vậy, cô bé kia thực xinh đẹp “

-“lại tàn khốc...”

-“Rất dũng cảm!”

-“Nàng vì bảo vệ baba mình nên mới thế!”

-“ Ta cảm thấy chỉ cần được nàng yêu, nhất định sẽ rất hạnh phúc! bởi nàng sẽ đem hết toàn lực bảo vệ tình cảm ấy”

-“Đúng vậy, đúng vậy! không một chút cố kỵ, một lòng thủ hộ thứ của mình “

-“Ồi! cái ánh mắt kia~~ thật là mê người ... có muốn cũng không học được”

-“Trời sinh, đó là thiên chất trời sinh”

-“Nhưng mà diễn viên hình như là nam a!”

-“ Nam??? “

-“Không thể nào? đẹp như vậy mà...?”

-“Tiểu hài tử kia sao? hình dạng đó sau này lớn lên ...”

-“Oa

~”

Chỉ còn lại tiếng thét lên. Tô Thanh Nhi, à không, Bạch Vân Tuyết cứ thế xuất hiện trong giấc mơ của các thiếu nữ, hoả tốc gặp may. Các nàng sùng bái Tô Thanh Nhi dũng cảm, hâm mộ tình yêu của nàng, cũng hâm mộ mỹ mạo của y, đặc biệt là ánh mắt – lãnh khốc kiên quyết, mị hoặc nhân sinh.

-“Tiểu hài tử kia rất mỹ lệ!”

-“Nhưng là nam “

-“Chính là hần rất đẹp!”

-“Như thế ... “

-“Người nói xem, tuổi hần còn nhỏ mà đã kiên cường quyết liệt như vậy ... thật sự làm cho người lớn chúng ta có chút xấu hổ a”

-“Cũng là vì hần còn nhỏ mới dám làm những sự tình kia. Sau khi lớn lên, thành thực, cố kỵ nhiều thứ khó mà có thể như vậy”

-“... có đôi khi ‘lý trí’ thật không biết tốt hay xấu”

-“ Dục nhất dám khẳng định là khi còn sống mà yêu thì sẽ không ly khai “

-“Cho nên thực hâm mộ hần có thể tùy tâm sở dục (muốn làm gì thì làm) mặc dù có đôi khi hơi ‘ điên cuồng’ ”.

-“Đúng vậy”

Cứ như vậy, Bạch Vân Tuyết dùng tốc độ ánh sáng chinh phục một đám người lớn, lý trí, yêu mến cùng hâm mộ

-“Người nói nàng yêu phụ thân của mình sao?”

-“Đương nhiên là yêu a”

-“Không phải ... ý ta nói là tình yêu nam nữ a”

-“Nói như vậy không phải là loạn luân sao?”

-“không có khả năng! trong phim không có thể hiện tư tưởng này, người xem phụ thân nàng không suất. Vả lại ánh mắt Tô Thanh Nhi nhìn phụ thân nàng không có ái ý a”

-“Chính là về sau trong mắt Tô Thanh Nhi chỉ có chân thuần khoái hoạt. Cuối cùng bọn họ sống nương tựa lẫn nhau. Tô Thanh Nhi nhìn phụ thân nàng bằng ánh mắt kiên định, thề muốn bảo vệ ‘Phụ thân cũng có thể là ‘Người thân duy nhất’. Nếu như phim biểu lộ chút ‘mập mờ’ hẳn sẽ có nhiều suy đoán thú vị a...”

-“Điều này cứng đúng, vậy bộ phim này muốn nói lên cái gì?”

-“Đại khái là nhắc nhở chúng ta bảo trì một tâm thuần túy đừng cảm ... Ai biết được”

-“Ai biết được...” Thực sự không ai biết ... mà cũng không ai nói nhiều ... không còn gì để nói, các nhà phê bình điện ảnh cũng như vậy ... khiến cho mị lực của Bạch Vân Tuyết đi sâu vào lòng người.

-“Tiểu Tuyết thật sự là số đỏ ghen ... thật là ... “ So với ta tưởng tượng còn khoa trương hơn.

-“Đại khái là vì nó đánh đúng vào khẩu vị người xem thôi “ Ở thời đại này con người có được rất nhiều thứ và đồng thời cũng mất đi quá nhiều. Cho nên, rất nhiều người quay đầu lại bắt đầu tìm kiếm lối thoát ...

Có lẽ không có đáp án, nhưng mọi người có hay không nên buông tha?. Hi vọng thế

-“Chủ yếu bởi vì tiểu Tuyết của chúng ta quá mê người a! Y xinh đẹp như vậy ai có thể kháng cự được mị hoặc của y đây? haha

~~” Thật cao hứng, tạt hám sắc của Tịch Niệm lại trỗi dậy

-“Tịch Niệm, người say, đi, chúng ta về nhà” Dương Ý kịp thời ngăn ‘ma trảo’ của Tịch Niệm hướng về Bạch Vân Tuyết –“ Yên, chúng ta về trước ”

-“Ân, mai gặp ở công ty” Bạch Yến tiễn bọn họ tới cửa, khi trở về đã thấy Bạch Vân Tuyết đang thu dọn bát đĩa, thực sự là rất ngoan!!! Dù cho đã có thể gọi là ‘đại minh tinh’, nét mặt và hành vi của y cũng chẳng có gì thay đổi ... vẫn là tiểu Tuyết của trước kia, thật tốt.

-“Tiểu Tuyết những thứ này để ta thu dọn, người đi tắm trước rồi nghỉ ngơi đi” Bất tri bất giác mùa hè đã trôi qua, trời bắt đầu chuyển sang thu. Bộ phim Tô Thanh Nhi quy mô không lớn, tốc độ hoàn thành cũng khá nhanh nhưng hẳn lại có dự cảm, từ nay về sau tiểu Tuyết sẽ rất bận rộn, rất vất vả ... cho nên có thể nghỉ ngơi thì nên nghỉ ngơi nhiều ...

-“Không được, người hôm nay nấu ăn mời bọn người Dương Ý hẳn mệt chết đi? Ta vừa rồi không giúp được gì, giờ thì có thể rồi, người đi tắm rửa, những thứ này để ta”. Bạch Vân Tuyết không ngần ngại lên, chăm chú dọn dẹp. Y hy vọng có thể vì cái nhà này làm chút gì đó đỡ cho Bạch Yến ôm đồm tất cả gia vụ. Mặc dù biết đối với Bạch Yến mà nói đó là chuyện bình thường, sớm trở thành thói quen, y cũng muốn như vậy. Từ lúc bắt đầu y đã có ý nghĩ này, y là do Bạch Yến ‘nhặt’ về, nhờ Bạch Yến mới có thể tiếp tục sống. Hiện tại, mặc dù y đã có rất nhiều ‘tài sản’ thuộc về mình, theo lời Bạch Yến nói chính là không nợ hẳn thứ gì nhưng y vẫn muốn làm. Y muốn cùng Bạch Yến có một cuộc sống ‘cùng nhau’ sau đó chiếu cố lẫn nhau, như vậy mới có thể bảo trì ‘ngang hàng’. Không biết vì cái gì, rõ ràng gọi là ‘thúc thúc’, đối phương lớn hơn mình những 10 tuổi, là người giám hộ của mình ...có lẽ chỉ là y không muốn làm người ‘được bảo vệ’ mà cất lực muốn cùng hẳn bình đẳng, nếu có thể bảo hộ Bạch Yến thì càng tốt . Đại khái ... đa đa thiếu thiếu đã bị Tô Thanh Nhi ảnh hưởng ... cho dù Bạch Yến cùng phụ thân nàng (chỉ Tô Thanh Nhi) hoàn toàn bất đồng.

-“Ân, được rồi “ Tiểu Tuyết tuy còn nhỏ nhưng cũng rất quật cường, chuyện y đã quyết không ai có thể thay đổi haha ... cho nên hẳn phải ‘ ngoan ngoan nghe lời’ thôi

Bạch Vân Tuyết trở thành ngôi sao mới của giới nghệ thuật, y chói lọi tựa như thái dương, mặc dù mới 14 tuổi đã có một lượng FANs kha khá. Hơn nữa y cùng những thần tượng khác của Kim Tinh bất đồng. Y mê hoặc tất thấy mọi người, từ già đến bé, cả nam lẫn nữ đủ mọi ngành nghề (Lãnh: em nó già không bỏ, trẻ nhỏ không tha ấy mà (--A--)~). Y đột nhiên trở nên bận rộn công việc, trở thành người không ai không biết, không ai không hiểu ‘Ta không thích như vậy’ Y đã định nói với Bạch Yến ‘Ta thích cuộc sống trước kia, không ai biết đến, không bị làm phiền’. Nhưng cuối cùng cũng chẳng nói ra ... bởi vì y nghĩ rằng ... mình trước kia ... không có Bạch Yến. Thế nên y sẽ cố gắng yêu mến cuộc sống mới này, trên thực tế, y thấy rất hạnh phúc- y có Bạch Yến ...những thứ khác không đáng kể. Dù sao cũng không giống trước đây, lòng không còn phiền muộn...

Chỉ cần mình không để ý thì trở thành nghệ sĩ vô danh hay ngôi sao nổi tiếng đều như nhau. Thế giới của y vẫn như cũ, yên tĩnh tới mức nhàm chán như bây giờ đây, y tham gia một show giải trí náo nhiệt cũng thế ...

-“Vân Tuyết, xin hỏi người đối với vai diễn Tô Thanh Nhi có ý kiến gì không?”

-“Không có” vì cái gì mà mọi người cứ hỏi y về vấn đề này? Phiền chết...Bạch Yến hôm nay lại không ở cạnh mình, chán chết!!!

-“Như vậy Vân Tuyết có thể hát tặng chúng ta một bài được không? Đây là nguyện vọng của chúng ta a” một khán giả đề xuất.

-“Ta sẽ không hát” Thực tế y không nghĩ phải hát ở trong này.

-“Vậy người hãy nói vài lời với các khán giả đi, về thứ gì đó người thích nhất nhé...?” MC nổi tiếng tỉnh táo lúc này tràn trề mồ hôi lạnh – người này tuổi còn nhỏ sao cá tính lại mạnh mẽ quá! Từ khi tham gia show tới bây giờ, không khí đã lạnh đi n lần rồi ... không khéo MC kinh nghiệm như ta cũng bị hấn hại chết.

-“Gì đó?” Cũng không có a, y vốn định trả lời như vậy đột nhiên lại nghĩ đến: Người cũng được xem là cái ‘thứ gì đó’ sao? Nếu không phải thì vì cái gì người ta thường mắng chửi nhau “Người không là cái gì cả”? Nhưng lại có chút kỳ quái.

-“Đúng vậy, mọi người đều rất muốn biết nga, Vân Tuyết yêu mến cái gì? thứ mà người muốn nỗ lực bảo vệ a, giống như Tô Thanh Nhi chẳng hạn” MC vội vàng nói một tràng

-“Sẽ không” Câu trả lời của Bạch Vân Tuyết làm MC xem chút nữa ngã sắp xuống mặt sàn.

-“Sẽ không????” Tỉnh táo, tỉnh táo lại ... dù sao hấn cũng không cấp cho ta một cái mặt mũi ... hấn lúc này không phải rất đáng yêu sao? chân thật, thẳng thắn, mọi người đều sẽ nghĩ như vậy ...

-“ Với trình độ của Tô Thanh Nhi không xứng” Trong mắt Bạch Vân Tuyết rốt cuộc cũng có chút thần thái, loại thần thái kiên quyết khẳng định –“ Cho dù phụ thân là si nhân, nghe không hiểu người khác châm chọc, cười nhạo nhưng nếu là ta, ta sẽ không để những người kia có bất cứ cơ hội nào cười nhạo hấn! Ta sẽ khiến bọn chúng hối hận, khiến chúng không bao giờ dám nghĩ tới sẽ làm như vậy nữa” Cho nên y không cho phép người khác nói xấu Bạch Yến, nếu để y nghe được #(-O-)#

-“...” MC không nói được gì nữa. Lần đầu phát hiện, nguyên lai đây là mẫu người mình yêu mến a!!! khó trách mình chưa tìm được tình yêu lý tưởng ... thì ra là do người như Bạch Vân Tuyết trên thế giới này rất hiếm, mà chính mình lại yêu mẫu người như vậy

(Lãnh: Pó tay tinh thần Fangirl bất bại của caca MC...)

-“Bây giờ chúng ta tiến vào phần tiếp theo, TRÒ CHƠI” Trợ lý MC tranh thủ nói – lão đại nhà mình cũng bị mê hoặc

~ Ban đầu còn thề thốt ‘Sẽ không động tâm với một tiểu quỷ’ Bây giờ là tiểu quỷ hay vương tử đi???

“Mấy người trong cái show này thực kỳ quái” Bạch Vân Tuyết nghĩ thầm, tối nay về thảo luận với Bạch Yến một chút, sau này không tham gia nữa.

-“Àn” Bạch Yến đưa tay đỡ lấy chén cơm, không vội ăn mà chờ Bạch Vân Tuyết – “ Người nguyện ý diễn sao?” Bất tri bất giác, tiểu Tuyết đã 16 tuổi, xuất đạo 2 năm, danh tiếng y ngày càng cao, cho tới bây giờ vẫn chưa có dấu hiệu xuống dốc. Y càng ngày càng xinh đẹp khiến người khác ngày càng yêu mến khuôn mặt này. Thế nhưng, cũng vì khuôn mặt này, các đạo diễn lớn đều tìm hấn cho vai nữ. Một nam tử lại luôn sắm vai nữ nhân, hơn nữa còn dựa vào điều này mà nổi tiếng hấn lo lắng Bạch Vân Tuyết sẽ không thoải mái. Nhất là năm nay y cũng đã 16 tuổi – như mọi người nói thì cũng đã trưởng thành, Y...

-“Không sao cả” diễn cái gì đâu quan trọng, đối với y chẳng có quan hệ. Chỉ cần Bạch Yến tiếp nhận y sẽ diễn. Y không muốn Bạch Yến phiền toái hơn nữa..-“Ta tin tưởng người, Yến, người chọn vai diễn cho ta, luôn thích hợp” Y thường không nghĩ mình sẽ tự tìm kịch bản, cũng không chủ động chọn. Y gần đây đối với chuyện của bản thân không quá hào hứng, chính là, kỳ tích y có thể diễn hoàn hảo những vai mà Bạch Yến nhận. Từ sau sinh nhật 16 của y, y cứ như suy nghĩ mà xưng hô với Bạch Yến. Bạch Yến cũng không

phản đối, nhìn bề ngoài họ cũng không hơn kém nhau bao nhiêu! Mà nguyên nhân trọng yếu là y thích xưng hô như vậy, đối với cách gọi ‘thúc thúc’ y thấy không được tự nhiên.

Ngay từ đầu, y cũng không hiểu lắm, về sau, y chậm rãi phát hiện những nhân vật kia đều tương tự y. Thế nên y không phải đang diễn, y chỉ dùng những loại trang phục bất đồng, dùng những tính danh bất đồng, tái hiện lại cá tính của mình thôi. Nhờ vậy y mới có thể thành công, vai diễn của y mới đã động tâm trí người xem, là thần tượng trong lòng họ. Y không giỏi đóng phim, cũng không dùng toàn tâm sức của mình mà diễn nên cũng không hứng thú tìm kịch bản, không cố gắng diễn thử những vai diễn khác nhau. Đối với y, có thể cùng Bạch Yến sinh hoạt cùng một chỗ, lại không mang phiền phức cho hắn, không trở thành gánh nặng của hắn thậm chí còn có thể hỗ trợ hắn, y cảm thấy rất thoả mãn.

-“Vậy là tốt rồi, hì hì” cùng Bạch Vân Tuyết sinh sống hai năm, ban đầu đối y hiểu kỳ thì bây giờ đã có thể lý giải. Y đã nói vậy, hắn có thể an tâm –“Đúng rồi, ta hôm nay gặp một người có nghệ danh ‘Mệnh danh tiên sinh’ hắn nói nếu người có thể đổi tên thành ‘Hong Anh’ sự nghiệp sau này sẽ càng thuận lợi”

-“Ta không muốn sửa” Y mới không cần cái gì ‘Hong’, đây là cái tên Yến đặt cho y, cái gì tiên sinh so ra đều kém.

-“Ta cũng nghĩ vậy” Hắn nhiều năm làm người đại diện như vậy, thực sự chưa từng thấy qua ngôi sao nào như tiểu Tuyết, không để ý tới ‘vận khí’ của bản thân. Thực sự y quá mức cuồng vọng? hay là không thêm để ý? Dựa vào tính cách của y, đáp án chắc chắn là cái thứ 2.

-“Hong Anh. Hong Anh ... Hong Anh!” thanh âm ngày càng gần, hơn nữa cái tên này hình như y đã nghe qua, Bạch Vân Tuyết theo bản năng quay đầu lại –“Người gọi ta?”

-“Ân” Nam tử trẻ tuổi thở hồng hộc –“Vì cái gì kêu cả nửa ngày mà người không để ý tới? cũng không chờ ta, hại ta chạy cả buổi!”

-“Bởi ta không gọi Hong Anh, ta gọi Bạch Vân Tuyết”

-“Di? Người không đổi nghệ danh sao?” Nam tử có điểm kinh ngạc

-“Tại sao ta phải đổi?”

-“Ta cùng Bạch Yến đã nói qua, người đổi tên sẽ càng ‘đỏ’. Ta đã thay người tính, tên có thể tạo nên thành công – một mỹ nhân điểm lệ lại lạnh như băng. Rõ ràng là nam mà sao lại đẹp như vậy”

”

-“...” nghĩ nghĩ – “Người chính là ông thầy tướng số gọi là ‘ tiên sinh’ gì đó?” Còn trẻ như vậy?

-“Oa, ánh mắt ấy là có ý gì? Rất không lễ phép a. Ta rất nổi danh trong nghề a!” Nếu không phải bị người thiếu niên này mê hoặc đã không miễn phí chọn nghệ danh cho y, đã vậy còn không cảm kích, buồn bực!

-“Ánh mắt nào?”

-“....” Là thiệt hay giả? Rõ ràng như vậy mà còn hỏi ta –“Tóm lại ta là Ngô Nguyên, 17 tuổi, đang học tại cao trung XX, năm 2”

-“Cùng ta có quan hệ?” Bạch Vân Tuyết không kiên nhẫn cắt ngang phần tự bạch hào hứng bừng bừng của tên kia. Hắn thật có biệt danh ‘Mệnh danh tiên sinh’ sao? Tại sao lại có cái tên như vậy? –“ Ta phải vào công ty”

-“Uy người thực sự không lễ phép chút nào! thiệt thòi cho ta một mực theo người” Ngô Nguyên cũng vào theo- hôm nay hắn có hẹn đặt tên cho người mới –“Bất quá! Ta chính là thích nhất điểm đó của người!”

-“...” người này ... thực sự rất Nét mặt của y không đủ lạnh sao? Còn chính là thích điểm ấy? Hắn cuồng tự khổ a? thiệt là... Có phải người có chút sở trường đặc biệt tính tình điều quái gở như thế? Bạch Vân Tuyết bắt đầu theo thói quen ‘vơ đũa cả nắm’.

-“Aiz... Người không thay đổi coi như xong. Dù sao tên của người hiện tại cũng không phải hồng bét, ít nhất cũng sẽ không ngăn cản con đường tài vận của người”

Nói nhảm! Dựa vào thực lực không tốt sao? cùng danh tự có quan hệ gì? Bạch Vân Tuyết trong lòng hừ lạnh.

-“Người nha, có khuôn mặt là đủ rồi ... thật là trời sinh...”

-“Yến” Bạch Vân Tuyết mở miệng, giọng nói trở nên nhu hoà nhưng lại gọi người khác không phải Ngô Nguyên.

-“Tiểu Tuyết sao người lại tới sớm vậy? ngày hôm qua không phải đã làm việc tới khuya sao? Hôm nay có thể ngủ muộn một chút mà “ Đứa trẻ này, nói chuyện nghiệp mà cũng không thấy có tích cực với công việc tý nào, thậm chí cũng không cười với ai khác. Nói không chuyên nghiệp thì cũng không đúng , luôn tỉ mỉ, chi tiết, chưa bao giờ xảy ra sơ sót khiến cho mọi người cùng y làm việc trong thời gian qua thập phần yên ổn

-“Không phải...”

-“Bạch Yến!” Ngô Nguyên cắt đứt lời nói của Bạch Vân Tuyết làm y nhin không được liếc sang tròng Ngô Nguyên một cái – Dám đánh đoạn y cùng Bạch Yến nói chuyện sao?

-“Làm sao vậy? Ngô Nguyên?” Tên tiểu tử này tính khí táo bạo nhưng cũng rất đáng yêu, đồng thời cũng không thể đắc tội – không có biện pháp, Ngô Nguyên nổi danh trong cái ‘ phương diện’ kia cho nên Bạch Yến thà rằng tin Ngô Nguyên còn hơn. Tiểu dung trên mặt Bạch Yến cũng dần thêm ôn nhu

-“Bạch Vân Tuyết vừa này không để ý tới ta!”

-“Không có biện pháp! tính tình tiểu Tuyết là như vậy, hơn nữa y còn nhỏ, không hiểu chuyện, người cũng đừng so đo “ Bạch Yến trong lòng cười thầm, kỳ thật người này so với tiểu Tuyết còn ngây thơ hơn nhiều. Bất quá không thể nói tiểu Tuyết ‘thành thực’ như vậy khiến hấn vô cùng cao hứng.

-“Được rồi!” Cuối cùng cũng tìm được chút ít mặt mũi, Ngô Nguyên tranh thủ thời gian – không còn cách nào khác, hấn không khống chế được lòng mình, bị Bạch Vân Tuyết mê hoặc

~ không muốn làm quá mức, phải giữ gìn ‘thanh danh’ –“Ta đi tìm Dương Y”. Tuy tuổi không lớn nhưng địa vị của Ngô Nguyên trong công ty không nhỏ. Cho nên dù đối phương lớn tuổi hơn mình, đều là trưởng bối, Ngô Nguyên vẫn đều kêu thẳng tên.

-“Cuối cùng cũng đi” Bạch Vân Tuyết nhìn theo bóng lưng hấn, nhẹ nhàng thở ra.

-“Tiểu Tuyết sợ hấn?”

-“Sợ còn chưa nói, chính là thấy hấn rất phiền. Tốt nhất là đi đi “ Hết lần này đến lần khác, mặt mũi cũng không xuất sắc gì lại cứ tỏ ra thân thiết, cũng không khiến người ta chán ghét. Không chán ghét nhưng cũng không muốn cùng hấn tiếp xúc nhiều, chỉ hy vọng Ngô Nguyên tránh xa y ra một chút, càng xa càng tốt.

-“A, là vậy sao?” Ngô Nguyên, tên kia lợi hại, khiến tiểu Tuyết bận tâm

Lần đầu tiên Bạch Yến cảm giác nội tâm mình có điểm buồn bực, rồi lại không rõ nguyên nhân, đành bỏ qua! –“ Người thấy kịch bản thế nào?”

-“Không sai biệt lắm” Bạch Vân Tuyết xoay đầu nhìn Bạch Yến – “ Yến, người không thoải mái?” mới vừa rồi còn tốt lắm mà, như thế nào bây giờ cũng không cười? Theo trí nhớ của y, chưa từng thấy qua hấn không tươi cười, chỉ có một vài lần thân thể hấn không thoải mái hoặc công tác không thuận lợi thì hấn mới như thế. Nhưng hôm nay thần sắc Bạch Yến bình thường, sao lại như vậy?... Y không rõ lắm, cảm xúc là lạ ...

-“Không có gì, ta rất khỏe” Kỳ quái –“làm sao vậy?” Bạch Yến không chú ý tới biến hoá của mình nhưng để chứng tỏ mình không có việc gì, theo bản năng lại trình ra một cái tiểu dung. Với hấn mà nói, luôn cười chính là bản năng có cười hay không cũng như nhau. Đối với nụ cười biến hoá trên mặt cũng không miễn cảm lắm.

-“Thật không? vậy là tốt rồi” Yến đã nói không sao thì y cũng không dây dưa – y tin tưởng Yến sẽ không lừa gạt y. Hấn nói không có việc gì là không có việc gì.

~Hoàn chương 3~

4. Chương 4-1: Thương

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vô luận thế nào cũng không để cho hấn thay lòng đổi dạ. Y sẽ rời đi trước khi hấn đổi thay.

Sáng sớm đầu xuân không khí còn mang chút cảm giác mát lạnh. Chim chóc lại như không để ý điều này, sớm đã đứng trên cành cao hót véo von. Trong công viên không có muôn tia nghìn hồng cũng không có bách hoa tranh nhau khoe sắc ... chỉ có những cánh đào hoặc phấn hoặc trắng hoặc hồng tại đầu cành khẽ vươn mình ra. Không nhiều cũng không ít. Trông rất đẹp mắt lại không khiến người xem cảm thấy phức tạp, tục khí. Tóm lại hết thấy đều ‘vừa vặn hảo’! Chính là cảnh có đẹp bao nhiêu cũng không thể thu hút ánh mắt mọi người bởi tầm mắt của họ tất cả đều đã dừng lại trên một người.

Xa xa nhìn lại, sa y trắng nõn bị gió nhẹ quét qua tạo thành từng đường sóng gợn đem thân hình cao gầy mảnh khảnh tôn ra, xuất phàm thoát tục, làm cho người ta có cảm giác tiên tử hạ phàm. Theo màn ảnh tới gần, mọi người có thể chiêm ngưỡng kĩ hơn dung mạo tiên tử: mày liễu tinh tế, đôi môi đỏ mọng, khuôn mặt như tác phẩm điêu khắc. Chính là một chút cũng không lộ vẻ bình phàm. Dưới hàng mi huyền cong vút là đôi song song người đen tuyền lay động, chiếc mũi thẳng tắp, vành môi bạc mỏng mà mê người hào hợp với chiếc cằm thường thấy trên những bức mỹ nhân đồ. Mọi người như muốn hét lên —“Nàng như thế nào lại hoàn mỹ như vậy???” Mỗi chi tiết trên cơ thể nàng đều hấp dẫn lòng người.

Thế nhưng khi tiên tử cử động lại dọa mọi người một phen khiếp sợ. Nàng hưng hăng túm hạ áo hoa trước mặt, khẽ liếc, tay xiết chặt. Kết cục của đoá hoa kia có thể tưởng tượng ra. Lúc này mọi người mới nhớ tới, bọn họ xem nhẹ một thứ trọng yếu của con người: Tâm linh. Cho dù vẻ ngoài của nàng có đẹp như tiên tử nhưng cặp mắt tràn đầy phần hận kia đã tiết lộ nàng kỳ thực rất hung ác và đầy hận ý. Còn có... vô hạn vô hạn ái... cho nên mới có thể oán đến như thế.

Trong mắt nàng có hỏa, nhiệt độ trong đôi mắt long lanh kia khiến mọi người sợ hãi. Bị nàng nhìn chăm chăm dù là người hay vật đều sẽ bị thiêu rụi a . Không chỉ có thế, trong mắt nàng cũng có thủy, vạn vạn nhu tình, dung đưa dạng dạng làm người khác hận chính mình không thể lọt vào ánh nhìn của nàng. Biết là vực sâu, vẫn không thể tự kiềm chế mà nhảy xuống. Chính là mâu thuẫn như vậy Sợ bị nàng chăm chú nhìn vì ánh mắt kia quá mức oán độc, mong được nàng nhìn chăm chú vì ánh mắt kia quá mức triển miên ...phải cách xa nàng một chút bằng không nhất định sẽ không có kết cục tốt. Hy vọng được gần bên nàng bởi được nàng yêu nhất định sẽ hạnh phúc. Phải sợ nàng lại hảo yêu nàng. Thật phần cảm thật đáng ghét lại không tự giác thương tiếc, không tự giác mà đồng tình. Rốt cuộc nàng là hạng người gì???? Sao có thể làm người ta mâu thuẫn như thế? vô luận ái hận, vô phương kiềm chế!

Nhất đại hoàng hậu kỳ thật cũng chỉ là một người cuồng dại mà thôi. A Kiều ngoan độc bất quá cũng chỉ là một kẻ đáng thương bị người ta vứt bỏ. Bạch Vân Tuyết nhập vai hoàn mỹ, mọi người đối với nàng tựa

hồ thêm mâu thuẫn.

-“Hoàng thượng ... hoàng thượng, ta yêu người như vậy, người có biết không? Nhưng vì cái gì ... vì cái gì người lại lợi dụng ta? Hiện tại ta chỉ muốn biết người có hay không ... yêu ta? Đã từng thật lòng dù chỉ một chút?” Nữ tử thanh lệ làm người từng hận, từng chán ghét nàng cũng nhịn không được mà sụt sùi. Nàng thực sự cái gì cũng không nghĩ, cái gì cũng không muốn, chỉ mong người mình yêu đáp lại, đơn giản chỉ vậy thôi.

Nam nhân lại nhăn tâm lắc đầu – hắn không thể thừa nhận, nàng đã điên rồi. Dù cho chính mình đã thực sự động tâm, cũng không thể nói ra, nếu không tâm nàng sẽ không tuyệt, hậu quả kia so với hiện tại càng hồng bét. Thực xin lỗi A Kiều ... chỉ là lòng của ta, ngay cả ta cũng không thể khống chế. Nàng yêu, nàng thay đổi ... Mà ta, ta không muốn chen ép chính mình, ta chỉ muốn ở phương diện nào đó có chút ít tự do ... Ta không phải nàng ... quá mức chấp nhất, quá mức ngu dốt ... Hắn có chút động tâm nhưng hắn sẽ không vì cảm động mà chịu ủy khuất. Hắn không phải loại người như vậy! Cho nên hắn tình nguyện chính mình xem như không biết tất cả chuyện này ... Đây sẽ là lần cuối hắn gặp nàng.

-“Quả nhiên...” Hận, thật hận thân phận mình. Hận, thật hận hình dáng mình. Nếu không có những thứ này, như vậy với tình yêu này, với bản thân mình ... liệu sẽ có được chút thật tâm nào của người ta? Chính là vì cái gì? ... Vì cái gì? ... Nàng có dung mạo, có thân phận, có thể tìm được chân ái, vô số người ái mộ nàng ... mà chính nàng lại chỉ hảo ái người này? Hắn đã tác động sâu trong lòng ta, ta hận người này, hắn độc ác tàn nhẫn chà đạp tình yêu của ta. Hắn đi ... hắn cứ như vậy mà đi, quyết tuyệt không có một tia tình ý ... mà thậm chí có yêu cũng không dám thừa nhận ... Ta đáng sợ như vậy sao? ... đáng chán ghét như vậy sao?

-“Mọi người đều cho ta điên rồi? kỳ thực ... ta không có ...” Nữ nhân tóc tai tán loạn, hồng y đỏ thắm thập phần diễm lệ ... nhưng lại khiến cho tiên nữ trong quá khứ giờ thoát nhìn như ma quỷ. Nàng nghịch tay áo mình, mỉm cười nói –“Triệt ... Ta còn nhớ rõ... thời gian chúng ta còn nhỏ, người nói người yêu ta ... Chúng ta cùng nhau chơi đùa, cùng nháo một chỗ. Ta nói ta tuy là công chúa nhưng không có chỗ ẩn thân, người đã trả lời: Có, cho dù thế giới này không có, người vẫn sẽ vì ta chế tạo một kim phòng cho ta nương thân. Kim phòng ... Ha ha ... Hoa lệ thì đã sao? Không có người thế giới này dù lớn cũng sẽ không có đất cho ta dung thân a! Người hiểu không? Ta không cần kim phòng, không cần hoàng cung, ta cái gì cũng không muốn chỉ cần ...” Đoạn thoại này hơi dài Bạc Vân Tuyết trong lòng thở dài, bất quá hắn nghĩ tới chính mình vốn lang thang, nghĩ tới khoảng khắc gặp Bạch Yến ... Vì cái gì lại nghĩ tới hắn? Nhập tâm vào vai diễn quá lâu? hay ... Y phát hiện một khi đã nghĩ đến Bạch Yến, y tựa hồ có thể hiểu thêm tâm tư của A Kiều ... Cho nên nhịn không được bắt đầu ảo tưởng ... Nếu như người kia là Bạch Yến ... Biểu tình trên mặt Bạc Vân Tuyết càng thêm khó hiểu ... Tiểu dung như mộng ảo khát khao hạnh phúc được bên cạnh tình nhân –“Có người... chỉ dù nhà tranh vách lá so với kim phòng này hảo hơn nhiều lắm!” Ánh mắt trống rỗng, vô hồn, nét mặt lèch lác ... Nàng rút cuộc đã hiểu tất cả chỉ là trường mộng mà thôi ... không có khả năng níu kéo được ...

-“Uy..” Nàng đối với người trong gương cười –“ Ta hiện tại đã có thể buông tay? không cần kiên trì tới cùng? Ta ... thật sự muốn điên rồi sao? Chính nơi này làm ta điên cuồng ...” Ánh mắt nàng rất sáng, ánh lên nét vui vẻ –“ Thần a, đây là cái thế giới gì? Ta đã làm sai cái gì mà người đẩy ta đến đây?” Nàng thật sự điên rồi – trên cái thế giới này mọi người không những được quyết định sinh mệnh bản thân còn có thể nắm giữ tâm hồn của mình. Vô luận là thân thể hay là tinh thần đều có một điểm chung – đó là duy trì không được thì sẽ hỏng mất. Cho nên y kì thực rất bội phục nữ nhân này, nàng có thể duy trì lâu đến vậy ... tới cuối cùng cho dù là không muốn chết hay không rời xa vĩnh viễn con người vô tình kia, nàng vẫn lựa chọn điên cuồng chứ không lựa chọn tử vong. Thật là ... thật là ngu! (Bé phát biểu câu nào shock câu đó ... cơ màchỉ lí a ^..^) Tình nguyện mất đi chính mình cũng không nguyện buông tha cuộc sống cùng một mảnh thiên hạ với hắn sao?

Bạch Vân Tuyết nghĩ, nếu như là ta, thì sẽ như thế nào? Nói thật.. y không biết. Điều duy nhất y dám khẳng định đó là y sẽ không để việc này xảy ra với mình! Vô luận thế nào cũng không để cho hắn thay lòng đổi dạ. Y sẽ rời đi trước khi hắn đổi thay. Y ... không có được sự dũng cảm như nữ nhân kia ...Ha ha.... Bạch Vân Tuyết trong tâm cười thầm. Sau đó sững sờ một chút ... y vừa mới ... lấy Yến làm ‘đối tượng ảo tưởng’? vì cái gì? ... chẳng lẽ y... không thể nào? Bạch Vân Tuyết trộm nhìn Bạch Yến đang chăm chú lái xe, có điểm ngốc.

5. Chương 4-2: Hạ

” Làm sao vậy? ” Bạch Yến miễn cưỡng cảm nhận được ánh mắt của Bạch Vân Tuyết.

” Không có” Bạch Vân Tuyết quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bất tri bất giác một năm trôi qua thật nhanh, trong khoảng thời gian đi đóng phim lại càng cảm thấy thời gian trôi qua nhanh hơn. Người ta nói làm chuyện mình yêu thích sẽ cảm thấy thời gian trôi qua nhanh, có lẽ, y thật sự thích đóng phim a. Hiểu được điều này, Bạch Vân Tuyết cảm thấy mình nên bắt đầu học tập nhiều hơn trên phương diện này. Dù sao trên đời này, có thể làm cho mình yêu mến, thật sự không nhiều lắm. Cho nên, một khi yêu mến, trước đừng hỏi vì cái gì, tranh thủ thời gian mà bắt lấy a! Đừng để về sau phải hối hận. Vì vậy, y quay sang Bạch Yến: ” Tối nay ăn cái gì? , đã lâu không được ăn cơm Yến nấu, hảo hảo niệm a ~~”

” Ha hangười chỉ biết có ăn thôi! ” tiểu tử này đang trong giai đoạn phát triển. Đạo gần đây, hần và đạo diễn đều có điểm lo lắng, sợ y lớn quá nhanh, người xem sẽ cảm thấy kỳ quái: Di? Nhân vật nữ như mì dường như biến cao a! Vậy thì xấu hổ chết. May mắn, nam sinh cao không quá rõ ràng, mà y cũng mới cao lên một ít thôi , ” Người nha, sau này không thể đóng những bộ phim truyền hình dài tập như vậy nữa.” Cho dù không phải là đệ nhất diễn viên, nhưng cũng là nhân vật trọng yếu. Hướng chi, người xem đặc biệt chú ý tới y, cho nên, cứ như vậy là tốt nhất.

” Ân chỉ sợ không thể đóng vai nữ nữa.” Xem ra y muốn cao 180cm là không có vấn đề gì, hahaha... hảo đắc ý a. Nhớ tới lời của Yến, hình như hần cao 175cm. Như vậy nếu mình cao hơn hần một chút, như vậy không chỉ có thể chiều cổ hần, mà còn có thể bảo vệ hần. Không giống hơn hai năm nay, cơ hồ đều do hần chiều cổ mình — nhất là trong sự nghiệp phim ảnh. Vì y, hần đã phải hủy rất nhiều hiệp ước, hợp đồng. Mặc dù cảm thấy có lỗi đôi chút, nhưng lại cảm thấy rất vui. Yến chỉ cần làm người đại diện cho y là đủ rồi, chỉ cần theo giúp y là tốt rồi. Ta sẽ giúp hần kiếm thật nhiều tiền. Hơn nữa hần còn có cổ phần trong công ty a.

” Cao hứng như vậy sao? ” Dù sao vẫn là một nam hài, vẫn hy vọng mình cao lên một ít a.. Cho nên diễn vai nào cũng không sao, chính là, tiểu Tuyết phải chăng đang chú ý tới thân hình chính mình a? Bạch Yến nghĩ vậy nhin không được cười cười.

” Người cười như vậy là có ý gì? Nam nhi tất nhiên hy vọng mình cao lớn a! ”

” Ân, ân, ta sai ” không so đo với y, tiểu hài tử.

” Không được khi ta là tiểu tử. Ta sắp mười bảy rồi! ” qua năm rất nhanh sẽ tới, bởi y sinh vào hai tháng giêng a.

” A, đúng vậy, bắt quá Ta cũng muốn hai mươi bảy tuổi rồi.” Nghĩ nghĩ, bọn họ sinh nhật gần nhau. Hẳn là mười bảy tháng giêng.

” Ta đã tới tuổi có thể kết giao bạn gái.” Cho nên, ta đã trưởng thành, người hãy chú ý a, Bạch Vân Tuyết chờ mong phản ứng của Bạch Yến, ai ngờ

” Ta đây cũng có thể kết hôn” đột nhiên an tĩnh lại, có điểm kỳ quái. Chỉ là, không biết vì cái gì, mới nói hết câu này, Bạch Yến có cảm giác không ổn, nhưng lời nói thuận miệng, chưa kịp suy nghĩ đã nói hết cả câu.

” ... Đúng vậy lão nhân.” Bạch Vân Tuyết nhưng chỉ hơi khựng lại,sau đó nhún nhún vai, nhw vậy trả lời. Khi nào thì y đã có thể cãi lại, thậm chí hơi tổn phạm tới Yến a? Chính làbọn họ đúng là vẫn không hề ‘ ngang hàng ‘. Như hiện tại, chính mình chỉ là một tiểu tử mới lớn, đối phương đã muốn lập gia đình. Chính mình luôn cố gắng để có thể bảo vệ hắn Thế nhưng hắn đã muốn bắt đầu đi bảo vệ người khác na? Chính mình mới nghĩ ‘ không cho hắn thay lòng đổi dạ ‘, hắn lại không đợi ta nói ra, lòng của hắn, căn bản là không đặt trên người ta, thật vậy chẳng? Ta thật sự là một đứa ngốc. Lần đầu tiên đóng phim tình cảm liền phát hiện mình cũng đã yêu một người. Kết quả, thành công khắc họa nhân vật, thực sự tình tường nếm cảm giác không được yêu Hắc, thật sự là không may! Y quay đầu ra ngoài cửa xe ngắm cảnh, tạm thời không muốn nhìn hắn.

” Sao vậy? Lão nhân sao ” có điểm bị đả kích. Ở sâu trong nội tâm lại ỉn ỉn thất vọng. Rốt cuộc thất vọng cái gì? Vừa mới nghĩ ‘không ổn ‘ liền như vậy sao?. Có câu ánh sáng nhạt nhòa hiện lên giống như linh cảm vậy, không chuẩn bị tiếp nhận nó, không có thói quen cố gắng bắt lấy nó, như vậy người sẽ không bắt được nó.(*ý anh Yến là linh cảm trôi qua rất nhanh không kịp tập trung thì sẽ nhanh chóng vụt mất*). Vậy nên Bạch Yến nghĩ không ra được nguyên do. Lại thấy Bạch VânTuyết tựa hồ không muốn tiếp tục đề tài này, liền yên lặng lái xe, không nói thêm gì nữa.

” Tiểu Tuyết, Người trước tiên đi tắm rửa a, ta đi nấu cơm.” Rất nhanh đã ba năm a, bất tri bất giác thói quen của hắn đã cải biến, về tới nhà trước hết là nấu cơm chứ không còn là tắm rửa như xưa. Đơn giản vì Tiểu Tuyết muốn ăn cơm hắn nấu. Đơn giản hắn nghĩ tranh thủ thời gian lấp đầy bụng đói của y. Đơn giản là muốn cho y trước nhất tắm rửa, thoải mái tinh thần Chính mình khi nào thì đã biến thành một “ba ba ” na? Thầm nghĩ thương y, sủng y, vì y, thậm chí đem mình xếp ra sau. Thật sự là không nghĩ tới sẽ có một ngày hắn trở nên như vậy. Bạch Yến cong khóe miệng, cười có chút bất đắc dĩ.

” Ân ” Bạch Vân Tuyết vẫn không có tinh thần, thói quen trở về phòng cầm quần áo đi tắm rửa.

Thật sự cao lên không ít. Bạch Vân Tuyết nhìn chính mình trong kiếng, tâm tình có chút chuyển biến tốt đẹp. Bất quá., vì cái gìvẫn cứ trắng như vậy? Thật sự là kỳ quáicố gắng phơi nắng như vậy sao lại không đen. Chẳng lẽ phải xài đến phương pháp thẩm mỹ (*tắm đen:*)]. Nhưng Yên bảo như vậy cũng không có gì là không tốt, chỉ cần cao là được.

Bạch Vân Tuyết cầm khăn tắm, dùng sức lau lau tóc của mình. Ân, hẳn nên rèn luyện nhiều mới được a, cánh tay lúc ấy mới có cơ bắp, nhìn vào cường tráng hơn nhiều. Vậy nhìn có vẻ hữu lực đáng tin cậy — Tiêu chí nam nhi a Bạch Vân Tuyết nhìn xuống phía dưới người Các nữ nhân luôn vì lông quá nhiều mà buồn rầu, thế nhưng y lại vì mình quá ít lông mà sầu khổ. Đã muốn mười bảy tuổi nhưng vì cái gì trên đùi một cọng lông cũng không có? Lúc đóng phim, các tiền bối còn cười nói y:” Quá chuyên nghiệp, Vân Tuyết, vì diễn hảo những nhân vật kia, những chi tiết nhỏ như thế này cũng chú ý tới.” Lúc ấy y cũng chỉ biết cười khổ — có ai biết y liều mạng cầu nguyện nhưng vẫn không thay đổi được thể chất nữ nhân của mình. Thật sự là buồn bực! Điều nói những chuyện này là do di truyền từ cha mẹ. Chưa bao giờ nghĩ đến cha mẹ của mình, lúc này đây Bạch Vân Tuyết bắt đầu đối với cha mẹ của mình cảm thấy hiếu kỳ cùng tức giận — hạng người gì nha, có thể sinh ra hài tử như vậy? Xem, nổi mụn tuổi mới lớn khiến các nam hài thường buồn rầu một điểm y cũng không có. Thậm chí cả râu cũng không. Lỗ chân lông mảnh đến tới không thấy hại y thường bị các nữ minh tinh quần lấy hỏi: ” Tiểu Tuyết, người dùng mỹ phẩm gì bảo dưỡng vậy? ”. Chẳng lẽ y không biết xấu hổ mà trả lời ___ ngoại trừ kem dưỡng ẩm, khi đóng phim thì trang điểm này nọ, cái gì cũng không dùng sao? . Ân hy vọng là do tuổi trẻ mới thể, từ nay về sau chậm rãi “đàn ông” hơn một chút đi. Nghĩ đến ‘tuổi trẻ ‘, Bạch Vân Tuyết lại trầm xuống, trên tay càng dùng sức.

‘Cốc, cốc’ Bạch Yên gõ cửa phòng tắm ” Tiểu Tuyết, người xong chưa? Món ăn chín rồi a ”. Kỳ quái, lần này Tiểu Tuyết sao lại tắm lâu như vậy, mình ở phòng bếp hô gọi nửa ngày y cũng không trả lời, không phải là mệt mỏi quá nên ngủ quên rồi chứ? Nghĩ tới đây Bạch Yên có chút sốt ruột ” sẽ cảm lạnh a ”, tay tự động chuyển khai đặt lên tay cầm cửa — bọn họ ở chung lâu như vậy không có thói quen khóa cửa. Bạch Yên là vì thói quen sống một mình, khó sửa đổi, còn Bạch Vân Tuyết không biết vì điều gì. Có thể là do Bạch Yên như thế nên y cũng như thế na. Thật lâu sau Bạch Vân Tuyết mới tỉnh ngộ, cảm khái: Kỳ thực ta một mực chờ mong Yên chủ động mở cửa ra a. Đáng tiếc ta một mực chờ a chờ, hẳn vẫn chưa từng làm cái việc này, đều là ta.....

” Tiểu Tuyết ”, y đang làm gì vậy, soi gương ngắm người a? Nguyên lai Tiểu Tuyết là hoa thủy tiên. (1)

“A” cửa đột nhiên bị mở ra làm cho Bạch Vân Tuyết cảm thấy mát mát, vì vậy dần ‘oán niệm’ trong lòng lại phục hồi tinh thần, nhìn ra thấy Bạch Yên đang đứng ở ngoài cửa nhìn vào, mà chính mình.....Y vội vàng đem khăn che lại. Không nên nhìn a! Miễn là cho ta là tiểu hài tử! Mặc kệ y đã nói bao nhiêu lần, Yên cũng không ý thức được y đã trưởng thành. Aizzz.....

Bạch Yên vốn chỉ định nhìn mặt Bạch Vân Tuyết, nhưng y đột ngột chuyển động, hẳn bắt giác nhìn theo động tác của y thấy đượcáchTiểu Tuyết thật sự có trưởng thànhcòn trưởng thành không ít.....(:)). ” Cái kia ” Bạch Yên ho một tiếng ” Tắm xong mau ra ăn cơm đi. Đừng có mà tự kỷ ”. Aizz có phải nam sinh mới lớn đều thích ngắm mình trong gương? Huống chi Tiểu Tuyết là một mỹ nhân. Bất quá chính mình năm đó cũng không có như vậy.

Hắn đi, khuôn mặt ửng đỏ của Bạch Vân Tuyết chậm rãi khôi phục bình thường. Chờ đến khi nhiệt độ

bình thường, mặc quần áo tử tế, Bạch Vân Tuyết đi vào phòng bếp thì thấy Bạch Yến đã ngồi sẵn trên bàn ăn — cho dù thức ăn đã có sẵn, bọn họ đều không bao giờ ăn trước. Bọn họ đều như vậy, đợi đối phương đến mới bắt đầu động đũa ăn cơm. Vô luận là ở nhà hay bên ngoài, chỉ cần ở chung một chỗ thì đều như vậy. Bạch Vân Tuyết cảm thấy rất ngọt ngào, trong nội tâm nổi lên tia cảm động, liền kéo ghế ngồi xuống.

” Ăn đi.” Bạch Yến nhàn nhạt nói, cầm lấy thìa, húp một ngụm súp.

” Ân ” Bạch Vân Tuyết bới cơm, khóe mắt vẫn cứ liếc trộm Bạch Yến. Từ lúc phát hiện ra tâm ý của mình, y càng ngày càng thích nhìn trộm Yến. Cảm thấy càng xem càng mỹ, nụ cười ôn nhu, ánh mắt ôn nhu, ôn nhu hết thấy hết thấy đều ôn hòa như thế, có thể biến tâm y cũng trở nên nhu hòa nỉ, cảm giác nói không ra lời nhưng y rất thích. Từ lần đầu tiên gặp mặt, chính là bị nụ cười này của y hấp dẫn. Sau đó chậm rãi chậm rãi loại ôn nhu này thấm dần vào tâm y, khiến y vừa nhìn thấy hấn trong nội tâm liền ngập tràn cảm xúc ôn nhu, cứ như muốn hóa thành lệ trong mắt trào ra. Về sau, chỉ cần nghĩ tới hấn, tâm lập tức mềm lại, biểu lộ cũng biến hóa theo. Chính là, Yến, hấn, muốn kết hôn sao? Thuộc về người khác sao? Y thực không muốn như vậy.

” Yến, người thực sự muốn kết hôn ư? ”

” A? ” Bạch Yến thoáng dừng, nở nụ cười ” Người như thế nào lại nghĩ như vậy, ngay cả bạn gái ta còn không có.”

” Ân, chính tự người nói người có thể kết hôn ”

” Người cũng nói người có thể kết giao bạn gái, kết quả? Thực sự kết giao? ”

” Không có chính là, Yến người nói như vậy chứng tỏ người có nghĩ như vậy a? ”

” Vậy còn người? ” Bạch Yến giảo hoạt, hoan hỉ hỏi lại.

” Đương nhiên a. Rất muốn có một tình nhân” nhưng cũng không hấn là ‘nữ’ a. Bởi người y yêu chỉ duy nhất một mình Yến a. Nhưng mà, y không dám nói ... bởi vì Bạch Yến vẫn cho rằng y là một tiểu hài tử. Hấn sẽ không thích y, như vậy một khi nói ra, sẽ rất xấu hổ ... quan hệ hiện tại của bọn họ vững không thể duy trì. Thật sự là phiền não lớn! Tại sao lại phát hiện ra tâm ý của mình? Vì cái gì tâm ý lại khó biểu đạt như vậy?

” A ... Tiểu Tuyết của chúng ta thực sự đã trưởng thành rồi ” không biết vì cái gì trong nội tâm có điểm buồn bực. Là vì cho tới nay thế giới của y chỉ có chính mình, cho nên có loại lỗi giác ‘ y thuộc về ta ‘ sao? Đúng vậy, không ai là thuộc người khác. Mỗi người thuộc về bản thân họ, cho dù là một thằng ngốc, chết đi hấn vẫn là hấn. Cho nên, ta là ‘ba ba’ a, hài tử trưởng thành, nên chúc phúc y, như thế nào lại có cảm giác bất lương ‘ món đồ chơi bị đoạt đi rồi ‘? Tiểu Tuyết là người, không phải món đồ chơi. Bạch Yến cười nhìn Bạch Vân Tuyết ” Như vậy Tiểu Tuyết có nghĩ muốn cùng nàng kết giao không? ”

” Ân bí mật! ”

” Tiểu tử ngoan, ta là ‘ người giám hộ ‘ của ngươi a, không thể có ‘ Bí mật ‘ . ”

” Ta sắp mười tám ” sau đó ngươi không còn là ‘người giám hộ ‘, chỉ là ‘ người sống chung ‘ mà thôi. Hắc hắc

” Đúng vậy, sau đó sẽ không cần người giám hộ.” Bạch Yến lạnh xuống.

“? ” Bạch Vân Tuyết không rõ vì cái gì., Yến muốn làm ‘ba ba ‘ như vậy sao? Cho nên muốn kết hôn? Có chút buồn bực

Vì cái gì lại không thuận? Luôn nói vài câu liền đem hòa khí đông lại, chính là hấn phiền buồn gì a, tiểu Tuyết lại đang phiền cái gì? Là do mùa hè tới nhanh sao? (*bó tay.com*). Cảm thấy có chút bực bội rồi lại không tìm ra ngọn nguồn Bạch Yến lặn qua lật lại khó mà say giấc.

” Tiểu Tuyết ” Bạch Yến bình thường luôn đeo mắt kính, khi tháo kính xuống, hai mắt có chút mờ lung. Khuôn mặt không rõ nguyên do nhuộm một màu phấn hồng khiến cho người vốn nổi danh là ‘người đại diện vip ‘, nam nhân tinh anh, người nhu hòa nghiêm túc, hằng thêm một cỗ mị ý.

” Yến ” Thanh âm Bạch Vân Tuyết có chút run rẩy, hấn phát hiện mình yêu hấn sao? Hấn cũng yêu mến mình sao? Đây là chuyện gì? Nhưng... thật vui a. Hảo hưng phấn. Yến chủ động tới tìm y. Đêm hôm khuya khoắt. Oaáo ngủ của hấn, cơ hồ chỉ khoác hờ trên người., chỉ cần y duỗi tay là có thể cởi ra. Bạch Vân Tuyết dùng tay phải chống người ngồi dậy, tay phải vươn ra muốn chạm vào Bạch Yến. Nhưng y không thành công — Bạch Yến đè y xuống dưới.

” Tiểu Tuyết.” Khí tức ôn hòa của Bạch Yến cứ như vậy tản ra bên tai Bạch Vân Tuyết, theo cổ, đến cổ áo, chui vào, thấm vào làn da sâu bên trong. Thật là ấm áplà khí tức của Yến. Thật thơm.. là hương vị của Yến. Bạch Vân Tuyết nhắm mắt lại hưởng thụ Bạch Tuyết hôn môi ” Người đẹp quá! Người có biết hay không ... ta rất thích ngươi! ”

” Yến, ngươi mới là đẹp nhất. Yêu ...ta cũng rất yêu ngươi,nhiều hơn ngươi yêu ta nhiều lắm ”. Bạch Vân Tuyết bắt đầu thổ lộ — y chỉ nguyện trước mặt Bạch yến triển lộ tâm tình của mình. Chính xác hơn mà nói, chỉ có trước mặt Bạch Yến, y mới có nhiều cảm xúc như vậy.

” Nói vậy, rõ ràng là ta yêu Tiểu Tuyết rất nhiều ” Bạch Yến cúi đầu ngăn miệng Bạch Vân Tuyết lại, ngăn cản y phản bác, tay cũng theo chui vào trong quần áo của y dao động.

” Yến ...” bạch Vân Tuyết dù sao cũng là một tên nhóc không hiểu thế sự, nên không thể chống lại Bạch Yến khiêu khích , tuy hấn không trầm mê nữ sắc nhưng cũng xem như kinh nghiệm phong phú. Bất quá, y rất thành thực, không chút xấu hổ nâng eo mình lên, đem dục vọng hướng Bạch Yến ” YếnBây giờmuốn ”

” Tiểu Tuyết thật là ...” Bạch Yến cười tà cúi đầu ” hài tử a ... phải đi..”

Đi Bạch Vân tuyệt lắc lắc đầu ... Vì cái gì ... Chưa đủ a ... Tại sao phải đi? Y mở mắt ra nhìn Bạch Yến đột nhiên thối lui, vươn tay muốn nắm hắc lạp nhưng ngay cả góc áo cũng không chạm tới. Hắc đi... biến mất ... Không, hắc cho tới bây giờ đều không có xuất hiện qua. Cái này.. bất quá chỉ là một giấc mộng mà thôi. Bạch Vân Tuyết nhìn thân thể mình, cười khổ. Trong lúc quay phim, cho dù y không nguyện ý cũng có rất nhiều người chủ động tìm y nói chuyện. Bởi vì có rất nhiều đồng nghiệp mê y a. Cho nên bọn họ chủ động truyền thụ kinh nghiệm, kể chuyện bát quái ... rất nhiều. Y cũng chỉ nghe, rảnh rỗi thì xem sách bọn họ đưa, hoặc vài quyển mình thấy hứng thú. Đầu óc của y rất tốt, chỉ kà, có nguyện ý hay không, nên nhớ không nên nhớ, nên học không nên học gì đó, y đều nhớ kỹ. Tuy vậy nhưng lần này ... là lần đầu tiên. Y thường nghe người ta nói, đối với một người nào đó không có nhiều cảm giác, nếu mơ thấy, hơn nữa còn là mộng đẹp thì sẽ yêu thích người đó hơn. Y cũng nghe người ta nói khi tới tuổi ‘ mộng xuân ‘ là bình thường. Rất nhiều nam sinh ‘ lần đầu tiên ‘ đều tại trong mộng cảm nhận được, tại trong mộng học được.

Chính là chính mình cũng đã mười bảy, ở thời đại này, không biết có bao người cũng sớm có kinh nghiệm đi? Nhưng y đừng nói ‘ kinh nghiệm thực tiễn ‘, ngay cả mộng cũng chưa từng. Thế nhưng ... một khi phát hiện ra tâm của mình, phát hiện ra tình cảm của mình đối với Yến hóa ra là ‘ yêu ‘, thì ngay lập tức xuất hiện mộng. Nhưng ngay cả như vậy, ngay cả trong mộng, hắc cũng không nguyện ý thỏa mãn chính mình. Thật sự ... trúng độc rất nặng! Yến

Vì người lòng của ta, không biết từ lúc nào đã bị người khống chế, thậm chí cả thân thể ta cũng thế. Liên cả bản năng nhân loại cũng có thể thay đổi sao?

6. Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Yến ... Kỳ thực trừ ở bên cạnh người, không có một nơi nào là ta muốn đi. Nhưng người hy vọng ta đi ra ngoài. Hảo ... ta đi

” Tiểu Tuyết

”

“.....” lại là tên kia, thật sự lợi hại! Minh rời đi lâu như vậy, cứ tưởng hắc có thể có chút thay đổi, ai biết, đã không trưởng thành, vẫn cứ ngây thơ như vậy.

” Như thế nào, có nhớ ta không a? ” Ngô Nguyên mặc kệ sắc mặt không mấy tốt của Bạch Vân Tuyết, chủ động tiến lại gần y ” Ta thì nhớ người muốn chết “. Có người kéo kéo tay áo của hắc, ” A, đúng rồi, người này là Lý Tuyền, là đồng học của ta, cũng là ‘ ngựa tre ‘ (trúc mã) , tóm lại là một người bạn rất thân thiết ” Hắc kéo Lý Tuyền lại trước mặt của Bạch Vân Tuyết.

Mắt nhìn cái tên so với mình cao hơn một chút, tướng mạo suất khí, tràn đầy sức sống, nhưng có chút ngược ngung không hòa hợp. Bạch Vân Tuyết không chút khách khí mở miệng: ” Đầu liên quan gì tới ta? ” ngay cả người ta cũng không quen thuộc a. Y nhìn Ngô Nguyên mắt nói như vậy.

” Ai nha! Tuyền! Người không cần phải khổ sở, y chính là một người như vậy! Đừng để ý a. Hơn nữa, người thích y ngoan độc không phải sao? ”

” Ai nói? ” Hắc say mê là sự si tình của ‘ nàng ‘. Thanh âm Lý Tuyền mang theo sắc thái nguy hiểm, nhưng Ngô Nguyên căn bản không cảm nhận được sự nguy hiểm đó, tiếp tục nói.

” Tiểu Tuyết a, ta nói cho người biết, người này ngay lúc đầu nói là chán ghét người, nói cái gì mà một người nam nhân lại ”

” Vậy không cần phải nói đi? ” Lý Tuyền cũng bị tiểu tử này làm cho tức chết rồi. Uổng công mình từ nhỏ một mực che chở cho tên kia, đối với hắn tốt như vậy, cái tên tiểu tử thối này!

” A..... sau đó thì.. hắn xem người diễn vai Kiều hậu, liền mê người a, người biết không? Một kiện tướng thể thao cao hơn 185cm, đội trưởng đội bóng, nam nhi nhiệt huyết.. ” Ngô Nguyên nghĩ lấy hơi, nhiều từ hình dung như vậy, chắc đủ rồi a?. ” ...lại xem cảnh A Kiều phát điên rơi lệ, rồi cuộc khóc theo, chỉ còn thiếu đem cả phòng khóc theo ” kỳ thực, là bị kích động của Lý Tuyền làm cho hoảng — lúc hắn thấy bộ dạng kia của Lý Tuyền thì bị dọa sợ! Từ khi biết hắn chưa bao giờ Ngô Nguyên thấy tiểu tử này khóc. Thế mà lại vì bộ phim truyền hình mà khóc.

Mắt nhìn nam hài đang không biết làm sao, Bạch Vân Tuyết phản ứng: ” Bộ phim này không phải là chưa được trình chiếu ra sao? ”

” hắc hắc

~~ Ngô Nguyên ta là ai cơ chứ? Muốn xem bộ phim của Tiểu Tuyết yêu quý của lòng ta còn phải chờ đài truyền hình chiếu sao? Đương nhiên là trực tiếp hướng tên Dương Ý kia đòi a! ” Ngô Nguyên cười đến đắc ý.

Ân, nhìn bộ dạng ngu ngốc của người này, y thiếu chút nữa đã quên mất: cái tên này chính là ” đại sư ” nổi danh. Bạch Vân Tuyết đột nhiên cảm thấy có chút lạnh. Thật là một cảm giác quái dị a.....Bị người này bắm, tâm trạng lo lắng mấy ngày nay dường như tốt lên một ít. Quả nhiên, người đang khổ tâm tốt nhất là nên kịp thời dời đi sự chú ý. Aizz.....cho nên trước lời mời của Ngô Nguyên mặt dày mày dạn, sau n lần cự tuyệt, y đã đáp ứng lời mời ‘ buổi tối cùng nhau ăn cơm ‘ của hắn.

” Tiểu Tuyết, buổi tối muốn ăn cái gì? ” Bạch Yến cười hỏi. Tiểu Tuyết mấy ngày nay không biết vì điều gì tâm tình không được tốt ... sau khi đóng vai A Kiều xong, về nhà thì bắt đầu có điểm quái. Quả nhiên hay là bị nội dung bộ phim ảnh hưởng na? Từ nay về sau ít nhận những vai diễn cuồng như vậy là tốt nhất. Có thể cho Tiểu Tuyết nhận những vai hoạt bát, tươi sáng như ánh mặt trời a. Tưởng tượng bộ dạng Tiểu Tuyết sôi nổi, đầu Bạch Yến liền nổi hắc tuyến. Đứa nhỏ này, rõ ràng lớn lên xinh đẹp như vậy, như thế nào lại hợp với âm trầm u ám, mà lại không hòa hợp với ánh mặt trời? Kỳ quái

” A, buổi tối cùng Ngô Nguyên dùng bữa, không quay về ăn. ”

” Ngô Nguyên? ” đứa bé kia rất hợp với so sánh ‘ánh mặt trời ‘.....Chờ một chút ” Các người khi nào thì ”

” Buổi sáng đừng phải hắn, bị hắn cuốn lấy không nhả, nên đáp ứng. ”

“.....” không chỉ có như thế đi? Trước kia Tiểu Tuyết gặp phải người đáng ghét cách mấy cũng sẽ không bị thuyết phục — hắn thường vì định lực không bị ngoại giới ảnh hưởng của y mà bội phục không thôi, mà Ngô Nguyên rất ư là hoạt bát, dai dẳng, thế nhưng trình độ quần không thể so sánh với những người kia được. Ngô Nguyên hiểu được chừng mực, cũng hiểu được nhìn mặt mà nói chuyện, tuyệt đối không phải là cái dạng ‘ ngu ngốc ‘ biểu hiện ra bên ngoài. (thật không a? Khó tin). ” Như vậy cũng tốt, ta đã sớm cảm thấy Tiểu Tuyết nên sớm kết giao một vài bằng hữu cùng tuổi. Bằng không, cả ngày nếu không đóng phim thì cũng buồn tẻ trong nhà, cuộc sống như vậy rất nhàm chán a. ”

” thật không? ” sắc mặt Bạch Vân Tuyết đột nhiên lại tối đi vài phần, ” Rất nhàm chán sao? ”, y chưa bao giờ thấy vậy, bởi vì có Yến làm bạn..... Cho dù muốn y vĩnh viễn không bước ra khỏi cửa, chỉ ở trong nhà cũng được. Chỉ là.... Yến hiển nhiên không nghĩ như vậy a.

” Ân, người không cảm thấy vậy sao? ” thật không có một điểm cảm xúc nào giống thanh thiếu niên mười bảy tuổi a Tiểu Tuyết

” Ân, đúng vậy, nếu đã như vậy ta đi tìm bọn người Ngô Nguyên.” Bạch Vân Tuyết cười thật rạng rỡ, xoay người rời đi.Yên ...Kỳ thực trừ ở bên cạnh người, không có một nơi nào là ta muốn đi. Nhưng người hy vọng ta đi ra ngoài. Hảo ... ta đi.

” ” Tiểu Tuyết vừa rồi cũng cười quá mức rạng rỡ đi? Cảm giác có điểm không đúng nhưng lại không nghĩ ra được rốt cuộc mình đã xem nhẹ điều gì? Bỏ sót cái gì? Nhưng mà vô luận nghĩ như thế nào, càng nghĩ càng đau đầu, đều nghĩ không ra! Aizzz....

” Yên

” giọng nữ nhân cổ kéo dài ra làm cho Bạch Yến nhin không được hơi xem thường. Lại nữa rồi! Xoay người, vẫn là tiểu dung ôn hòa.

” Liên a, chuyện gì? ”

” Yên ... việc kia, người thật sự không quan tâm sao? ” vẫn khuôn mặt nữ nhân quen thuộc chỉ khác là bây giờ nàng trang điểm đậm, ăn mặc bạo lộ, khiến người phiền chán. Mà Ngô Nguyên.. không cách nào làm người chán ghét được bọn họ aizzz ... suy nghĩ của Bạch Yến lại bay đi ...

” Yên, người lại nữa rồi ” Vương Liên bắt mãn giậm chân, trước kia sẽ không như vậy, bây giờ thường hay thất thần không biết là đang nghĩ gì ” Người thay đổi nhiều lắm.”

” Người cũng vậy ”, Bạch Yến cuối cùng cũng định thần lại. Đóa hoa sen này là do hần tìm ra. Khi đó nàng là một mỹ nhân ‘ trong bùn mà không nhuộm màu bùn ‘, ánh mắt thanh thuần, khí chất thanh tịnh, xinh đẹp tự nhiên. Cho nên trong số những người hần tìm ra khi ấy, nàng vừa ra mắt đã nổi tiếng cực nhanh. Chỉ là giới giải trí thật ra là một chảo nhuộm lớn. Một nữ hài như vậy bây giờ biến thành một người bất ly đồ trang điểm, nụ cười xinh đẹp giả tạo. Cẩn thận ngẫm lại, trong những người hần tìm ra chỉ có duy nhất mình Tiểu Tuyết là chưa từng thay đổi, chưa bao giờ chịu ảnh hưởng từ ngoại giới, y vẫn luôn là y. Vậy nên chỉ có y là càng hấp dẫn người khác, càng ngày càng nổi tiếng mà không khiến người ta ghét — Tại cái thế giới mà người người đều bị lạc mất chính mình, mọi người thật sự rất cần một người chân thật như vậy, thuần túy như vậy, cho bọn họ niềm hy vọng, an ủi bọn họ rằng: Trong giới giải trí, không phải cái gì cũng là giả dối, trong đây, người, không phải cứ đánh mất chính mình mới có thể sinh tồn. Cho nên, nói mọi người ủng hộ Bạch Vân Tuyết không bằng nói bọn họ ủng hộ chính mình — một chính mình chân thật, một chính mình có mộng tưởng, một chính mình đơn thuần mà liêu lĩnh. Nói là bảo vệ y, không bằng nói là bảo vệ mộng của chính bọn họ ...

” Haha ... ” Vương Liên xấu hổ cười cười, kỳ thực đối với bản thân, nàng biết mình đã thay đổi. Nhưng toàn bộ quá trình đều tự nhiên mà tới, bất tri bất giác, cho nên nàng cũng không biết mình thay đổi từ bao giờ, tại sao lại thay đổi, thay đổi như thế nào. Rốt cuộc đành phải tiến theo ... không cách nào quay trở về được nữa. Nhưng duy chỉ có một thứ nàng không thay đổi, đó chính là nhiệt huyết yêu nghề — đã đánh mất chính mình thì không thể cũng đánh mất đi sự nghiệp mà mình khổ tâm, đánh đổi mới có, bằng không cái gì nàng cũng không có, như thế thì rất đáng buồn na? Cho nên dù biết rõ con người trước mặt này đã thất vọng về mình, nàng vẫn mong hần có thể trợ giúp cho nàng, và cũng chỉ có hần mới có thể giúp được nàng mà thôi, ” Yên, người từ nay về sau chỉ làm người đại diện cho Bạch Vân Tuyết thôi sao? Cái này là nhân tài không được trọng dụng đi? Với năng lực của người, rõ ràng có thể mang nhiều người nha ”

” không biết.. ít nhất gần đây không muốn mang theo người khác.” Không biết vì cái gì có được Tiểu Tuyết hần đã cảm thấy rất thỏa mãn. Trước kia, lại rất thích cái cảm giác đào bới ra được một người mới — chính mình tìm ra một ngôi sao sáng, đó là chuyện hưng phấn biết bao a, nhất là dưới sự dẫn dắt của hần, ngôi sao ấy đã sáng lại càng sáng hơn ... Đó từng là hứng thú của hần, đối với hần mà nói những minh tinh kia chỉ là những ngôi sao do hần đào ra mà thôi ... là một tác phẩm của hần chứ không phải một người thường — đáng kiêu ngạo cỡ nào, đáng hứng phấn cỡ nào chứ? Tất cả mọi người đều có tác phẩm nào đó, mà tác phẩm của hần lại xinh đẹp như vậy! Chính là ... hần cảm thấy mình sẽ không bao giờ tìm ra một người nào đẹp hơn sáng hơn Tiểu Tuyết, cho nên dần dần không còn cái hứng thú kia nữa. Hần chỉ thầm muốn làm cho Tiểu Tuyết ngày càng tỏa sáng hơn, mặc dù hiện tại y đã rất nổi tiếng, nhưng hần biết, hần vẫn chưa khai quật hết toàn bộ tài năng của y. Cứ như vậy, tất cả suy nghĩ của hần đều bị y tóm lấy, trừ y ra, hần ai cũng không để vào mắt. ” Có thể đã già rồi a, không còn hứng thú đào móc tân binh.”

” Người mới hai mươi bảy.. Ngay cả ba mươi còn chưa tới ... ” nói cứ như bảy tám chín chục tuổi vậy.

” Nhưng cũng đã mười năm! ” đúng vậy thời gian trôi qua rất nhanh, lúc bắt đầu chỉ là một tên vô danh, bây giờ đây đã là người đại diện cấp cao, rõ ràng ... Đã mười năm! Nói như vậy hần đã nhận thức y được ba năm. Mà hần lại không có cảm giác gì, cứ như chỉ mới nhận thức ngày hôm qua ...

” Được rồi, người đã không có ý mang người mới, vậy như ta đây, không cần tốn tinh lực tài bồi, thế nào? ” dù sao nàng cũng đã có danh tiếng, ” Cho dù như vậy người cũng không nguyện ý cân nhắc sao? ” đều nói qua nhiều lần, hần vẫn không gật đầu, tức chết a ... Người đại diện hiện tại thật sự không thể so với Yến. Nói thật, lúc hần nói thay người cho nàng, nàng không có cảm giác gì, nhưng thay đổi vì hần vẫn không hài lòng, rốt cuộc phát hiện, Bạch Yến là tốt nhất, không ai có thể so với hần. Vô luận là can thiệp, tiếp xúc với người khác, giúp đỡ sự nghiệp của mình, hay là chiếu cố cuộc sống riêng, hần đều là giỏi nhất.

” Liên.. không phải là ta không muốn ...mà là ...” Nụ cười của Bạch Yến khiến người khác không thể cự tuyệt, mà khuôn mặt u sầu của hần cũng không thể làm người khác cự tuyệt a.. Cho nên, Vương Liên đầu hàng không muốn làm khó hần. Bởi vì cho tới bây giờ, nàng phát hiện ra rằng: Hần, là đặc biệt, vô luận là trong sự nghiệp hay ở trong lòng của nàng.

” Hảo, ta không miễn cưỡng người. Nhưng mà chúng ta vẫn là bằng hữu a? Cho dù không là người đại diện, chúng ta vẫn có thể liên lạc chứ? ” biểu tình của Vương Liên thập phần chân thành, bởi vì lòng nàng, đích thực nghĩ như vậy, ” Cho nên dù người đã cự tuyệt làm người đại diện cho ta, có thể nào mời ta bữa cơm coi như bù đắp tâm hồn bị tổn thương của ta hay không? ”

” Ân, không thành vấn đề! ” dù sao hôm nay Tiểu Tuyết cũng không về nhà ăn cơm, một mình dùng bữa thì hơi chán. Hơn nữa cho dù trước đây bị nàng bắm lấy có điểm phiền, nhưng vẫn không ghét nàng được, dù gì bọn họ cũng từng là bằng hữu thân thiết. Ăn bữa cơm, hần không sao.

” Tiểu Tuyết

, khó mà có dịp người đến nhà ta, như thế nào một nụ cười cũng không có a? Như vậy rất không lễ phép đối với các trưởng bối.” Ngô Nguyên đứng trên bậc thang vỗ vỗ vai Bạch Vân Tuyết, ra dáng một ca ca tốt, ” Trước khi tiến vào cửa chính, tốt xấu thì người cũng nên cười một chút đi.”

” Đừng như vậy.” Y thực sự sợ tên này, có điểm hối hận nhất thời xúc động đáp ứng hần. Tâm tình không tốt cũng không nên tra tấn bản thân a. Aizz.. nhìn cánh tay bị nắm lấy, Bạch Vân Tuyết chỉ cảm thấy bất đắc dĩ — vì cái gì người này được một tác lại tiến một thước a?!

” Người cười một cái ta sẽ buông người ra! ” nực cười, đừng nhìn hần như vậy, dầu gì hần cũng là nhất gia chi chủ. Gia tộc của bọn họ lấy ‘năng lực’ mà phân lớn nhỏ, mà cái tên tiểu tử cà lắt cà phơ là hần hết lần này lần khác được đánh giá là có ‘năng lực’ mạnh nhất nhà, cho nên cha mẹ bọn họ đều xếp sau hần. Lão nhân nghiêm túc kia cũng phải cung kính đối với hần, có thể hiểu bọn họ trong nội tâm có bao nhiêu ‘oán hận’ quy củ tổ tông a? Azz ... đây là quy tắc từ xa lắc xa lơ, hần cũng đâu muốn avì cái gì mẹ thường tìm cơ hội ‘cười nhạo’ hần, ‘khi dễ’ hần Vừa vặn, cái tên Bạch Vân Tuyết này đang nắm giữ trái tim của những người trong nhà, cho nên chỉ cần thu phục được y, nhất định ‘uy nghiêm’ của hần sẽ cao lên không ít ... hắc hắc... Đây cũng là nguyên nhân hần sống chết quẩn lấy Bạch Vân Tuyết. Nếu là người khác đại gia ta đã sớm không thèm để ý.

” Nguyên người đừng như vậy.” Trước mặt thần tượng của mình, Lý Tuyền thực sự không muốn nhận cái tên mặt dày mày dạn này là bạn cùng nhau lớn lên với mình. Nhưng mà hần phải ra tay a, bằng không vai mảnh khảnh của Tiểu Tuyết sẽ bị sụp mất.

” Tuyền.. người cũng thay lòng đổi dạ quá nhanh đi? Là ai trước đây thề son sắt nói y rất đáng ghét, không đáng iu bằng nửa phần của ta? Hiện tại tốt lắm, một bộ phim mà khiến người khấn thề, không phải chỉ là phim ảnh thôi sao?” Ngô Nguyên tuân một tràng, khỏe mắt tuân lệ với tốc độ vô địch, làm cho Bạch Vân Tuyết, một diễn viên chuyên nghiệp, cũng phải bội phục. Kỳ thực, bộ phim kia, không phải là diễn mà là chân thật tâm của y. Còn cái gọi là diễn ... là đây a. Chỉ là, tiểu tử Lý Tuyền này tựa hồ không nhìn ra a.

” Nguyên, không phải thế! người đừng khóc” Lý Tuyền có chút luống cuống tay chân, ” Đây là khách nhân, là đại minh tinh, chịu đến nhà chúng ta đã là tốt rồi, sao có thể yêu cầu này nọ.”

” Y là minh tinh, minh tinh còn phải nịnh nọt ta a ”

” Có thể y không phải loại minh tinh đó.”

“...” cũng đúng, lúc trước miễn phí cho y cái danh tự, y còn không thèm.

” Uy....” đã dói bụng, hai người nháo đủ rồi a? Rốt cuộc ai mới là tên gốc a? Lúc đầu tưởng Ngô Nguyên, hiện tại xem ra, Lý Tuyền mới thực gốc. Trình độ này mà cũng bị lừa ... Hay là trong nhà chưa tổ ngoài ngõ đã tường? (chính xác)

” Ân? ” không xong, mãi lo hổng (dở dành) Nguyên, quên mất thần tượng.

” Chúng ta vào thôi.” Bạch Vân Tuyết cong khoe môi giương lên đường cong diên đảo chúng sinh — tốt xấu gì y cũng là diễn viên chuyên nghiệp, không so đo với loại gốc này.

” Hảo.” Mặt Lý Tuyền lập tức đỏ lên. Thật sự quá đẹp! Tiểu Tuyết ...Nổi giận đẹp, khóc càng đẹp, cười rộ lên thì đã đẹp lại càng thêm đẹp Thật sự là hết thuốc chữa, như thế nào lại có thể hoàn mỹ mọi góc độ như vậy? Kỳ quái ... chính mình như thế nào lúc trước lại ghét y? Hay là căn bản bởi vì Nguyên thích y nên mình mới chán ghét y? Thẳng đến khi mình cũng không ngăn được mị lực của y mà yêu mến y? Bởi vì Nguyên?Lý Tuyền suy nghĩ hai mắt như nổi lửa mà nhìn Ngô Nguyên.

” Như vậy mới đúng ~~ thiết là ~~ tranh thủ thời gian vào thôi.” Ngô Nguyên đem chìa khóa cắm vào ổ khóa mở cửa. Ha ha~~ Bạch VânTuyết nổi tiếng lãnh đạm vì ta nở nụ cười. Mẹ nhất định sẽ rất yêu ta – bởi vì ta mời thần tượng của nàng đến, thần tượng của nàng vì ta mà cười sáng lạn như thế ~~ ít nhất sẽ có một tháng an lành a~~ nữ ma đầu kia a, ” Mẹ, ta đã về.”

” Ai nha, Tiểu Nguyên đã về rồi ~~ ” nữ ma đầu xuất hiện, cười tươi, cười đến đáng yêu hơn thiên sứ, cười đến thẹn thùng hơn thiếu nữ, ” Còn có Tiểu Tuyết ~~ thật là ngườiTôn gia, lão công ~~ mau lại đây ~~ ”

” Mọi người hảo.” Bạch VânTuyết trên mặt vẫn treo tiểu dung như cũ, ” Quấy rầy.”

” Khách khí khách khí, người tới đã là vinh hạnh cho nhà ta! ” Ngô ba ba lao từ trên lầu xuống trước tiên, ” Trước uống tách trà, hay là ... ”

” Ăn cơm ” Bạch VânTuyết trực tiếp cắt đứt lời Ngô ba ba ” Ta dói bụng.”

” ...” thần tượng bất quá cũng chỉ là người thường, còn là người không có lễ phép a. Nhưng mà ...

” Thật đáng yêu ~~ woa woa ~~ ” Ngô mục mục ý đồ kéo bàn tay nhỏ bé của Bạch Vân Tuyết qua, mục mục ta yêu mến loại mỹ nhân thẳng thắn đáng yêu như thế này, không giống những người khác, bên ngoài giả vờ đáng yêu, kỳ thực bên trong tâm hồn nát nát!

” ... ” Ta mới là con người a! Trước mặt thần tượng cũng không buông tha ta sao? Buồn bực Ngô Nguyên trừng nàng, lại bị Ngô ba ba vỗ vai một vái: ” Tiểu Nguyên ~~ nàng là mục mục người! ”

” Ta là thượng cấp của nàng.” Người bất nhân đừng trách ta bất nghĩa.

” ” đứa con bất hiếu! Trên thế giới này sao lại có loại con đáng sợ đến vậy? Sinh ra là một cái ma quỷ, ba tuổi thành ‘thượng cấp’ của cha mẹMặt mũi a.... aizz.... ” Ân, mời ngồi.”

Bạch Vân Tuyết đưa mắt nhìn Lý Tuyền như muốn hỏi — ‘Vì cái gì cái nhà này có chút kỳ quái? ‘

Lý Tuyền thì nhún nhún vai — ‘Rất dài dòng, sau này sẽ nói cho người biết.’, Lý Tuyền dùng khẩu hình nói với Bạch Vân Tuyết, cái người đang bị kẹp giữa ba người, chỉ có thể quay đầu mê mang nhìn mình. Thật sự rất ...đáng yêu a. Nguyên lai cứ nghĩ rằng là một người lãnh đạm thâm tình, hóa ra vẫn là một hài tử, vậy nên, biểu tình ‘mê mang’ này rất hợp với y, rất tuyệt

~~Thật sâu trong lòng Bạch Vân Tuyết có loại cảm giác vô lực — mình hình như đã bước chân vào hang cọp. Nhìn biểu tình của đám người bọn họCho nên mới nói, già trẻ lớn bé ăn sạch cũng không phải chuyện gì tốt lành!!

” Tiểu Tuyết a, kể cho chúng ta nghe vài chuyện lý thú lúc đóng phim đi.”muốn biết thêm nhiều hơn về thần tượng.

” Yển nói, ăn cơm thì không nên nói chuyện, bằng không sẽ bị sặc.” Bạch Vân Tuyết ngừng đùa, rất lễ phép đáp, sau đó tiếp tục ăn — Ngô mục mục tay nghề không tồi, có thể so với Yển.

” Thật không? ” Ngô Nguyên hoài nghi.

“Ăn.” Mới là lạ, bọn họ bình thường đều là vừa ăn vừa trò chuyện, nhưng y không muốn nói chuyện bây giờ nên đành phải nói vậy. May mắn tay nghề Ngô mục mục rất khá, chuyển đi này không tệ. Quả nhiên, ngẫu nhiên ‘xúc động’ cũng không sai a.

” Ăn, đúng là bé ngoan. Người lớn dạy như thế nào thì làm như thế đó, không giống những người khác” Ngô mục mục nhin không được nghĩ về con mình — đầu vô mồm với Tiểu Nguyên là sướng nhất, con mình sinh có khác, hợp với mình nhất! Ha ha...tuy nhiên, có khi nó lại làm nàng tức chết.

” Không có biện pháp, người lớn dạy bậy bạ, nghe theo chỉ tổ làm hại mình, cho nên bên người thiếu người lớn cơ trí, ta đành phải tự mình cố gắng! Người nói có phải không a? Tuyền? ” nữ ma đầu, ta mang thần tượng của nàng đến mà còn như vậy, ta tuyệt không nhu nhược.

” Ăn....” mắt nhìn Ngô mục mục đang khó chịu, Lý Tuyền cái khó ló cái khôn “kỳ thực, tiểu Tuyết là giỏi nhất, đúng chứ? Y làm cái gì cũng tốt. Nhưng người khác chưa chắc là không tốt, chỉ là y làm tốt nhất thôi, chúng ta không nên tranh với y ...”, loạn thất bát tao, mơ hồ tiêu điểm là: Tiểu Tuyết là người thắng. Lý Tuyền trong lòng mặc niệm.

” Đúng vậy ”

” Ăn.”

” Tiểu Tuyết là giỏi nhất.”

Đâu liên quan gì tới ta? Bạch Vân Tuyết nhìn cái đám người không phân biệt được tuổi tác kia, nhìn tiểu tử không tôn ti trật tự, tiếp tục ăn cơm của mình — y không có chính thức trải qua cái gọi là ” sinh hoạt gia đình ”, cho nênChẳng lẽ đây là ‘sinh hoạt gia đình’ đang lưu hành hiện nay? Minh và Yến... có phải là quá lỗi thời rồi? Bất quá, ngay cả như vậy y vẫn thích cảm giác ở chung vs Yến nhất, bởi vì thích Yến nhất. Vô luận là hợp thời hay lỗi thời cũng được, y chỉ cần Yến, những thứ khác đều không quan trọng. Chính là Yến cũng nghĩ như vậy hay không?

Trên bàn cơm đột nhiên an tĩnh lại. Tất cả mọi người trừng mắt nhìn biểu tình ngẩn người tựa như đi vào cõi mộng đột nhiên xuất hiện của Bạch Vân Tuyết. Đẹp quá a!Y đang nghĩ tới điều gì? Di? Tại sao lại đột nhiên thay đổi? Ánh mắt thương tâm quen thuộc nàyLý Tuyền thiếu chút nữa khóc lên — quả nhiên Tiểu Tuyết ngoài đời không khác biệt gì trong phim ảnh. Từ lúc bắt đầu là Tô Thanh Nhi, gần đây nhất là A Kiều, đều là yNgô Nguyên thì cần cần dục dục đụng vào tay Bạch Vân Tuyết: ” Tiểu Tuyết, mẹ ta làm thức ăn không thể ăn sao? ”

“Ăn? A... không, ăn rất ngon! Thực sự.”

Y không nói dối, cho nên Ngô mục mục cười đến đắc ý ” Ha ha, Tiểu Tuyết thích là được.”

Vì vậy, hết thấy đều khôi phục dáng vẻ tươi cười.

” Yến, ta nha, ngày hôm qua nằm mơ, mơ thấy ta chết đi.” Vương Liên cười sáng lạn nhưng trên mặt đã có vệt nước mắt.

” Thật không? ” thay đổi nhiều như vậy nhưng tửu lượng vẫn như cũ, Bạch Yến nhìn người đã muốn say trước mặt, có chút bất đắc dĩ. Sớm biết như vậy vừa rồi sẽ không cho nàng uống rượu.

“Sau đó, trong địa ngục, ta cái gì cũng không có, chỉ còn lại khuôn mặt.”

” a? Thật sự là kỳ quái a.” Cổ vũ, cổ vũ...nhìn bộ dạng yếu ớt của đối phương hẳn không nỡ cắt ngang, đành kiên nhẫn ngồi nghe — đối với kháng cự nhiều lực ngoại giới, hẳn thật đúng là không bằng Tiểu Tuyết.

” sau đó lộ ra khuôn mặt xinh đẹp nồng đậm phấn son, giống hiện tại vậy. Yến... người nói ta hiện tại đẹp không? ”

” Đẹp ... cách trang điểm của ngươi là một đang được ưa chuộng.” Chỉ tiếc, dù cho là một cũng không sánh bằng khuôn mặt không điểm trang của Tiểu Tuyết. Đẹp, tự nhiên và nhân tạo, thực sự khác xa nhau.

” Thật không? Được ưa chuộngHaha... Thị hiếu không ngừng thay đổi và bộ dáng của ta cũng sẽ vậy. Kỳ thực, người còn nhớ rõ khuôn mặt thật nguyên sơ của ta hay không? ” chính mình còn không nhớ rõ nữa là. Đã lâu chưa từng dỡ xuống lớp trang điểm trước mặt người khác, dường như vĩnh viễn đeo mặt nạ xuất

người trước mọi người. Thế nên, cuối cùng, chính mình cũng không có dũng khí nhìn diện mạo thật sự của mình.

” Nhớ rõ a.” Bạch Yến lại cười ôn nhu, thập phần chân thực — hẳn nghĩ tới nàng trước kia, còn có chính hần, ” người khi đó rất đáng yêu, rất hoạt bát, khuôn mặt tươi cười không chút giả tạo, có thể nhìn ra được nhiệt huyết yêu nghề, sức sống của người. Nhìn tinh thần của người, mọi người như thể được khích lệ.” Hiện tại vẫn lòng yêu nghề nhưng nó đã mang theo toan tính danh lợi. Thế nên đã quên mất mình yêu mến nhất là gì, chỉ nhớ rõ ‘nổi tiếng’ và ‘nổi tiếng’, sau đó không từ thủ đoạn để đạt được mục đích.

Trước kia, nàng truy cầu là khoái hoạt, hiện tại, nàng truy cầu chính là thành công. Không thể nói thay đổi này là tốt hay xấu ... Nhưng khuôn mặt đầm lệ khi say của nàng thực sự làm cho người ta có loại cảm giác ... vì nàng khổ sở ... aizz, phiền chán lúc trước, tựa hồ giảm bớt đi rất nhiều. Nguyên lai tưởng rằng nàng đã đánh mất đi bản thân. Mà hần lại chán ghét người như vậy, ngu xuẩn, ngoan cố, tuy vậy hần vẫn cứ yên lặng không can thiệp, hần cho rằng im lặng là một loại hành động sáng suốt, cứ thế đứng một bên mà quan sát. Mà bây giờ đây, hần có thể cảm nhận được sâu trong nội tâm nàng có thống khổ, loại khổ không khổ này khiến hần động dung, làm hần đau xót, nội tâm gì thế cũng trở nên nhu hòa hơn.

” Thật ư? Ta từng tốt đẹp như vậy sao? ” nàng cười có chút ngốc ngốc nhưng nụ cười đó xuất phát từ đáy lòng nàng. Nước mắt, như thế nào muốn ngừng cũng không ngừng lại được. Có lẽ sau khi tỉnh lại, sẽ cảm thấy mình rất ngu ngốc, rất yếu ớt, rất vô dụng, sẽ tự mình giấu cột chính mình, nhưng hiện tại, hãy để nàng khóc cho thỏa a., để cho ưu sầu theo nước mắt chảy đi. Sau khi tỉnh lại, nàng phải kiên cường, vì sinh tồn, nàng đã không còn đường lui nữa rồi ... có lẽ vẫn còn, nhưng nàng không đủ dũng khí quay trở lại. Nhưng bây giờ, nàng đang có một cái quyền lợi: nàng có thể trước mặt nam nhân mà nàng tín nhiệm mà biểu hiện tùy hứng của chính mình, yếu ớt của chính mình

” Đúng vậy, kỳ thực người hiện tại, cũng rất tốt.” Chính là ngay lúc này khi khóc, bỏ đi lớp mặt nạ, nhoe phần son, ngược lại lại đẹp hơn vài phần. Đó là bằng chứng cho thấy nàng vẫn chưa đánh mất đi chính mình. Cho nên Bạch Yến chỉ lẳng lặng nhìn, cũng không lau nước mắt cho nàng, cũng không đưa khăn tay, nhìn rất không lịch thiệp, nhưng đó lại là một hành động quan tâm săn sóc — bọn họ đều biết, cơ hội như thế này không nhiều lắm, cho nên, để cho nàng khóc đủ a. Nàng là một nữ nhân dũng cảm lí trí, khi nào nên ngừng sẽ tự nhiên mà ngừng. Cho dù nàng đã ‘say’.

” Yến...” người thật sự là một người tuyệt vời.

Trong mắt nàng có tán thưởng, thậm chí mê luyến, hần đều thấy được. Nhưng hần chỉ mỉm cười, cúi đầu xuống, nhìn ly rượu trong tay mình. Thực xin lỗi nhưng mà ... ta thực sự không có biện pháp đáp lại người. Hần hiện tại ... một lòng chỉ có sự nghiệp

Sự nghiệp Sự nghiệp hiện tại của hần cũng chỉ là Tiểu Tuyết Tiểu Tuyết Y và Ngô Nguyên ở chung một chỗ được chứ? Vui vẻ sao? Hiện tại đã về nhà chưa? Về nhà “Vương Liên, không còn sớm nữa, phải về thôi.” Nước mắt đã không còn rơi nữa, vậy được rồi chứ?

“Ân ... chỉ là ... thật có lỗi.” Vương Liên tiếp nhận khăn tay Bạch Yến đưa qua “Ta hiện tại phỏng chừng không thích hợp để lái xe, cho nên ... làm phiền người.”

” Không sao, được thôi.” Bạch Yến đứng dậy định đỡ Vương Liên thì điện thoại vang lên “Thật có lỗi.” Hần nói với nàng một tiếng, thu tay về — là Tiểu Tuyết, nghe tiếng chuông đã biết. Cho nên mặc kệ Vương Liên đã đuổi tay về phía hần, hần vẫn thu tay về nhận điện thoại.

“Yến, người đang ở đâu? ” vừa mới bắt máy, thanh âm của Bạch Vân Tuyết đã truyền tới “Như thế nào vẫn chưa về? ” vốn cứ nghĩ quay về nhà là có thể nhìn thấy Yến, cho nên hơi thất vọng, còn có chút nôn nóng.

” Ta dùng bữa bên ngoài, lập tức sẽ trở về.” Tiểu Tuyết dường như không cao hứng lắm. Ngô Nguyên lại chọc y?

“Dùng bữa? Cùng ai? ” phản xạ có điều kiện, y lập tức truy vấn.

“Vương Liên ... người cũng biết.” Trong bộ phim A Kiều, Vương Liên cũng là một nhân vật trong đó, khi đó hần đã giới thiệu qua.

” A.” Nữ nhân kia không tệ.. Đường như lúc trước Yến nâng lên thành ngôi sao. Gần đây quán lấy Yến, muốn Yến một lần nữa nâng nàng, “Các người...”

“Không có gì.” Bạch Yến rất nhanh nói ” Ta trước đưa nàng về, rồi sẽ quay về nhà nhanh.”

“Ân....gặp lại sau.”

” Lát nữa gặp.” Bạch Yến cúp điện thoại.

“Bạch Vân Tuyết? ” nàng say chứ không ngốc.

“Ân, đến, ta đỡ ngươi dậy.”

“Cảm ơn.” Vương Liên khoát khoát tay, tự mình chống bàn đứng lên, ” nhưng ta có thể tự mình đứng dậy”.

Có lẽ Bạch Yến chính mình không phát giác, nhưng nữ nhân trời sinh mẫn cảm, hướng chi, đối phương lại là người mình thích. Hắn nha — vừa rồi ngữ khí nói chuyện, cứ như lão bà đang ra ngoài vùng trộm bị phát hiện vậy, bối rối — có lẽ không khoa trương như vậy, nhưng cũng không sai biệt lắm. Hai ba câu thôi mà đã liên tục ‘ không có gì ‘, ‘ lập tức quay về ‘ , đáng ghét, tại sao mình lại không say chứ?

“Được rồi, người cẩn thận một chút.” Bạch Yến ở phía trước dẫn đường.

” Ân ” Vương Liên nhìn bóng lưng của hắn, đột nhiên muốn trêu đùa một chút, nàng đã từng là một hài tử nghịch ngợm. Hiện tại đã tùy hứng, vậy thì tùy hứng đến cùng đi. Người nam nhân này.....thật sự rất tốt, thật sự là không muốn buông tay. Nhu hòa, mưu trí, nhìn như không có gì thực chất rất quật cường, cũng là người khó dao động. Nhìn như không có lập trường, kỳ thực trong lòng hắn rất rõ ràng tình huống. Nhìn như không thấy được nhưng lại là một người đơn giản, dễ nắm bắt tâm người khác. Nhìn thoáng bình thường kỳ thực tài hoa hơn người Hắn rõ ràng cường đại, lại khiêm tốn, đem chính mình che giấu vô cùng tốt. Có được hắn chính là có được một người bầu bạn không cần lo bị người đoạt mấtCó điểm hâm mộ hài tử gọi là Bạch Vân Tuyết kia. Thế nhưng chỉ có hài tử như vậy mới có thể nắm bắt lấy một người nhìn như cái gì cũng không mà thực ra luôn thủ hộ thế giới tâm kinh của mình như Yến. Chỉ có y mới có thể cho nên, nàng chỉ có thể buông tay mà thôi. Bởi vì nàng ngay cả bản thân còn không thể tự chiếu cố, làm sao có thể chiếu cố một người như vậy.

Chính là... có chút không cam tâm a... cho nên trước khi thật lòng chúc phúc hắn, cho phép nàng quay trở lại làm một hài tử ích kỷ tùy hứng một lần a. Vương Liên nghĩ vậy, chân lão đạo “a” nàng kinh hô một tiếng.

” Vương Liên ” Bạch Yến kịp thời trở tay, muốn đỡ nàng, nhưng nàng vì quán tính, đứng không vững té nhào vào lòng ngực của hắn.

“Yến” Vương Liên tựa đầu lên hõm vai hắn ” Ta thấy chóng mặt. Thực xin lỗi, không được rồi, đỡ ta một hồi a? ”

“Ân ” thiết là, không biết uống thì đừng uống, đã uống thì đừng cạy mạnh, còn ngoan cố muốn tự mình đi.

“Yến...” tay Vương Liên nắm chặt cổ áo Bạch Yến, len lén cởi một nút áo sơ mi của hắn.

” ân? ” Bạch Yến chuyên tâm đi đường

” Người thật sự rất tốt.” Móng tay nhẹ nhàng ấn vài dấu. Ân.. có lẽ người kia sẽ phát hiện, cũng có thể là không. Mà Yến thì không phát hiện. Aizz... Yến trong nhiều phương diện thì rất khôn khéo, lại có phương diện cũng rất trì độn. Hay là hắn cố ý? Nàng từng gặp qua nhiều người như vậy, cố ý như thế khiến nhiều người yêu thích hắn hơn? Hoặc là hắn không có bất luận ý tứ gì, nên đành giả vờ không biết, dẫn dả lại thực sự không biết? Aizz... đáng thương cho nàng a. Đáng thương cho Bạch Vân Tuyết y là một người mẫn cảm, trong tình cảm đơn thuần mà mãnh liệt.. Y, nhất định phát hiện ra tình cảm của mình — trên thực tế chỉ cần có người thoáng chỉ điểm, nói cho y biết ‘đó là yêu’, y sẽ phát hiện ra. Như vậy còn Yến? Hắn khi nào sẽ phát hiện? Nữ nhân đối với mấy chuyện bát quái thì rất yêu thích. Nghĩ đến người khác, nghĩ đến người khác buồn bực, nàng nhìn không được cười khê một tiếng, ân, nàng sống khá giả hơn nhiều. (Mỗ Viêm: Ân.. nữ nhân quả nhiên đều rất đáng sợ nha /// . Mẫn Nhi: * liếc* Bà không phải nữ nhân sao?)

” Cảm ơn.” Kỳ quái, sao nàng lại cười quái dị như vậy? Mắt phải Bạch Yến nhảy dựng mấy cái. Có điềm xấu a.....

7. Chương 6-1: Thương

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Beta : Mẫn Nhi

O0O—O0O

Ân, không có ‘áp’ qua taBạch vân tuyết trong lòng thầm đắc ý, vậy thìta sẽ ‘áp’ người a!!!!

-“ Tiểu Tuyết “ Bạch Yến cảm thấy quá mệt mỏi. quả nhiên Tiểu tuyết là tốt nhất – rất biết nghe lời lại không gây cho hắn phiền toái gì cả, sẽ không ồn ào lại càng không uống say cái gì. Hiện tại chỉ mới chiều có 1 nữ nhân say rượu hắn đã cảm thấy rất đáng sợ. Từ nay về sausẽ không bao giờ cùng với người như vậy dùng cơm nữa.

-“ Người đã trở lại,‘ Bạch Vân Tuyết ngồi xem tivi ở phòng khách chờ Bạch Yến thấy hắn trở về vội chạy ra cửa. Y rất nhớ hắnrất muốn ngay lập tức trông thấy hắn” Người uống rượu?” quần áo lại lộn xộn, loạn loạn nhăn nhăn ... chuyện gì đã xảy ra???

-“ Một chút a ~. Tâm tình nàng không tốt, ta chỉ đơn giản cùng nàng uống vài ly “ Bạch Yến tháo cravat đưa cho Bạch Vân Tuyết đang trong tư thế sẵn sàng đón lấy, sau đó bắt đầu cởi áo “ kết quả người say lại là nàng.aizzz... “

Bạch vân tuyết đột nhiên nhú mày, sắc mặt trở nên âm trầm “ người...” Con mắt nhìn chằm chằm 1 chỗ.

-“ làm sao vậy?”

-“ người ... cùng nàng thực sự không có gì? “ mắt vẫn không rời

-“ nói nhảm! đưa nàng trở về ta đã mệt muốn chết. ta còn vì thế sẽ không bao giờ cùng nàng dùng bữa nữa “ Bạch Yến đưa tay bắt đầu cởi áo “ ta đi tắm rửa trước đã ... Di????” tay dừng lại. nút áo này..vừa cởi, tiếp tục cởi tiếp nút kế. Bạch Vân Tuyết cũng nhìn theo động tác của hắn. Áo sơ mi cởi bỏ bên trong là ... vết móng tay của nữ nhân như ẩn như hiện. Bạch Yến ngẩng đầu nhìn thấy mặt Bạch Vân Tuyết thoáng cái biến đen. Bộ dạng hiện tại của y thật đáng sợ a

. Bạch Yến nuốt nuốt nước miếng “ Có thể là do vịn nàng không cẩn thận lưu lại “ không biết tại sao phải giải thích nhưng bản năng nói cho hắn biết nên làm như vậy

- “ thật không?” Bạch Vân Tuyết nở 1 nụ cười tà mị hiếm có -âm trầm nhưng không kém phần mị hoặcaizz cái khuôn mặt này đúng là nghiệp chương a. Bạch Yến trong lòng cảm khán. Bạch Vân Tuyết hung hăng kéo cổ áo sơ mi của hắn “ vậy.. cái này cũng là không cẩn thận lưu lại hay sao???” đường nhìn của y so với bạch yến thuận hơn cho nên dễ dàng nhìn thấy vết son môi đỏ tươi trên cổ áo. trong nội tâm đã xuất hiện 1 ngọn lửa vô danh thiêu trứ ... sau đó lại nhìn thấy những dấu móng tay kia.. rốt cục bạo phát.

-“ a!!” cái này là khi nào vậy? Bạch Yến thiện lương thâm nghĩ nữ nhân kia cố ý aaizzz..... ” đại khái là ... hahatiểu tuyết “ thật khó chịu a, oan ức thật “ ta phải đi tắm “ lại không dám cùng y lớn tiếng – rốt cuộc ai mới là người giám hộ??? mình tinh dầu bài thì giỏi lắm sao? hắn chính là người đại diện giỏi nhất a!!! chỉ là không biết từ lúc nào ... dường như vị trí của hắn và tiểu tuyết đã bị hoán đổi.

- “ ân... đúng vậy “ Bạch Vân Tuyết buông tay ra “ thúc thúc là đại nhân (người lớn) muốn làm gì thì cứ làm, làm gì đến phiên ta để ý ... quả nhiên nữ nhân vẫn là ... hảo “ y lắc lắc vai, ngồi xuống salon , cúi thấp đầu, bộ dạng giống như chú cún con bị vứt bỏ, đáng thương hề hề

Làm sao vậy chứ, rõ ràng người vừa bị hung là hắn cơ mà. Bạch Yến thở dài, chủ động tiến tới gần ngồi cách y “ Làm sao vậy Tiểu Tuyết?” tại sao không mở lòng nói ra, hắn thật sự không hiểu. và cảm thấy khó chịu về điều này.

- “ Yến ...” Bạch Vân Tuyết thuận thế dựa vào vai Bạch Yến “ Nữ nhân tốt hơn đúng không? “

-“ Có ý gì? “ thật giống như hỏi y còn bé. tính y lãnh đạm không thích thân cận người khác, nên mỗi lần y nhích lại gần là hắn vui mừng không thôi. Hắn vỗ vỗ lưng Bạch Vân Tuyết trấn an – người này thật sự đã trưởng thành. cũng đã có chút thịt – lúc mới nhặt về cơ hồ chỉ xương với xương. Ta nuôi không tệ đấy chứ. Nghĩ vậy Bạch Yến khẽ giương lên 1 nụ cười kiêu ngạo.

-“ ta vốn không muốn thừa nhậnnhưng nữ nhân quả nhiên khá. Cho dù ta có xinh đẹp cũng chẳng ích gì” Bạch Vân Tuyết âm điệu càng uỷ khuất hơn, lặp đi lặp lại 1 câu kia. Bạch Yến như lạc vào sương mù, sương mù bao phủ từ đầu đến chân.

-“ Cái gì mà nữ nhân khá, nam nhân không phải người à?” Có chút không công bằng a ~~Kỳ quái, thế giới trước đây không phải nam nhân khá hơn sao? chẳng lẽ bây giờ là nữ quyền lên ngôi,nam nhân lại vô dụng??? Buồn bực! thật vất vả mới đem xã hội mẫu hệ biến thành xã hội phụ hệ! Bạch yến càng nghĩ lạc đề càng xa//////// (Mẫn: heizz sợ anh quá.)

-“ Yến!”Bạch Vân Tuyết có điểm vô lực “ người còn giả ngu? ”

-“ ta không có! người không nói rõ ràng ta làm sao biết người muốn nói cái gì a?” aizzz.....Khi nào thì Tiểu Tuyết cũng trở nên khó hiểu như vậy?. Cẩn thận giấu lại ...dường như gần đây đều như vậy.Mặc dù hắn đã rất nỗ lực suy nghĩ nhưng cuối cùng cũng đành vô lực, vẫn không biết vấn đề ở đâu! Danh hiệu ‘ vương bài bá nhạc ‘ vô dụng , con người,khi nào thì khó hiểu như vậy? hay là chỉ có Tiểu Tuyết mới vậy???

-“.....” có thể nói sao? Nói ra Yến còn có thể đối xử với y như bây giờ, để cho y làm nũng sao? “ Trong mắt Yến ta chỉ là 1 hài tử thôi sao?”

-“ ân, Tiểu Tuyết mới 17t a, vẫn là 1 hài tử” hắn biết rõ Bạch Vân Tuyết không thích bị nói là hài tử —tiểu hài tử đều như vậy, hy vọng bản thân mau mau lớn lên, chán ghét bị đối đãi như tiểu hài tử, nhất là những thiếu niên như y — cho nên hắn mới cố ý trêu chọc “ Nhưng....ta không coi người như vậy a. Bởi vì, ngay

từ lần đầu nhìn thấy người, ta đã cảm thấy người rất dũng cảm, rất đáng bội phục, là người rất tuyệt a!!!” cho nên dù đối phương chỉ là 1 hài tử 14t, hần luôn cố gắng dùng ngữ khí ngang hàng để nói chuyện cùng y “Mặc dù ta là người giám hộ của người nhưng ngay từ lúc đầu chúng ta là ‘ ngang hàng ‘ không phải sao?” bọn họ trong kể từ lúc đó ràng buộc càng sâu, không phải quan hệ người đại diện và ngôi sao, không phải người giám hộ cùng người bị giám hộ. Nói cách khác, bọn họ là địa vị ngang hàng, không phải người lớn và con nít.

Bạch Vân Tuyết mắt sáng rực lên: “ thật sự? chúng ta ngay từ đầu là ngang hàng???”

-“ đúng vậy, ta khi nào dùng qua thân phận ‘ người lớn ‘ áp người a
”

Ân, không có ‘áp’ qua taBạch vân tuyết trong lòng thầm đắc ý, vậy thìta sẽ ‘áp’ người a!!!! “ Vậy.....Yến chán ghét Tiểu Tuyết sao?”

-“ làm sao có thể! Tiểu Tuyết đáng yêu như vậy, ta thích người còn không kịp “

-“ thật không??? ta cũng rất yêu quý Yến” thật vui!!! Bạch Vân Tuyết đưa tay định ôm lấy Yến thì Bạch Yến lại sờ sờ đầu y, đứng lên: “ rốt cuộc cũng cười, ta đi tắm a”

Cứ như vậy?? Bạch Vân Tuyết nhìn theo bóng lưng Bạch Yến, ngẩn người, bọn họgiống như là ‘ông nói gà bà nói vịt ‘ vậy. Nói nửa ngày, không cam lòng..... “ Yến” y đuổi theo bạch yến, đứng ở cửa phòng tắm nhìn Bạch Yến cởi quần áo “ người là người lớn a???”

-“ân” còn muốn tiếp tục?

-“ ta cũng vậy?”

-“ đương nhiên”

-“ như vậy ...nam nhân nếu có ‘ dục vọng’ có phải đều đi tìm nữ nhân?”

-“.....” đúng vậy, hần như thế nào lại quên mất vấn đề này? A....nói như vậy chẳng lẽ hần không bình thường? mấy năm nay hần cũng không nghĩ tới nữ nhân này nọ. Ngẫu nhiên, khi thân thể có nhu cầu hần cũng là chính mình tự giải quyết, sau đó hoàn toàn không có bất kỳ cảm giác gìnhư thế nào thoảng cái.... Bản thân hần cũng không phải là người dễ sa vào dục vọng, nhưng ...như vậy cũng quá ‘ thanh tâm quả dục’ đi?? Hần khác người hay là ...công việc của Tiểu Tuyết quá nhiều, hại chính mình bề bộn?? Tiểu Tuyết.... Ân, y cũng đến tuổi rồi đi.. “ Đúng vậy, như thế nào, Tiểu Tuyết muốn tìm nữ nhân sao?” Bạch Yến tranh thủ dùng thân phận ‘ ngang hàng’ hỏi y, tự nhiên...phải thật tự nhiên

-“ Yến thì sao? có không?”

-“ đương nhiên ...là có a ...” tôn nghiêm nam nhân phải giữ “ Khi cần thì tự nhiên sẽ có nữ nhân, ta nhìn giống loại người tìm không ra nữ nhân sao?”

-“ thật sao?” thanh âm lại trầm xuống “ đã biết” Bạch Vân Tuyết xoay người rời đi. Quả nhiên! hần vừa rồi còn không thừa nhận, hiện tại tốt lắm, đã thừa nhận a, sau lưng mình không biết đã cùng với bao nhiêu nữ nhân làm loạn. Hần lợi lắm,thiệt thời cho y hơn ba năm cư nhiên không phát hiện. Một điểm dấu vết cũng không córõ ràng mấy năm qua y và hần như hình với bóng, hay là...trước kia không đặc biệt chú ý, cho nên....

Hần nói sai gì sao? Tiểu Tuyết lại vì cái gì mà mất hứng? tại hần không hảo hảo dạy y những tri thức liên quan đến phương diện này sao? Chính là.... Hần không phải cố ý a ~~ phải biết rằng trong tay y nắm giữ hàng loạt minh tinh, đều là những tác phẩm làm say lòng người, là những người phi phạm a. Mà Tiểu Tuyết chính là tác phẩm tuyệt diệu nhất ... nhưng Tiểu Tuyết chính miệng nói cho hần biết y đã trưởng thành, y có dục vọng rồi. Hần phải tỏ thái độ gì đây? Chẳng lẽ bắt hần đi tìm nữ nhân xứng đôi cho y? Làm người đại diện chẳng lẽ hần cũng phải quản những việc này?

“ Trung Quốc?”

“ Đúng vậy, đó là một viên ngọc mới của Thế giới, vô cùng có tiềm lực. Căn cứ vào ước định của chúng ta, đó là một quốc gia rất đáng để đầu tư.”

“Thật không?” nam nhân có chút do dự, vợ yêu của hắn dường như không thích nơi kia – tuy nàng là người Trung Quốc. Nhưng không hiểu tại sao nàng một mực hy vọng mình không đem sự nghiệp phát triển nơi đây.

“Tổng tài, vì tương lai công ty chúng ta, phải tiến hành mở rộng kế hoạch đầu tư”, mặc dù hiện tại công ty đã có địa vị trên thế giới nhưng thương trường cũng như chiến trường, không tiến ắt phải lùi. Chúng ta phải chiếm được thị trường Trung Quốc, nếu không sẽ bị người khác phỗng tay trên. “Cho dù phu nhân không thích nhưng trên vai ngài là cuộc sống của cả vạn công nhân viên.”, tổng tài rất yêu phu nhân và cũng rất lương thiện, cho nên hắn cố gắng dằn động đến tình cảm của ông. Hắn tin tưởng mình có thể! Dù sao hắn cũng đã phục vụ gia tộc Luis vài thập niên (mấy chục năm) Lần này vì cơ nghiệp của lão phu nhân, không thể thất bại.

“Àn.”, không nói cho nàng có lẽ sẽ tốt hơn. Vĩnh cho tới bây giờ chỉ quan tâm đến chuyện của ta, còn những chuyện về công ty kỳ thực nàng không có hứng thú. “Dù sao hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển, dù cho ta không đi Trung Quốc thì vẫn có thể buôn bán tại Trung Quốc.” nam nhân nở nụ cười, vì quyết định của mình mà rất đắc ý, “Stuart, người là người ta tính nhiệm nhất, từ nay về sau, chuyện ở Trung Quốc sẽ do người toàn quyền phụ trách.

“Vâng, tổng tài.” hô..... cuối cùng cũng thành công! Quả nhiên, làm chuyện gì cũng không nên dễ dàng bỏ cuộc, như mình chẳng hạn, sau chín mươi chín lần bị cự tuyệt cuối cùng cũng thành công. Quá tuyệt vời! Mặc dù cũng hơi đáng tiếc Một lần nữa là tròn một trăm lần nha!!!

.

8. Chương 6-2: Hạ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Beta: Mẫn Nhi

000—000

“ Vân Tuyết.”, thiếu nữ có bộ dáng thập phần đáng yêu — mặt tròn, mắt tròn, làn da trắng trắng mềm mềm, son môi hồng hồng, rất xinh đẹp mà cũng không kém phần dễ thương.(Mẫn: nhìn mụ Viêm tả sao giống bánh trôi nước vậy ta?!”

“ Ờn?” nàng tên gì nhỉ? Ờn , đã quên. Chỉ nhớ là một đồng nghiệp, “Chuyện gì?”

“Chuyện là Ta Thích người! Ta hy vọng”

“Thực xin lỗi, ta không có hứng thú .” ờn, nói ‘thực xin lỗi ‘ là đã cấp cho người mặt mũi, cho nên đừng lộ ra vẻ mặt như vậy có được không a? Ta thiếu nợ người không trả hay sao? Bạch Vân Tuyết xoay người rời đi. Người khác khóc hay không khóc chẳng liên quan gì tới y . Chính làgần đây thực phiền, vậy nên, không muốn tăng thêm xui xẻo cho chính mình. (Mỗ Viêm : trên thế giới này có lẽ chỉ có mỗi mình y cho rằng được tỏ tình là xui xẻo a ///)

“ Tiểu Tuyết a ~! Một nữ nhân cực kỳ xinh đẹp, đáng người nóng bỏng khiêu gợi, chỉ cần nam nhân nhìn vào là xịt máu mũi, “Có hứng thú”

“Không có hứng thú.” đáng tiếc, Bạch Vân Tuyết không phải nam nhân bình thường.

“Uy, Bạch Vân Tuyết! Người” lúc này đây nữ nhân xinh đẹp bắt đầu bộc phát.

“Ta không biết người, cũng không có hứng thú muốn biết! Cảm ơn..” Bạch Vân Tuyết không đợi đối phương nói xong đã trực tiếp cự tuyệt. Gần đây là sao vậy??? Cứ mỗi chút là có một nữ nhân đến ‘thổ lộ’ với y? Mỗi lần là một loại nữ nhân khác nhau. Y bắt đầu bội phục công ty này, có không ít người mới a. Nhưng vấn đề là, những ‘nhân tài mới’ kia đừng đến làm phiền y a?

“.....” Bạch Yến trốn ở góc phòng dầm ngón trỏ, cắn móng tay. Cứ ngỡ rằng Tiểu Tuyết tâm tình không tốt vì bất mãn tuổi mới lớn mà tạo thành nên mới hảo tâm giới thiệu những thiếu nữ đẹp cho yNhư thế nào đều có thái độ như vậy? Hại hấn thiếu nữa bị nước mắt và nước bọt của mọi người dìm chết. “ Căn bản không có hy vọng sao? Cái tiểu tử này! Làm gì vậy chứ, người nói là muốn tìm bạn gái a?”. Các nữ nhân cao hứng bừng bừng mà đi, phần nộ mà quay về đều chỉ vào mũi của hấn mắng! Thiên anữ nhân thật đáng sợ, ngay cả hấn mà cũng khhoong để vào mắt, mắng a mắng!!!

Nhưng mà, hấn đồng thời cũng thở ra một hơi! Thật sự là kỳ quái! (Vy: sao anh ngu dữ vậy anh!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
. Mẫn: bình tĩnh bình tĩnh *từ từ rút dao ra * để em bổ đầu anh ra coi trong đó chứa cái gì, nước hay tàu hũ .)

“Cái kia ... Bạch Vân Tuyết” thanh âm ngưng ngừng.

Bạch Vân Tuyết xoay người nhìn nàng : tướng mạo bình thường, đáng người bình thường ...thanh âm ngoại lệ ngọt ngào, bắt quá “Thực xin lỗi, ta”

“Chờ một chút! Người hiểu lầm” thiếu nữ đỏ mặt, “Ta chỉ xem người là thần tượng của ta, không dám thích ngườiTa yêu mến chính là ... Yến ca ca . Phong thư này, phiền người có thể chuyển cho hấn giữ gìn ta được không?” (Mẫn: hớ XD~~)

“...” cẩn thận nhìn chằm chằm vào cô bé vài lần, khoe miệng Bạch Vân Tuyết cong lên 30 độ, nở nụ cười.

Đẹp quá!!! Thiếu nữ trong lòng cảm thán.

Thu lại nụ cười, thủy quang trong mắt nhộn nhạo, khiến người ta có cảm giác đáng yêu vô cùng: “Người ...thật sự không thích ta sao? Yêu mến Bạch Yến hơn ta sao? Uống công ta còn cảm thấy người thật dễ thương Thật là “ thanh âm có điểm nghẹn ngào.

Thiếu nữ lập tức vút vũ khí đầu hàng “Không phải! không phải! Ta rất thích người! Nhưng mà ... ta cảm thấy chúng ta không có khả năng Cho nên”

“Cho nên, người vứt bỏ ta? lựa chọn Bạch Yến?” thanh âm ai oán, ánh mắt mê mang khổ sở, làm cho lòng người tan nát.

“Không! Sẽ không! Tiểu Tuyết ...Ta vĩnh viễn đều thích người nhất, không bao giờ thay lòng!” phong thư trong tay thiếu nữ liền biến thành những mảnh vụn. “Cố gắng lên a! Ta vĩnh viễn ủng hộ người!” nàng ngưng ngừng xoay người bỏ chạy .(Mẫn: Em đã bít vì sao anh ế rồi Yến ơi !)

Hừ! Trình độ cỡ này mà muốn tranh Yến với ta sao? Không có cửa đâu! ánh mắt Bạch Vân Tuyết trở nên ngoan lệ, Yến tốt như vậy mà người lại đơn giản quên đi ... Yến a Yến, người có biết hay không, trên thế giới này không ai yêu người hơn ta? Cho nênTa sẽ không buông tay! Tuyệt đối sẽ không!.....Ờn, Ta

sẽ không buông tay, trên thế giới ngoại trừ ta r a không ai có thể mang tới hạnh phúc cho Yến, như vậy, ta gần đây đang làm cái gì a? Thật là ngu Khi không lại lãng phí thời gian! Ta khi nào thì trở nên nhu nhược như vậy, yếu đuối như vậy?!

Ta như vậy không phải là yêu Yến, mà chỉ là yêu chính mình. Ta không dám nói chỉ là sợ hãi thất bại! Thậm chí nói ra nếu thất bại vậy phải làm sao? vạn nhất Yến không yêu ta, ta nên làm gì bây giờ? Sợ hãi bị cự tuyệt nên không ngừng trốn tránh. Chỉ vì muốn bảo vệ mình mà thôiNgười mình yêu nhất là chính mình? Không, ta không cần như vậy! Bởi vì nếu như Yến thật sự không yêu ta, thổ lộ, nhiều nhất chỉ là thương tâm rất nặng rất nặng mà thôi, nhiều nhất là thống khổ mà thôi, nhiều nhất là không cách nào sinh tồn mà thôi! Tuy nhiên, đó chỉ ảnh hưởng đến ta, Yến sẽ không có bất luận ảnh hưởng gì a ~ cùng lắm chỉ là phức tạp chút a ~. Nhưng mà, nếu như Yến cũng yêu ta mà ta lại không nói ra thì sẽ khiến hấn đồng dạng đau khổ mâu thuẫn như ta. Một khi thổ lộ có thể khiến hấn hạnh phúc. Làm cho hấn trở thành người hạnh phúc nhất trên thế gian, bởi không ai có thể sánh được với ta. Cho nên thổ lộ chậm một ngày chính là làm cho Yến hạnh phúc chậm một ngày! Cho nênhành động a! Thổ lộ đối với Yến chỉ tốt chứ không hại. Về phần bản thân mình, chưa bao giờ nghĩ tới không phải sao? Cũng bởi vì ta thông suốt quá trẻ chuyện này – trong thế giới của ta, Yến là quan trọng nhất, quan trọng hơn cả bản thân — mới hại ta buồn rầu lâu như vậy. Bạch Vân Tuyết nở nụ cười, làm cho dương quang bên ngoài cũng phải thất sắc — nguyên lai y, cũng có ngày có thể so sánh với ‘ánh mặt trời nha’.

“Dương tổng, người có ý kiến gì đối với chuyện này không? ” Stuart nghiêm túc hỏi, động tác đầu ra đầy, rất có tác phong của người Anh Quốc.

“Quý công ty chủ ý dùng nam minh tinh sao? ” trong nội tâm Dương Ý đã nghĩ tới một người. ‘Lai Vinh’ là nhãn hiệu son môi mới được chế tạo mà gia tộc chuyên kinh doanh hàng trang điểm, gia tộc Luis, dùng để đánh vào thị trường Trung Quốc, bởi vậy mới tới đây tìm một gương mặt đại diện. Tiểu Tuyết năm nay vừa tròn mười bảy, bước vào giai đoạn hormone phát triển mạnh mẽ. Mà vẻ đẹp của y lại một mực đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi. Một bên là một nhãn hiệu mới khai mở, một bên là ngôi sao mới nổi, thật là sự phối hợp tuyệt vời!

“Chuyện này không thành vấn đề. Trọng điểm là người này.”, tràn đầy sức trẻ, khiến bọn họ có tin tưởng rằng sẽ thành công — hiện tại, thời đại tính hướng không rõ ràng này, đang chuộng vẻ đẹp trung tính.

“Người này nhất định sẽ khiến người yêu mến. Vừa vặn hôm nay y cũng đang ở công ty, ta gọi y đến cho người nhìn xem, so với xem hình càng thêm thực tế đồng thời cũng cố thêm quyết định của người? ” Dương Ý quay điện thoại “Tiểu Trương, gọi Vân Tuyết lên đây một chuyến.”

“Yến.” Bạch Vân Tuyết kích động đi tìm Bạch Yến “Người nghỉ một lát a, không cần phải cả ngày vội vội vàng vàng ghi những thứ kia.”

“Cái gì mà ‘những thứ kia’? Đây đều là những tư liệu liên quan mật thiết đến tiền đồ của người! Thiệt là! ” cũng đều không hiểu tâm huyết của hấn vì y, dùng ‘những thứ kia’ để hình dung. Nếu như vậy hấn tình nguyện ra ngoài lang thang, còn có thể gặp gỡ một số người, đụng một ít ‘chuyện tốt’

“Được rồi, ta có chuyện quan trọng hơn cái thứ trọng yếu kia muốn nói với người.” Lúc chưa nghĩ thông suốt nhìn thấy hấn liền phiền muộn cho nên gần nhất không có chuyện gì thì đều ra ngoài ‘giải sầu’. Nhưng hiện tại y đã nghĩ thông suốt, y cũng chẳng muốn chọn thời gian địa điểm chỉ muốn ngay lập tức nói cho hấn biết tâm ý của y, quần chỉ những chuyện đó.

“Hảo” Bạch Yến bất đắc dĩ buông cây viết trong tay, khi nào thì có thể cự tuyệt y được đây, “người nói đi.”

“Ta..”

Reng..., reng reng.....

“A, thật có lỗi, người chờ chút.”

Bạch Vân Tuyết trừng cú điện thoại kia, trong lòng thầm nguyên rửa cái tên gọi điện thoại.(Mỗ Viêm: đáng thương cho bí thư tổng tài.)

“Tiểu Tuyết, ” Bạch Yến cúp điện thoại, “Dương Ý muốn người lên phòng hấn có chút việc.”

“Ta không đi.”, câu kính a

“Ngoan, buổi tối sẽ nấu ăn cho người. Khi trở về ta sẽ chăm chú nghe người nói.”

“...” còn nói là xem y ‘ngang hàng’, khi dở dành y đều xài từ ‘ngoan’, Bạch Vân Tuyết giận dữ xoay người đi “Ta đây muốn ăn bữa tối dưới ánh nến.”

“Hảo.” Bữa tối dưới ánh nến Tiểu Tuyết lại tới kỳ phát xuân a? Nhưng mà có phải tìm nhầm đối tượng rồi a ...?

“Tổng tài, người gọi ta.” Trước mặt ngoại nhân Bạch Vân Tuyết rất lễ phép gọi Dương Ý là tổng tài.

“Ân, Tiểu Tuyết người lại đây, ta giới thiệu với người, người này là” Dương Ý kéo Bạch Vân Tuyết lại, Stuart phối hợp đứng dậy, sau đó ... khi nhìn thấy hình dáng Bạch Vân Tuyết hai mắt liền mở to.

“Người ...người..... ” tay Stuart run run chỉ vào Bạch Vân Tuyết, quên đi đó là một hành động bất lịch sự, quên đi hẳn là một người Anh có tu dưỡng.

“Ta tên là Bạch Vân Tuyết.” So sánh ra thì Bạch Vân Tuyết tuy không biểu lộ gì nhiều nhưng lại có vẻ được tu dưỡng nhiều hơn. Ân, vì quốc gia tranh quang a.

“Stuart tiên sinh? ” Dương Ý có chút đắc ý — mới vừa rồi còn là một người nghiêm túc như vậy, thậm chí khô khan, đều bị vẻ đẹp của tiểu Tuyết dọa cho ngây người. Quả nhiên, tiểu Tuyết của chúng ta không chỉ ăn sạch già trẻ lớn bé còn ăn sạch người Mông-gô-lô-it đen trắng a!

“Ta...” Stuart mất một chút thời gian khôi phục lại bình thường “Ta là Stuart, đến từ nước Anh, là quản lý công ty Luis chi nhánh tại Trung Quốc. Lần này ta đến ...” aizz tỉnh táo Stuart, không thì không chỉ cả đời anh danh bị hủy trong chốc lát mà cả hình tượng công ty cũng bị hủy, tập trung, những chuyện khác sau này hãy nói, “...là muốn tìm trong quý công ty một gương mặt đại diện cho ‘Lai Vĩnh’, sau đó Dương tổng đã đề cử người.”

“Đúng vậy.” Dương Ý biểu hiện bên ngoài vẫn là một mảnh xuân phong, nội tâm lại nhịn không được nói thầm: Lão nhân này, vừa rồi còn ‘tích ngôn như kim’ (nói ít kiệm lời), như thế nào lại đột biến nói nhiều như vậy a? Còn đoạt đi lời thoại của mình? Vốn cho rằng vốn tiếng Trung của hắn không nhiều nên mới không thích nói chuyện, xem xem tiếng Trung của hắn rất tốt không phải sao! Vậy thái độ vừa rồi là gì? Bực bội. “Tiểu Tuyết, người có ý kiến gì không? ”

“Những chuyện như thế này không phải nên bàn bạc với Yến sao? ” đối với chuyện công việc, y không nhúng tay vào, Yến cho y làm gì thì y làm cái đó.

“Ta là muốn trước tiên cho Stuart tiên sinh gặp người.” Dương Ý không nói ra thật ra hắn muốn khoe ‘bảo bối’, đập tan cái nhuệ khí cao ngạo, mắt cao hơn đỉnh đầu của cái tên ‘đại đế quốc Anh’ này. Hiện tại xem ra rất thành công cho nên Dương Ý cũng cười đến sáng lạn — bình thường nhìn Dương Ý nghiêm túc như vậy nhưng thực ra tâm tính của hắn rất trẻ con và có chút tính dân tộc, “Như thế nào? Stuart tiên sinh hài lòng chứ? ” biết rõ còn cố hỏi, là bản lĩnh của người Trung Quốc.

“Ngoại hình thì không có vấn đề.” Stuart lấy lại bộ dạng cao ngạo, “chỉ là, muốn đại diện cho sản phẩm của chúng ta, khí chất rất trọng yếu, cho nên ta có thể hỏi vị Bạch Vân Tuyết này chút ít vấn đề riêng chứ? ”

“Không thành vấn đề.” Tiểu Tuyết của bọn ta là ngôi sao trời sinh, khí chất ưu nhã! Còn hỏi cái gì a....Dương Ý trong tâm oán giận, nhịn không được nhíu mày: chẳng lẽ ba năm trôi qua mình cũng biến thành fan của Tiểu Tuyết? Tịch Niệm công phu tẩy não của người mạnh thật! (ai không nhớ Tịch Niệm thì xem lại chương 2 a)

“Xin hỏi cậu Bạch Vân Tuyết là người Thâm Quyển sao? ”

“Ân, còn nữa gọi ta là Tiểu Tuyết là được.” Bị một gã trắng toàn thân gọi như vậy thật quái.

“Nếu không ngại thì có thể cho ta biết tên thật là ”

” Không có, ta không có cha mẹ, từ nhỏ lớn lên ở cô nhi viện.” Cái tên ngoại quốc này, tiếng Trung không tệ.

Stuart lại hút một hơi khí, điều này làm cho Dương Ý và Bạch Vân Tuyết cùng nhú mi: Cái tên ngoại quốc này, tìm người mẫu đại diện thôi mà hỏi rõ như vậy, bộ muốn tìm người thân phận cao quý a, “Tiểu Tuyết của chúng ta mặc dù là cô nhi, nhưng mười bốn tuổi đã bắt đầu gia nhập giới giải trí, tiếp thu nhiều đợt huấn luyện, sớm đã trở thành một ngôi sao nổi tiếng.” Dương Ý trợn mắt nói dối, Bạch Vân Tuyết là minh tinh ít huấn luyện nhất, “Khí chất của y, Stuart tiên sinh liếc mắt đã thấy, vì cái gì” chờ một chút, hắn không nhìn lầm chứ? Lão nhân kia khéo mắt rưng rưng.

“Cậu chủ ném không ít khổ rồi a? Aizz.....” Stuart tiến lên một bước nhưng vẫn cách Bạch Vân Tuyết một bước dài.

“Khá tốt, mặt khác ta nói rồi gọi ta là tiểu Tuyết là được rồi.” Gì mà ‘cậu chủ’ chứ? Hắn không nghe y nói y là cô nhi sao? Bạch Vân Tuyết lui một bước.

“Không....cái kia ...cậu mười bốn tuổi đã bắt đầu sự nghiệp diễn viên sao? ” lúc hắn ở Anh có tiếp xúc qua một ít người trong giới phim ảnh kịch nghệ, đủ loại người, đều rất rõ ràng. Người trước mặt tuổi còn trẻ mà đã có bộ mặt ‘vô tình’ thật khiến tâm đau. Aizz... chết tiệt thế nhưng lại rất thích hợp để ... ‘về nhà’. Bởi vì những người ‘vô tình’ thường trở thành thương nhân thành đạt.

“Ân.” Không thể nào ...đó là cái gì? Biểu tình đau lòng sao? Cho nên y đã nói...mị lực quá lớn cũng chẳng tốt lành gì. Như hiện tại toàn thân đang muốn nổi da gà, “Ta rất hạnh phúc, Lão nhân người cũng đừng” Bạch Vân Tuyết khó có được hảo tâm an ủi. Y thật sự không chịu nổi ánh mắt như vậy a! Ai nói người Anh trầm ổn nội liêm?

“Thật không? Hạnh phúc? ...cậu cảm thấy hạnh phúc, vậy là tốt rồi ... vậy là tốt rồi.” Ngay từ phút đầu nhìn thấy y, hắn đã biết y là ai! Sẽ không sai ...thật sự quá giống! Hắn không tin còn có người nào có thể giống đến như vậy! “Cậu năm nay mười bảy tuổi? ”, dùng đầu suy nghĩ cẩn thận có thể đoán ra tiền căn hậu quả mọi chuyện. Chỉ là không nghĩ tớiNàng thực sự ...tuyệt tình như vậy. Nhưng đúng là ý trời, cuộc đời hắn bình thường như vậy cuối cùng lại cuốn vào một vở kịch đặc sắc đến thế, thậm chí còn tham dự vào đó. Cũng nên thỏa mãn a.

“Ân.” — làm sao người biết? Bạch Vân Tuyết và Dương Ý nhìn Stuart, ánh mắt như hỏi.

“Stuart tiên sinh, được chứ? ” Dương Ý trở lại chủ đề. Bị lão nhân fan của tiểu Tuyết phân tâm, chính sự cũng quên mất. Aizz...tiểu Tuyết thực đáng sợ a! Nghe nói gần đây trái tim của không ít nữ minh tinh trong công ty bị y giẫm nát. Aizz Dương Ý bề ngoài tiêu sái kỳ thực cũng có chút buồn rầu.

“Được, được.” Không đồng ý không phải là không nể mặt cậu chủ? Tuy nhiên ...hắn thật ra muốn nói là không thể được! Tốt nhất từ nay về sau đừng làm diễn viên nữa. Nhưng mà ...chuyện này phải do tổng tài quyết định. Hắn dù sao cũng là người ngoài.

“Vậy cứ quyết định như vậy đi.”

“Ta đi đây.” Chuyện hợp đồng, đều do Yến định, y mặc kệ.

“Yến.” Bạch Vân Tuyết rất nhanh trở về văn phòng Bạch Yến, muốn tiếp tục câu nói kia nhưng lại phát hiện bị lão đầu kia quấy, không còn chút hứng. Chờ trở về, trong bữa tối nói sau.

“Dương Ý tìm người có chuyện gì? ” Bạch Yến dừng bút — tiểu Tuyết không thích hắn vừa ghi chép vừa nói chuyện cùng y. Ai...chính mình bất tri bất giác luôn theo ý y.

“Không có gì, chỉ là ...” Bạch Vân Tuyết kéo ghế lại gần Bạch Yến ngồi xuống, kể cho hắn nghe chuyện vừa rồi.

“Cho nên ta nói tiểu Tuyết người thật lợi hại.” Bạch Yến trêu ghẹo.

“Như vậy, người cũng mê ta? ”

” Ta nha ... là người đầu tiên mê người a! ” đúng vậy, bởi vì mê ánh mắt của y mới đem y về nhà, mới nguyện ý tổn hao tâm lực giúp y nổi tiếng. Thậm chí vì y mà hủy đi những hợp đồng khác, không mưu cầu danh lợi cho bản thân, từ bỏ sự nghiệp ‘tìm tòi minh tinh’. Đều vì y ... ánh mắt Bạch Yến có chút mờ mịt. Khuôn mặt này ...thật là nghiệp chương a. Aizz!

“.....” đầu bên kia điện thoại trầm mặc một hồi “Người khẳng định? ”

“Tổng tài, khuôn mặt đặc biệt như vậy, ta sao có thể nhận lầm? ” thanh âm Stuart có chút áp ách – đến bây giờ tâm tình của hắn vẫn còn chút kích động.

“Ytốt chứ? ”

“Sau khi trở về, ta có lên internet tìm. Hiện tại y là minh tinh được yêu thích nhất Trung Quốc và cả Đông Á. Từ năm mười bốn tuổi xuất đạo (debut), độ nổi tiếng chỉ tăng chứ không giảm.” Nên kiêu ngạo hay thờ dài? Stuart có điểm mâu thuẫn.

“Nổi tiếng chưa hẳn là hạnh phúc. Y”

“Y nói y rất hạnh phúc.” Tuy rằng không có biểu lộ gì nhưng nếu như tâm không trao đi thì sẽ không có thần sắc như vậy.

“Nếu như thật sự như lời nó nói thì...ta chúc phúc nó..tiểu Tuyết a, người giúp ta chiếu cố tốt cho nó.”

“Không đem y về nhà sao? Dù sao” tổng tài ngài vẫn chưa có con. Ngài không phải luôn hy vọng có một hài tử của mình sao? Phu nhân không muốn sinh nên ngài không miễn cưỡng, nhưng mà ta biết tổng tài rất thích trẻ con.

“Không được. Vĩnh nhi hy vọng ta vĩnh viễn không biết đến sự tồn tại của nó, ta sẽ coi như không biết.” đừng trách ta ích kỷ, con trai ... bởi vì ta không muốn tổn thương đến người ta yêu nhất, “Huống chi ...nó nói nó đang rất hạnh phúc, sẽ không muốn bị thay đổi. Người nói với tính cách của nó, nếu như đột nhiên vọt ra một người cha, nó sẽ vui vẻ sao? ”

“Cũng đúng.” Ý nguyện của đứa trẻ là quan trọng.

“Cho nên, chúng ta chỉ cần yên lặng bảo hộ nó là được, người”

“Ta biết rõ nên làm như thế nào, ngài yên tâm, sẽ không xảy ra chuyện gì.” Stuart cười trả lời mặc dù có chút miễn cưỡng. Nhưng mà cậu chủ hạnh phúc là tốt không phải sao? Chưa từng chiếu cố qua y, đích xác không có tư cách đột nhiên xuất hiện, rồi diễn tiết mục ‘nhận tổ quy tông’, mà nguyên nhân chỉ vì bọn họ cần y, vì tư tâm!

“Ân, cảm ơn người Stuart.”

“Chuyện phải làm thôi”

“Gặp lại sau.” Nam tử cúp điện thoại, nhìn về phía vườn hồng xa xa xuất thần.

“Làm sao vậy, Lai? Đang suy nghĩ gì đấy? ” một cánh tay mảnh khảnh từ phía sau vòng qua eo hắn, “không phát hiện ta đứng phía sau người.”

Hít sâu một hơi, Luis quay người lại: “Không có gì, Vĩnh nhi. Ta chỉ nghĩ những bông hoa của người lớn lên thật đẹp.”

“Thật không? ” nữ tử gọi là Vĩnh nhi nghiêng đầu, nhìn hắn nửa ngày, nở nụ cười: “Cảm ơn! Bởi vì ta một mực chăm sóc cho chúng, muốn cấp cho Lai một mảnh vườn thật xinh đẹp, một phong cảnh đẹp nhất! Như vậy, người công tác mệt mỏi, có thể ngắm chúng, buông lỏng một chút.”

“Vĩnh nhi! ” Luis kích động ôm nàng -nữ tử xinh đẹp nhất thế giới a ...nàng đã từng rất yếu ớt, rất nhỏ bé, tựa như sẽ bị gió cuốn đi mất. Nàng khơi dậy ý muốn mãnh liệt muốn bảo vệ nàng, cũng cướp đi trái tim hắn khiến hắn chỉ vì nàng mà sống. Chính là ... nàng cũng chỉ sống vì hắn a. Nàng biết rõ hắn rất yêu trẻ con ...nhưng nàng sau khi sinh con của hắn lại đem nó vứt bỏ. Bởi vì nàng không yêu đứa con ...nàng chỉ yêu cha đứa nhỏ. Cha đứa nhỏ không còn thì nàng cần gì phải giữ lại nó? Nhưng mà ...nhưng mà, dù sao cũng là do hắn!

Sau khi sinh tiểu Tuyết, nếu như chính mình không kịp thời tìm được Vĩnh nhi, chỉ sợ ...mình cũng không thể còn được nhìn thấy nàng. Luis nghĩ đến tâm tình của Vĩnh nhi lúc đó chỉ cảm thấy thập phần đau lòng. Là hắn có lỗi với nàng, không có bảo vệ tốt cho nàng! Là hắn vô dụngvì hắn không thể làm cho Vĩnh nhi đủ tin tưởng nên nàng mới vì bảo trì tình yêu của hắn mà giấu đi chuyện đứa con. Thậm chí nghĩ tắt

cả biện pháp không cho hấn đến Trung Quốc. Nàng mười mấy năm qua vẫn luôn sống trong sợ hãi như vậy sao? Hấn thật ngốc không phát hiện ra nỗi bất an của nàng. Vĩnh nhi thật khờ, vô luận người làm gì ta đều không trách người, đều yêu như thuở ban đầu.

“Lai. ”

“Ân? ”

“Người vì sao lại khóc? Người khổ tâm sao? ” là vì không có con sao? Thực xin lỗi, ta biết rõ người thích con nít nhưng vẫn Bởi vì ta sợ,có con rồi sẽ nhớ tới đứa nhỏ vì ta vứt bỏ kia. Kỳ thực không phải ta không cần y, chỉ là lúc ấy ngay cả bản thân ta còn không cần,cho nên ...không nghĩ nhiều như vậy. Về sau, lại sợ mất đi Lai, không dám nói ra. Theo thời gian trôi qua ngày càng mất đi dũng khí thổ lộ. Vì trên đời này không có gì đáng sợ bằng mất đi Lai, không có gì trọng yếu hơn Lai! Cho dù là người ...con trai ta khổ cực sinh ra. Ta chỉ có thể yên lặng chúc phúc người ...Tha thứ cho sự ích kỉ của ta, Lai.

“Không, ta rất hạnh phúc, bởi vì ta có người.” Người phụ nữ duy nhất của lòng ta.

“Thật không? Lai chỉ cần ta là đủ? ”

“Đúng vậy.” Luis lau đi nước mắt, nở nụ cười “Vĩnh nhi người không biết chứ gần đây ta dạy dỗ đứa con của chú hai- thằng nhóc đó rõ ràng rất thông minh, cũng biết tương lai là người kế thừa của ta nhất định không nghe lời. Aiz..làm ta tức chết. Người biết lúc ta dạy hấn sự vụ côngvty thì ta nghĩ gì không? ”

“Nghĩ gì? ” Vĩnh hai mắt hiếu kỳ, vĩnh viễn như lúc đầu thuần túy chân thành. Rất xinh đẹp.

“Ta nghĩ may mắn chúng ta không có con, bằng không còn không bị nó làm tức chết.” Luis dí dỏm điểm điểm mũi Vĩnh nhi. “Ta còn nghe nói hai vợ chồng cô ba, sinh con không lâu, cả ngày cãi nhau, phiền chết, ngủ không đủ.” Chồng cô ba lại nổi nóng, nói đứ nhỏ cả ngày quẩn lấy mẹ, hại hấn muốn cùng lão bà thân cận vũng không được. Người nói chúng ta như vậy hạnh phúc biết bao? Chỉ có chúng ta, không có bất luận kẻ nào quấy rầy.”

“Nhưng người không phải rất yêu con nít sao? ” lần đầu tiên nghe hấn nói không có con thật tốt. Trước kia, hấn là vì nàng cho nên không ở trước mặt nàng nhắc tới con nít, nhưng nàng biết rõ, hấn rất yêu trẻ con.

“Nhưng ta phát hiện, tácó người là đủ rồi. Ta thích con nít cũng vì ta yêu người. Yêu nhất là người ...cho nên không có con ngược lại hạnh phúc hơn nhiều, ta trước kia không nghĩ đến vạn nhất con cả ngày bám lấy người, ta sẽ đáng thương bao nhiêu a? Ta mới không cần ác ma như vậy.”

“Thật sự? ” Vĩnh nhi vui vẻ ôm eo Luis, chôn đầu vào ngực hấn.

“Thật sự, ta mà có đứa con như vậy, chuyện đầu tiên làm phỏng chừng là đem nó tặng hoặc trực tiếp ném đi. Chẳng lẽ người không phải có ta là đủ rồi? ”

“Đương nhiên a.”

“Cho nên...người đừng khóc.” Luis bắt đắ dĩ vuốt lưng nàng, an ủi nàng.

“Ân....người để cho ta khóc thỏa một lần ...sau đó, từ nay về sau sẽ không bao giờ ...khóc nữa.” Đem toàn bộ bất an, áy náy khóc ra hết. Sau này cũng chỉ có hạnh phúc, thật tốt!

“Tốt, khóc đi” Luis hốc mắt cũng ươn ướt. Tha thứ cho chúng ta, con trai ...Cha mẹ của con đều quá mức ích kỉ. Nhưng từ nay về sau Stuart sẽ thay ta bảo vệ con thật tốt. Cho đến khi con cũng tìm được một nửa của mình,vì nàng mà tình nguyện phụ tất cả người trong thiên hạ, có lẽ ...con sẽ không hận cha mẹ nữa.

9. Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Beta : Mẫn Nhi

O0O—O0O

“Người tin ta chứ? “

“Tin a.”

“Yến.”

“Ân, ai nha ... ” Bạch Yến vỗ cánh tay Bạch Vân Tuyết “Ta phải rửa thức ăn, người không giúp cũng đừng quấy rối a.” Aizz... hắn là một bảo mẫu ngôi sao đáng thương, còn đối phương là đại gia chỉ ngồi vắt chéo chân chờ ăn. Hắn mong muốn không nhiều a, y ngoan ngoãn ngồi yên là được. Làm gì lại quấy rầy hắn?

“Ta có lời muốn nói với người.”

“Vậy nói đi.” Làm gì ôm hắn vậy chứ? Lúc còn nhỏ y cũng không làm những động tác thân mật như vậy, như thế nào khi lớn lạiÁch, đúng rồi, tiểu Tuyết gần đây vào thời kỳ phát xuân, nhưng mà đừng tìm hắn a.! Không phải đã giới thiệu rất nhiều mỹ nữ cho y sao?

“Yến.” Bạch Vân Tuyết từ phía sau dùng lực ôm lấy Bạch Yến. Chỉ mới mấy tháng trôi qua, y đã cao bằng Yến a. Xem ra rất nhanh có thể cao hơn

không sai, không sai

~Bạch Vân Tuyết mỉm cười, đưa miệng lại gần tai trái Bạch Yến: “Ta thích người.”

“Ta biết rõ. Có điểm ngứa ...tiểu Tuyết ra xa một chút nói chuyện.” Bạch Yến vẫy vẫy tay.? thực so với cái thìa sỗ khổ còn khổ hơn, không chỉ bận rộn mà còn bị quấy rối tình dụcÁch, quấy rối tình dụcđộng tác trên tay Bạch Yến rốt cuộc dừng lại – thu sớm ở Thâm Quyển nóng vậy sao. Bọn họ mặc quần áo cũng không nhiều Bạch Yến thậm chí có thể cảm nhận được đường cong thân thể Bạch Vân Tuyết – thân thể bọn hắn dán sát vào nhau, cơ hồ không có một khe hở.

“Người xác định, người biết? ” Bạch Vân Tuyết nhin không được khe vượn lưỡi liếm vành tai Bạch Yến, thoát nhìn, thực ngon! (Quấy rối tình dục:]])

“Tiểu Tuyết ...” thực sự phát xuân, Bạch Yến khóc không ra nước mắt, nhưng mànóng quá a! Bắt đầu chảy mồ hôi “Những chuyện này hẳn nên tìm nữ tử làm a.” Ta chỉ là người giám hộ của người, không chịu trách nhiệm trong ‘lĩnh vực’ này a

huống chi bắt ta tự mình dạy bảo.

“Chính là ta không thích các nàng, chỉ thích người.” Không tồi, Yến không có cự tuyệt ngay từ đầu, xem ra hẳn không phản cảm, chỉ là chưa rõ mà thôi. Bạch Vân Tuyết khuyên mình không ngừng cố gắng “Làm sao bây giờ? Người xem.....Ta chỉ đối với người mới có thể như vậy.”

Cảm nhận được nhiệt độ giữa móng, Bạch Yến có chút khấn trương —đối với tình yêu nam nam hẳn không phải không biết. Đừng nói đến trong giới showbiz không ít chuyện này, ngay cả bằng hữu tốt nhất của hắn a. Dương Ý đối với tên Tịch Niệm đặc biệt chấp nhất đã từng làm hắn cảm động một phen. Chính là..hắn thật sự chưa từng nghĩ tới loại sự tình này sẽ phát sinh trên người hắn. Mà người kialại là Tiểu Tuyết. Cho nên hắn ngơ ngẩn cả ngườiBất quá tiểu Tuyết xinh đẹp như vậy nên đối với nữ nhân chướng mắt? Hay là vì y không cùng người khác tiếp xúc nhiều? “Tiểu Tuyết, người nghe ta nói, ta nghĩ do người ít tiếp xúc với người khác ...cho nên”

“Trong công ty mỗi ngày đều có người đến tỏ tình với ta.”

“....” hẳn đương nhiên biết rõ, là hắn an bài. Nhưng trong tình huống hiện tại tuyệt đối không thể nói.

“Người say mê ta cả vạn, vô số.”

“....” hẳn rất rõ a

“Người muốn kết giao bằng hữu với ta có cả nam lẫn nữ.”

“....” không có gì lạ.

“Điển hình là Ngô Nguyên..”

“Hắn cũng thích người? ” Bạch Yến hơi để ý.

“Đâu? Cả nhà bọn họ đều là fan Tiểu Tuyết.”

“A...” tốt nhất chỉ như vậy “Còn nữa không? ”

“...” còn có người thích người đều biến thành người thích ta. Bất quá Bạch Vân Tuyết không dám nói ra, “Tóm lại, ta tiếp xúc rất nhiều người, mà ta chỉ thích người! ”

“....” nếu chỉ vậy thì ... nhưng mà ví dụ Ngô Nguyên kia xem ra rất có sức thuyết phục na.

“Hiện tại người đã tin ta chưa? ”

“Khi nào thì người phát hiện? ” không phải là ngay từ đầu đấy chứ?

“Ta nghĩ, ta hẳn là ngay từ đầu đã thích người. Nhưng lúc phát hiện ra cảm tình của mình đối với người là ‘tình yêu’ chính là khoảng thời gian đóng A Kiêu. Bởi vì lúc đầu ta chưa thể nắm rõ chấp niệm của nhân vật nhưng chỉ cần nghĩ đến người ta lập tức thông suốt. Sau đó ta tự nói với bản thân ‘A, nguyên lai đây là ‘tình yêu’ ” vô sự tự thông thật sự có chút vất vả, hao tổn không ít thời gian của y a.

“Như vậy a.” Khó trách bắt đầu từ khoảng thời gian kia, Tiểu Tuyết trở nên kỳ quái. Hẳn còn không hiểu chuyện gì đã xảy ra! Lúc ấy như thế nào cũng không hiểu, hiện tại thì cái gì cũng thông! Bạch Yến rất bội

phục bản thân — đối mặt với tình huống như vậy hẳn chỉ có cảm giác thoải mái khi cởi bỏ được gút mắt, và mất đi cảm giác khác lạ trong người.

“Người tin ta chứ? ” Bạch Vân Tuyết vẫn không từ bỏ vấn đề này.

“Tin a. Vậy bây giờ người có thể buông ta ra được chưa? ” Tay Bạch Yến lại động “Như vậy, ta làm việc không thuận tiện.”

“Cứ như vậy? ” Bạch Vân Tuyết ngây người, y khổ tâm tính toán, chuẩn bị tâm lí N lần, thiết lập ra đủ mọi hậu quả, mới quyết định làm ra màn bày tỏ ‘kinh thiên địa động quỷ thần’ này. Nhưng mà....không nghĩ tới, kết quả sẽ như thế này!

“Bằng không như thế nào? ” Bạch Yến có chút buồn cười “Ta nên nhiệt liệt đáp lại người? Sau đó ôm người khóc nói: ‘Tiểu Tuyết thân yêu, kỳ thực ta cũng rất yêu người!’ hay là cho người một cái tát, mắng người: ‘Người cái đồ biến thái! Ta không thích nam nhân!. Người muốn chọn cái nào? ”

“Có thể chọn sao? ” Bạch Vân Tuyết ngơ ngác phản ứng.

“Có thể.”

“Đương nhiên là chọn cái đầu tiên.”

Bạch Yến buông tay, khoe miệng giơ lên bốn lăm độ, vỗ vỗ tay Bạch Vân Tuyết “Buông ra.” Bạch Vân Tuyết ngoan ngoãn nghe theo. Sau đó Bạch Yến xoay người, nâng mặt Bạch Vân Tuyết lên, khẽ sát lại “Tiểu Tuyết thân yêu, kỳ thực ta cũng rất yêu người.” Đụng chạm, thối lui, xoay người “Tốt rồi, người ngoan ngoãn ra phòng khách ngồi xem tivi, đợi cơm chín ta sẽ gọi người! ” (đụng chạm là môi chạm đó nha, cơ mà chả biết môi chạm môi hay môi chạm má nữa, ta bó tay:)))

Bạch Vân Tuyết như tượng gỗ, một động tác, một mệnh lệnh, nhẹ gật đầu, đi đến phòng khách.

Bạch Yến dùng mu bàn tay dính nước sờ sờ hai gò má đang phát nhiệt của mình — tiểu tử này...thật sự là làm bậy a! Aizz, hại hẳn căn bản cũng không có biện pháp cự tuyệt. Ngữ điệu đó, thần sắc đóChết tiệt, có lẽ mình cũng đã sớm yêu y a? Cho nên hiện tạihắn cảm thụ được trái tim nơi lồng ngực rối loạn. Là vậy sao? Bất quá ...Thật sự bội phục chính mình, rõ ràng không có kinh ngạc, không có kích động, cái gì cũng khôngcứ như vậy, giống như lão phu trải qua khoảng thời gian bình thường. Nhưng màcũng không đúng a, hồi nãy hẳn còn hôn y nhiệt tình, như vậy, lúc trước hẳn rất cuộc có biết hay không? Có lẽ tiềm thức biết nhưng ý thức lại không biết đi? Hoặc là biết nhưng lại không nguyện ý biết? Có lẽ...aiz...đẹp hết mấy suy nghĩ này thôi! Làm cho đầu hẳn hão loạn! Tóm lại mọi chuyện chính là như vậy không phục sao? (Mẫn: Bó tay, rồi @.@)

Đương nhiênkhông phục! Bạch Vân Tuyết bên kia rất cuộc cũng phản ứng, từ trên ghế salon nhảy dựng lên, vọt tới phòng bếp: “Bạch Yến! Người người lớn giao hoạt! Như thế nào có thể như vậy! ” trong mắt y hùng hục lửa giận, bốc hỏa.

“Ta như thế nào? ” Bạch Yến đáp trả “Ta là một người số khổ na? Cho dù nghe được lời thổ lộ của một người xinh đẹp nhất thế giới vẫn phải lo làm cơm nấu ăn lấp đầy dạ dày của ai đó, không phải sao? ” người tức giận lên ra là hẳn.

“...” Bạch VânTuyết chán nản sụp vai xuống. Yến thật sự rất xấu rất xấu a! Nhưng mà hiện tại., y cảm cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thế gian

“Ít nhất, hôn một cái! ” y tiến lên phía trước, nắm lấy vai Bạch Yến, ấn môi mình lên.

“...” quả nhiên là đến kỳ phát xuân! Người nàycũng như y nói, chỉ đối với hẳn mới như vậy, cho nên vì cứu vớt sinh linh thiên hạ, hẳn đành phải hy sinh chính mình. Nhiều vĩ nhân vì cứu vớt thế giới mà không tiếc hy sinh nhan sắc. Phải biết rằng, một người bất mãn tính tình sẽ rất xấu. Nhưngđiều quan trọng là Tiểu Tuyết đang hôn đây sao? Phải gọi là ‘Gặm’ mới đúng. Hẳn biết y đang đói bụng, nhưng mà hẳn không phải thức ăn a. Bạch Yến có chút vô lực, đẩy đầu Bạch Vân Tuyết ra.

“Yến ...” Bạch Vân Tuyết bất mãn há miệng, nhưng còn chưa phát ra một tiếng nào Bạch Yến đã lại đoạt lấy môi y.

Lưỡi của hắn ...Ồ thật thoải mái, rất thích cùng Yến tiếp xúc thân mật như vậy. Bạch Vân Tuyết nhắm mắt lại, hưởng thụ nụ hôn nồng nhiệt đúng cách thức mà Bạch Yến mang tới.

“Yến.”

“Làm gì vậy? ” Bạch Yến nhìn Bạch Vân Tuyết đang ôm gối đứng trước phòng mình thì có điểm bất đắc dĩ. Như thế nào nữa đây? Vừa thổ lộ xong lại

“Chúng ta buổi tối ngủ chung, được không? ”

“Ta có thói quen ngủ một mình.” Bạch Yến rất ‘chăm chú’ sửa sang giường của mình — không được nhìn vào mắt y, không được nhìn, không được nhìn. Hắn không ngừng nhắc mình tỉnh táo.

“Nhưng mà chúng ta bây giờ là người yêu, ngủ chung không phải rất bình thường sao? ”

“.....Ta còn thích ngủ một mình.”

“Chẳng lẽ chúng ta là một cặp cả đời đều ngủ riêng sao? ”

Ân.....cả đời ...Hắn thích danh từ này. Hắn cười xoay đầu nhìn Bạch Vân Tuyết, muốn an ủi y: “Không phải, chỉ là chúng ta vừa mới” cho dù đã sinh sống tại Thâm Quyển hơn mười năm, có thể hắn kỳ thực là một người bảo thủ, hắn như vậy có thể gọi là ‘trong bùn mà không nhiễm bùn’ na?

“Không phải là vừa mới! Ta yêu người lâu rồi! Ít nhất cũng có ba năm ... bắt đầu phát hiện cũng đã nửa năm, ta đã suy suy nghĩ nghĩ hết nửa năm! Đã lâu rồi! ”

Nguyên lai chính mình bị dòm ngó cả nửa năm nha. Bạch Yến đột nhiên run người. Rõ ràng hắn lớn hơn tiểu Tuyết, thành thực hơn y, nhưng vì cái gì luôn có cảm giác ‘sợ sợ’? Là vì y so với mình mãnh liệt hơn rất nhiềuSợ hãi, y tổn thương chính mình sao? Tựa như A Kiều vậy.....Được y yêu vừa hạnh phúc vừa đáng sợ a? Nhưng mà ...hắn muốn tình yêu của y,...quá muốn, bởi vì hắn cũng yêu y. Cho nên mới có thể sùng y, theo ý y. Tỷ như hiện tại, hắn lại bại bởi ánh mắt của y: “Vậy được rồi, nhưng...”

“Ta biết mà, ta sẽ thật biết điều.” Yến cũng sẽ thẹn thùng a. Ha ha ~~ Bạch Vân Tuyết cười, trực tiếp xông vô phòng, nhảy lên giường Bạch Yến “Ta ngủ, người đóng cửa a.”

“Ân, ân! ” bất đắc dĩ ...bất đắc dĩrất bất đắc dĩ! Rõ ràng đôi khi rất mạnh mẽ, rốt cuộc vẫn như mọi khi, quả thực là một tiểu hài tử! Quả nhiên, ‘Tuổi’ cũng là một vấn đề nha!

Bất quá, y thực sự rất biết điều. Sau khi leo lên giường chỉ nằm im bên trong không nhúc nhích, thậm chí còn không ôm hắn. Bạch Yến cảm thấy có chút may mắn, lại có chút thất vọng nhưng vẫn treo tiểu dung, thiếp đi.

Nghe người bên cạnh hô hấp dần đều đặn, Bạch Vân Tuyết lặng lẽ mở mắt ra nhìn thoáng qua Bạch Yến. Sau đó nhẹ nhàng trở mình lấy tay chống cằm si ngốc nhìn khuôn mặt say ngủ của Bạch Yến. Bình thường Yến đeo kính nên xem không rõ : lông mi của Yến lâu lâu lại vểnh vểnh lên khiến cho hắn nhìn có vẻ ngây thơ hơn nhiều. Trên sống mũi có dấu vết do mắt kính để lại, một vết hằn sâu. Bạch Vân Tuyết dùng tay phải nhàn rỗi của mình nhẹ nhàng chạm vào, sau đó lần theo mũi xuống dưới, xuống chút nữa ...đều gọi cảm! Miệng, lại càng không phải nói, Bạch Vân Tuyết nhớ tới cảm giác hôn lên ...Thật sự rất tuyệt! Rất mềm mại, ẩm ướt, có hương vị thuộc về Yến. Y là người may mắn cỡ nào na? Có thể được Yến yêu. Hơn nữanhanh chóng như vậy, nhẹ nhàng như vậy khiến cho y có cảm giác mình đang nằm mơ, không dám tin tưởng, không dám dùng sức chạm vào hắn. Sợ hắn đột nhiên ‘thanh tỉnh’ rồi nói: Ta chỉ nhất thời nóng lên, lại không đành lòng cự tuyệt ngườicho nên mới

Mọi người nói ‘Quá mức đơn giản có được cái gì đó sẽ làm người ta không biết quý trọng’. Chính là vì cái gì ...y không có chút cảm giác ‘đắc ý’, không có cảm thấy ‘đương nhiên’, không cảm thấy ‘vật trong tay’, ngược lại cảm thấy không chân thực, ngược lại cảm thấy sợ hãi, ngược lại càng muốn rời xa hắn, khiến hắn không thể rời xa mình.

Nhìn nhìn ngấm ngấm, Bạch Vân Tuyết cảm thấy có chút mệt mỏi. Vì vậy, thả tay xuống, nằm ngửa, kéo Bạch Yến vào ngực mình, cũng ngủ theo.

“Yến.”

“Ân? ”

“Ngày hôm qua lại gặp Ngô Nguyên.” Tên đó rõ ràng ‘vô duyên’, nhưng không hiểu sao lại ‘có duyên’ với y đến vậy? Đi chụp ảnh cũng đụng phải hần. Hay hần đang nổi tiếng trong làng giải trí? Không chỉ có nghệ danh mà ngay cả địa danh, hoạt động danh, phim danh, ca danh, bọn họ đều tìm hần thỉnh giáo? Thật sự là ...nhìn người không thể nhìn bề ngoài a.

“Ta biết rõ a! ” tiểu Tuyết làm gì mà đặc biệt nói chuyện này với hần?

“Ta nghĩ tới chuyện lúc trước hần đặt nghệ danh cho ta.”

“Như thế nào, người định dùng sao? ” chề ta đặt tên không hay?

“Ân, nhưng không phải ngại tên Yến đặt, chỉ là đó là tên Yến đặt riêng cho ta, ta nghĩ” Bạch Vân Tuyết hơi thẹn thùng “cũng chỉ để cho Yến gọi thôi, được không? Chỉ duy nhất mỗi người mới có thể gọi ta Tiểu Tuyết hay Bạch Vân Tuyết. Những người khác đều phải kêu tên khác. Chính là, ta chẳng muốn nghĩ tên mới, đành phải lấy đỡ tên do tên gốc kia đặt.”

“...” thiệt là, người này vì cái gì luôn nhiều chiêu trò như vậy a? Y cả ngày rảnh rỗi không việc gì làm sao? Sẽ không a! Hần nhớ rõ lịch trình làm việc của y dày đặc, “Hảo, được thôi.”

“Sau đó ta gọi người là ‘Tiểu Yến’ được không? Dương Ý bọn họ cũng đều gọi người là Yến, giống ta vậy, rất chán ghét! ”

“Bọn họ cũng gọi người là tiểu Tuyết.” Tiểu Yếnhần rõ ràng lớn hơn y a

“Vậy người gọi ta là ‘Tuyết’, chẳng phải đã khác bọn họ rồi sao? ”

“.....Ta bảo bọn họ sửa cách gọi, gọi ta là Bạch Yến.”

“Nhưng mà khả năng rất lớn là bọn họ sẽ không chấp nhận a. Hơn nữa kêu cả họ tên cảm giác có chút xa lạ, dù sao các người cũng là bạn tốt, đừng làm khó dễ bọn họ.” Bạch Vân Tuyết có mục đích riêng “Bằng không ‘Yến Yến’ thế nào? So với tiểu Yến tốt hơn đúng không? Bởi vì người lớn hơn ta là sự thật.”

“Cái này” có thể tạm chấp nhận “Được rồi.”

“Tuyệt! Thật tốt quá! Yến Yến ~~” Bạch Vân Tuyết gọi thập phần ngọt ngào, trong nội tâm y đặc ý không thôi. Quả nhiên đọc sách nhiều không tệ! Ngày hôm qua xem xong quyển về tâm lý học, tên gì nhỉ? Không nhớ tên, bất quá vận dụng thành công. Cho nên không nhớ cũng chẳng sao! Nhưng thật cảm ơn nó ~~ Thân thể y đã cao hơn Yến, hiện tại xưng hô cũng đã đảo ngược. Ân ...khi nào thì y mới có thể thực hiện được tâm nguyện lớn nhất kể từ khi chào đời tới nay a?

(Vy : Lúc đầu xưng hô là Yến – tiểu Tuyết. Bây giờ là Yến Yến – Tuyết. Em nó tạo phản :))

Ân ...hơi nóng, còn có chút ngứa. Bạch Yến vô thức gãi gãi lỗ tai của mình. Hần rõ ràng rất chú ý tới vệ sinh trong nhà và đóng cửa cẩn thận, hần là không có muỗi mới đúng. Huống chi bây giờ là cuối mùa thuHần mơ mơ màng màng nghĩ, trở mình, tiếp tục ngủ. Oatrong nhà cũng đâu nuôi chó? ...tại sao....không chút tình nguyện mở mắt ra: “Tuyết, người đang làm gì đó? Đã muộn, hảo hảo ngủ đi! ” không ai lại muốn bị đánh thức khi đang ngủ say. Cái loại cảm giác này, thật sự buồn bực.

“Ta ...chỉ là ngủ không được, rất muốn hôn nhẹ người a.” Bạch Vân Tuyết từ hôm vai Bạch Yến ngẩng đầu lên “Không giống Yến Yến, chỉ lo ngủ không để ý tới ta! ” hiện tại mới mười hai giờ a, cũng không phải thời cổ đại mà gọi là nửa đêm, đêm đến là thời gian tốt nhất a — có lẽ y trước kia giống hần, nhưng hiện tại thì khác a ...

“Vậy người cũng đừng phá ta tỉnh a.” Có lẽ nên tỉnh táo lại đã. Trước kia sau khi tỉnh phát hiện trên người mình có những vết đỏ kỳ lạ, hiện tại hần đã biết tại sao.

“Yến Yến, ngườingủ dễ bị đánh thức quá, ha ha.” Mới là lạ, hần căn bản là đầu heo a. Ngủ say như chết. Y được một tác tiền một thuốc bắt đầu vụng trộm đụng chạm hần, rồi vuốt ve, hôn môi, từng bước một tiến hành, nhưng lại không thể thỏa mãn. Y muốn Yến Yến đáp lại. Ân, không đủ, chỉ một chút ái muội

không đủ, y muốn thân mật hơn, muốn hấn đáp lại mãnh liệt hơn, chân thật hơn, cho nên vừa nãy mới cắn hấn

“Thật không? ” sao trước kia bọn Dương Ý đều nén giận nói hấn một khi ngủ là thì khó mà đánh thức được?

“Ân, ân.” Bạch Vân Tuyết ôm lấy thân thể Bạch Yến, trở mình lên: “Yến Yến, ở bên ta”

“Không phải ta đang ở cạnh ngươi sao? ” a, hảo khốn ...đường như muốn ngủ

“....” Đúng vậy, không phải ở bên cạnh ta đây sao? Trước kia chỉ cần có thể như vậy cũng đã rất thoã mãn. Có thể ngủ bên cạnh hấn đã cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thế giới. Nhưng, vẫn cảm thấy có chút bất anBọn họ rõ ràng là người yêu a! Như thế nào ngoại trừ ngẫu nhiên hôn môi cũng không có bất kỳ tiếp xúc thân mật nào khác? Hay là....Yến Yến không quá yêu thích thân thể nam nhân, cho nên xét về mặt cảm tình, hấn yêu y, nhưng thân thể lại bài xích tiếp xúc thân mật với y? Hôn nhẹ thì không có gì bất đồng giữa nữ nhân và nam nhân nên được? Thế nhưng, y không như vậy. Y muốn Yến Yến a, thăm nghĩ hôn khắp thân thể hấn, chỉ thấy hấn y mới có dự vọng mãnh liệt ...chỉ có hấn. Cái gì khác nhau giữa nam nữ, y không bận tâm. Vì cái gì ...Yến Yến lại không như thế? Là vì hấn từng có nữ nhân sao?

“Yến, ngươi cùng tiểu Tuyết” trên mặt Tịch Niệm có chờ mong, lại có chút không dám tin. Nhưng mà bọn họ gần đây có chút thay đổimà thay đổi thì người khác sẽ nhìn thấy a. Hơn nữa bọn họ là bạn tốt, bản thân Tịch Niệm cũng có mối quan hệ như vậy với Dương Ý, cho nên Tịch Niệm rất miễn cảm nhận ra.

“Giống như người nghĩ.” Biết là không gạt được tên này mà. Mấy chuyện này hấn miễn cảm thật, là ‘thiên phú’ chăng? Ân, quả nhiên mỗi người có một tài năng riêng chỉ là không giống nhau thôi, có cái khiến người khác bội phục, cũng có cái chỉ làm người ta thấy ‘quái’. Lý Bạch cũng nói: ‘Trời sinh ta tà tất có dùng.’ Cho nên dù người có tài năng gì cũng hãy hảo hảo quý trọng.

“Thật không? ” bội phục ta a, bội phục ta a, làm gì mà dùng ánh mắt chán ghét hòa cổ vũ nhìn ta? Chóng mặtcó đôi khi Yến thật đáng sợ — như là có thể nhìn thấu tâm tư người khác, sau đó ai biết Yến đánh giá gì ở trong lòng. “Chuyện khi nào? Người cái tên tiểu tử không nghĩa khí! Cũng không nói ta biết một tiếng!”

“Đại khái ...cách đây hơn một tháng.” Nếu Tuyết nghe được hấn nói ‘đại khái’ phỏng chừng sẽ bóp chết hấn a. Nhưng mà hấn cảm thấy hai người bọn hấn cũng chẳng thay đổi gì nhiều. Nhiều nhất thân mật hơn một chút, tối ngủ chung giường thôi, cho nên không có kỷ niệm gì để kể. “Không nói với ngươi là vì tin tưởng ‘năng lực’ của ngươi.”

“Xuy, xuy,xuy!” Tịch Niệm ra vẻ nhàm chán, nhưng vẫn thấy chút đắc ý – được ‘Bá nhạc’ nổi danh khen ngợi a, “Chuyện của ta không phải ta nói ngươi biết đầu tiên đấy ư? ”

“Đó là vì chỉ có ta đồng thời là bạn của ngươi và Dương Ý.”

“Nói gì vậy? Ta đây không phải là bạn tốt của ngươi và tiểu Tuyết sao? ”

“Là bạn tốt của ta, còn Tuyết thì..” y có ‘bạn tốt’ sao? Hấn hơi hoài nghi, tuy có vô số người yêu mến y.

“....” làm gì vậy chứ, không chừa chút mặt mũi gì cả “Xem như khá thân đi.”

“Cũng đúng, ha ha.”

“Yến a.” Tịch Niệm thay đổi biểu tình thần bí bí.

“Chuyện gì? ” biểu tình gì đây, khiến người rét run a!

“Ngươi cùng tiểu Tuyết”

“Như thế nào? ”

“Cái gì mà như thế nào? ”

“Đừng giả bộ không hiểu? Đối phương là đại mỹ nhân, chẳng lẽ từ lúc ngươi bắt được y ngươi không lập tức hành động sao? ”

“....” là y bắt được hần!

“Không thể nào? ” Tịch Niệm nhìn biểu tình trên mặt Bạch Yến thì không dám tin. Nhớ tới con dã thú Dương Ý ngày đó, chưa thổ lộ đã đem hần ăn sạch không còn một mảnh, cuối cùng còn bày ra bản mặt thú ‘đại gia ta nguyện ý thượng người là vinh hạnh của người.’. Còn người này, đối mặt với đại mỹ nhân như vậy, ở chung cũng hơn ba năm, yêu nhau hơn một tháng lại không hề nổi lên ‘thú tính’? Hay là những người tài ba không giống với người thường? Không đúng aDương Ý cũng rất giỏi, quả nhiên dã thú có cách của dã thú..... “Yến, nếu như fan của tiểu Tuyết biết người như vậy, nhất định sẽ không bỏ qua người.”

“Y còn chưa trưởng thành.” Thật sự hần nghĩ như vậy, muốn làm gì cũng phải đợi y trưởng thành. Hần làm sao lại không muốn thân mật hơn với Tuyết chứ?

“.....Tuổi tác gì chứ? Uống cho người là người trong giới showbiz.” Tịch Niệm nhớ tới ‘lần đầu tiên’ của Bạch Yến hình như cũng là lúc hần 20 tuổi. Là do Tịch Niệm và Dương Ý kéo đi uống rượu mới được. Aizz....

“Tuyết không giống.” Cho nên đáng để hần chờ đợi. Nhưng điều quan trọng, Bạch Yến không dám nói ...Hần cảm giác mình mạng khổ, giống như xã hội đương đại, làm ‘con dâu nuôi từ bé’ vậy. Khác ở chỗ người ta là bị ép buộc, còn hần chủ động nhặt về một ‘tiểu trượng phu’. Vì sao không phải là ‘tiểu thê tử’ a? Chính là ...hần kỳ thực cũng trộm tra một ít tư liệu về phương diện xxoo, phát hiện ra người bị ‘áp’ dường như sẽ phải chịu chút thống khổ. Hần không nỡ để Tuyết chịu đựng như vậy, nghĩ còn không dám nói chi là thật sự. Cho nên hết lần này tới lần khác cự tuyệt y, nhần nại không dám ‘động thủ’Aizz!

“Người thổ dài! Như thế nào, muốn tìm bất mãn? ” Tịch Niệm nói gì cũng không nguyện ý buông tha Bạch Yến.

“Không có, bọn ta cũng hay ‘hôn nhẹ’, khi đó ta cảm thấy rất vui vẻ, thỏa mãn.” Bạch Yến không để ý đáp.

“....” thật sự là không nghĩ tới, vốn cho là bọn họ không làm đến ‘cuối cùng’ai dè chỉ mới đến đây. Tịch Niệm yên lặng nửa ngày, cảm thấy ‘gỗ mục không thể đeo gót’, không muốn nói với hần nữa “A, vậy người tiếp tục chờ a, gặp sau.” Ta đi làm việc, không thèm nói chuyện với tên ngu ngốc này!

10. Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Quần áo không có nút thắt, chỉ khoác hờ, cổ định bên hông bằng một sợi dây thắt nơ bướm, tựa hồ chỉ cần chạm vào một cái, sẽ lập tức tuột xuống.

“Tiểu Tuyết.”

“Chuyện gì? ” vốn không muốn để ý, nhưng vừa nhìn thấy người tới — Vương Liên! Nữ nhân này ăn không ít đậu hũ Yến Yến. Đừng tưởng rằng chuyện qua đã lâu, y thật ra nhớ mãi không quên. Say rượu? Vậy cũng không được! Hơn nữa, nàng vốn có ý nghĩ xằng bậy đối với Yến Yến. Mắt Bạch Vân Tuyết mị lên, tâm tình phập phồng khó chịu rõ ràng hiện lên.

“Không có gì.” Vương Liên che miệng cười. Hải tử này thẳng thắn thật, rất đáng yêu! Nhìn là phát mê! Y có những thứ mà bản thân nàng không có, “Chỉ là vừa vặn gặp người cho nên lại chào hỏi, thuận tiện muốn hỏi người vấn đề này.”

“Cái gì? ” liên quan đến Yến Yến sao?

“Người và Yến thuận lợi cả chứ?” Vương Liên cười nhạo.

“...” nàng biết rõ? Nàng làm sao biết? Bất quá biết càng tốt! Hừ, “Rất thuận lợi, bọn ta rất hạnh phúc.” Cho nên người thức thời tránh xa hắn một chút.

“Thật không? Vậy là tốt rồi. Nhưng mà, Yến hắn mặc dù lẫn lộn trong giới giải trí đã lâu kỳ thực hắn là một người bảo thủ.” Vương Liên nghĩ đến chính mình lúc trước vô tình rồi lại cố tình khiêu khích hắn, nhưng luôn thất bại, “Hơn nữa, ở trong phương diện tình cảm đặc biệt trì độn. Người nha, nhất định rất vất vả, hãy cố gắng lên a! ”

“Hắn đối với ta” nhiệt tình cực kỳ, Bạch Vân Tuyết rất muốn nói như vậy, bởi vì y chán ghét nữ nhân này hiểu Yến Yến đến thế. Nhưng hết lần này đến lần khác nàng nói rất chính xác, dù sao nàng cũng đã từng xuất hiện trong cuộc sống Yến Yến. Cao thấp đánh giá nữ nhân ăn vận chói mắt một phen, “Uy, người là nữ nhân a? ”

“Nói nhảm! Chẳng lẽ ta là gay? ” đối diện với người nhìn như lãnh khốc kỳ thực lại rất thẳng thắn đáng yêu, không có âm mưu tính toán gì, Vương Liên cũng thản nhiên tháo xuống mặt nạ ‘xinh đẹp ngọt ngào’, héch nhếch, không khách khí đáp lời, “Nói đến chuyện này, ta cũng muốn xác thực chút ít. Uy, người là nam nhân a? ”

“Nói nhảm! ” ta là nam nhân trong nam nhân, Bạch Vân Tuyết không chịu thua ưỡn thẳng thân thể, bộ dạng lười biếng biến thành uy nghiêm cao ngất như quân nhân. Nhìn thấy hành động này của y, Vương Liên nhin không được cười to ra tiếng — Nói y là hải tử, ánh mắt lại lãnh khốc có thể khiến cho những người trưởng thành phải khiếp sợ ; Nói y là người lớn thành thực, có khi lại làm ra những hành vi trẻ con, khiến người khácyêu y muốn chết! Khó trách y ‘già trẻ ăn sạch’, nguyên lai trên người y tổng mọi đặc điểm này nọ. Cái gì cũng không muốn, chỉ muốn người mình yêu, nghĩ muốn yêu hắn, bảo vệ hắn, muốn quét sạch mọi ‘kẻ thù’, làm cho kẻ đó bại bởi y.

“Không cần đứng thẳng như thế, ta tin người.” Vương Liên một bên cố gắng ngưng cười, một bên ôm lấy cánh tay Bạch Vân Tuyết “Cho nên người vui lòng cho tiểu nữ ta đây mượn cánh tay chốc lát.” Cười đau cả bụng a.

“...” Bạch Vân Tuyết trừng mắt nhìn, nhìn nữ nhân đang cười mất hết cả hình tượng kia, đột nhiên cảm thấy nàng không quá đáng ghét “Người thay đổi.” , y nhin không được nói.

“Có lẽ.” Kỳ thật đây mới là nàng! Tiểu tử này có ma lực có thể khiến người ta quay về bản chất thật của mình. Ở bên cạnh y, tự nhiên không muốn che giấu gì cả. Có lẽ là muốn gần y hơn, đuổi theo y, trở nên

giống y, xinh đẹp mà thuần túy ...Trên người y có biết bao mộng tưởng của người khác a. Thế nhưng bản thân y lại không biết, mà không biết nên càng tự nhiên đáng yêu hơn, “Người chán ghét sao? ”

“Không ghét.” Tuy không thích nhưng cũng không ghét

“Vậy là tốt rồi, tiểu Tuyết ta thiếu nợ người một lần, sau này nếu cần giúp đỡ gì thì cứ đến tìm ta.” Vương Liên vỗ vỗ vai y, tiêu sái rời đi.

“?...” Bạch Vân Tuyết mờ mịt, thì thào tự nói “Thiếu nợ ta cái gì? Không hiểu gì cả.”

Khoái hoạt! Ngu ngốc! Vương Liên thoáng quay đầu, nhìn qua y, lại buông tha, dứt khoát quay đầu rời đi. Y là y, nàng là nàng. Yêu thích y, nàng cũng không thể là y, nàng còn có đoạn đường riêng phải đi.

“Aiz...” Bạch Vân Tuyết nhân lúc chuyển cảnh cho chụp quảng cáo, ngẩng người nhìn bầu trời thở dài.

“Làm sao vậy tiểu Tuyết?” Stuart không để ý tới ánh mắt chế nhạo của mọi người tiến đến quan tâm hỏi

Trong lòng mọi người đều nghĩ— Hồng Anh bất quá chỉ là người mẫu đại diện cho sản phẩm công ty lão thôi, lão có cần mỗi ngày đều đến xem, còn thân thiết gọi y là ‘Tiểu Tuyết’ nữa chứ! Lão đã quên rằng Bạch Vân Tuyết đã nghe theo đại sư Ngô Nguyên đổi nghệ danh thành ‘Hồng Anh’ sao? Nói tới ‘Hồng Anh’, đây đúng là cái tên đầy ma tính a. Làm cho số lượng người say mê Bạch Vân Tuyết tăng rất nhiều. Từ ‘Tuyết mỹ nhân’ biến thành ‘Hồng Anh tri kỉ’ ngày càng cuồng ...Thật là không ai sánh bằng y a! Vương tử tà mị là y, nữ vương u buồn cũng là y. Càng lớn càng mê người càng nắm được nhiều trái tim người khác a! Nhiếp ảnh gia nhìn Stuart thân cận Bạch Vân Tuyết chỉ có thể cảm thán: lại một tên ‘lão điên cuồng’, tuổi đã cao còn mê luyến Hồng Anh, thậm chí không để ý tới thân phận của mình, không để ý tới dòng máu Anh quốc cao quý mà lão từng kiêu ngạo hãnh diện ...Nói thật rất bội phục lão.

Nội tâm Stuart thì đang tấu lên giai điệu bi tráng — ‘vì hoàn thành sứ mạng gian khổ vĩ đại, vì trợ giúp cậu chủ đáng yêu nhà ta đạt được hạnh phúc, ánh mắt mọi người có là gì? Cho dù muốn ta hy sinh tánh mạng cũng có thể.’ — khiến cho hắn đứng vững trước ‘ánh mắt mũi tên’, ‘lời nói bom đạn’ của mọi người. Đúng vậy, hắn đang dùng thân phận ‘Fan tiểu Tuyết’ để che giấu đi thân phận thật ‘trợ lý tổng tài kiêm quản gia’, cỡ nào vĩ đại a! Mặc dù đã có tuổi, nhưng Stuart cảm thấy mình như thanh xuân trời dậy, nhiệt huyết tuôn trào, thập phần vui vẻ. Cậu chủ của hắn a, thật sự rất lợi hại! Mị lực của y ...aiz.. còn hơn cả mẹ y nữa.

“Người nói.” không để ý tới bệnh cạnh là ai, đã nói ra tâm sự trong lòng “như thế nào mới có được người mình yêu nhất? ”

Cậu chủ~~ nguyện ý xem hắn như tri kỉ mà tâm sự a. Thật vui! Stuart không kiềm được rơi vài giọt nước mắt, hơn nữa y quả nhiên đã có người yêu, thật tốt a ~~ tổng tài, ngài đã có thể an tâm: “Với mị lực của cậu, như thế nào lại không chiếm được người cậu yêu chứ? ”

“Đúng a” mị lực của y. Có lẽ trước giờ y đã đi sai hướng. Yển Yển không chủ động, y cũng không bắt buộc. Nhưng quyền rũ thì có thể a ...Lúc đó sợ gì hắn không chủ động. Hắc hắc~~ Bạch Vân Tuyết cười đến đắc ý. Một khi chiếm được hắn, y sẽ không còn khổ não lo được lo mất nữa. Thật tốt quá! “Cảm ơn người.”

“Không...không có gì.” Stuart đỏ mặt, tiểu Tuyết cười rộ lên thật đẹp. Stuart không thể không thừa nhận hắn đích thực là Fan hâm mộ của Tiểu Tuyết. Nhìn Bạch Vân Tuyết bên kia thoải mái tiếp tục công việc, Stuart trong lòng hét lên: Cậu chủ! Người nhất định phải hạnh phúc a!.

Quyền rũ.....nữ nhân ...Vương LiênÝ nghĩ Bạch Vân Tuyết cứ như vậy nghĩ tới.

“Yển Yển.”

“Chuyện gì? ” hắn vừa rồi có việc nên không cùng Tuyết đi chụp ảnh quảng cáo, mà y, lại làm sao vậy?

“Không có gì. Chỉ là ...người có số điện thoại của Vương Liên không? ”

“Vương Liên? Người tìm nàng làm gì vậy? ”

“Không có việc gì. Ha hađột nhiên muốn biết vậy thôi.”

“A, ta có số của nàng, người tự lấy đi.” Xem ra Tuyết không muốn nói, vậy hấn sẽ không hỏi. Muốn nói tự nhiên sẽ nói, không muốn nói có hỏi cũng vô ích.

“Yến.” Giọng của Tịch Niệm có chút thở gấp.

“Người chạy tới? Chuyện gì vội vã như vậy? ” Bạch Yến nghĩ nghĩ, mọi người gần đây đều bất thường. Đầu tiên là Tuyết loay hoay không thấy bóng dáng đâu cả, bây giờ đến Tịch Niệm thất kinh “Làm sao vậy? ” vừa ngẩng đầu thấy khuôn mặt Tịch Niệm như chực khóc đến nơi “Dương Ý lại khi dễ người à? ”

“Không phải a ...là...là...” Tịch Niệm muốn nói lại thôi, “Người chuẩn bị tâm lí thật tốt a! ”

“Ta? ” liên quan đến hấn?

“Đúng vậy, là về Tiểu Tuyết! ”

“Tuyết y làm sao? ” y hôm nay nghỉ, nói không muốn tới công ty, muốn đi dạo phố. Chẳng lẽ bị Fan phát hiện sau đó vây lấy? Bị thương? Lòng mảy Bạch Yến cau chặt. Lúc trước không có việc y luôn ngoan ngoãn ở nhà, gần đây không biết vì cái gì thích đi dạo phố, còn không muốn ở cùng mình “Ở đâu? ” Bạch Yến tắt máy, khép máy tính lại — những chuyện này là bình thường đối với một người đại diện lâu năm như hấn, tỉnh táo là ổn thôi, dù sao cũng không phải chuyện gì lớn. Tuy nhiên nếu Tuyết bị thương, hấn sẽ rất đau lòng. Bất quá, có thể xem đây là một bài học, cho y sau này khỏi chạy loạn khắp nơi. Bạch Yến phát hiện hấn bắt đầu trở nên bá đạo, rất thích kẻ cận Bạch Vân Tuyết. Vì vậy, nở nụ cười.

“Người còn cười được! ” Tịch Niệm gắt lên.

“Loại sự việc này thường có, không phải sao? ” Bạch Yến nhún nhún vai “Ta hỏi y ở đâu? ”

“Trong đây a.” Tịch Niệm quỳnh lên, quên mất mình chưa nói Bạch Vân Tuyết bị gì. Trực tiếp cầm tấm ảnh chụp thấy đến trước mặt Bạch Yến “Một người bạn phóng viên cho ta, nói đây là một tin tức lớn. Bởi vì Bạch Vân Tuyết ra nghề tới nay chưa từng tạo ra scandal nào. Hiện tại sắp trưởng thành thì lại gây ra scandal. Muốn hủy đi hình tượng Hồng Anh xinh đẹp thuần khiết trong lòng mọi người sao? Lợi hại a.” Ai kêu y với ai không với lại đi với người lớn hơn những bảy tuổi, là Vương Liên ...nổi danh với những chuyện xấu nữa chứ.

Bạch Yến nhưng lại rất bình thản “Ổn chứ? Bọn họ tuy rằng cùng đi dạo phố nhưng tay đều không chạm, vẫn duy trì khoảng cách a.” Tin tức này so với tin Tuyết bị thương vẫn tốt hơn. Hơn nữa nhìn kỹ vào gương mặt của Tuyết thì sẽ thấy y vẫn lạnh lùng như vậy. Bất quá, Bạch Yến cầm tấm ảnh chụp trong tay, có chút hiếu kỳ — Y tại sao lại đi dạo phố cùng nàng? ‘Bí mật’? Hấn nhớ tới mấy ngày trước Tuyết hỏi xin hấn số điện thoại Vương Liên ...Làm gì vậy nhỉ?

“Chính là Hồng Anh trước giờ ngoại trừ người, người đại diện, ra, y không thân cận ai đừng nói chi là dạo phố. Mà lần này lại đi dạo với nàng. Không phải rất có sức thuyết phục sao? ” kỳ thực đây là do người bạn tốt của Tịch Niệm chụp, Hồng Anh tính cách lạnh băng nhưng thái độ tuyên truyền rất tích cực nên không có động tới đám paparazi, không bị bọn ‘chó săn’ bám theo dù y hiện tại rất nổi tiếng. Bởi vì tính cách y như vậy khiến các phóng viên rất yêu mến y, tự nhiên sẽ không viết ra bất luận cái gì bất lợi cho y. Tóm lại y là một ‘Kỳ tích’! Những ảnh chụp này người bạn của Tịch Niệm giao hết cho hấn xử lý, lần này người bạn này theo dõi mình tinh khác, trùng hợp gặp được Hồng Anh mà thôi.

“Thật sự là bội phục Vương Liên, nàng dùng thủ đoạn gì mà khiến cho Hồng Anh đi dạo phố với nàng chứ? ” Tịch Niệm lòng đầy cảm phẫn nói. Hấn sợ dĩ vãng là vì hấn biết rõ mối quan hệ giữa Bạch Vân Tuyết và Bạch Yến, hấn biết rõ không ai có thể uy hiếp Bạch Vân Tuyết, cho nên y nhất định là tự nguyện a. Nhưng mà vì cái gì? Vì cái gì? Hấn nghĩ mãi không thông. Ai ngờ hấn nói đến như vậy mà Bạch Yến vẫn cứ bình thản — thật sự là gần mực thì đen. Bạch Yến bị Bạch Vân Tuyết biến thành người ‘lãnh lãnh thanh thanh’ rồi sao? Nhưng ít nhất với đối phương, Bạch Yến cũng nên phản ứng nhiệt liệt chút ít a?

“Ta tin tưởng y.” Bạch Yến mỉm cười. Huống chi lại là Vương Liên, hấn càng yên tâm.

“...” Tịch Niệm yên lặng lấy lại ảnh chụp, rời đi. Trở về vút đi a. Thật sự một điểm thú vị cũng không có! Bọn họ như vậy có phải là mắc kẹt lời đồn a. Thật không thú vị ...Nếu là hấn, đã sớm chém chết tên Dương Ý kia rồi, hừ đám sau lưng ta xằng bậy.

“Yến Yến ~cuối cùng người cũng về ~”

“Người chờ lâu rồi a? ” Bạch Yến cười, đưa chiếc cặp trong tay cho Bạch Vân Tuyết, lại cởi áo khoác...đưa cho Bạch Vân Tuyết cầm luôn. Ân, trên người y có hương thơm, đã tắm rồi sao? “Người đi dạo phố, sớm vậy đã về à? ”

“Ân, trở về ‘nấu cơm làm canh’ cho Yến Yến a

” Bạch Vân Tuyết kéo tay Bạch Yến “Đến, đến phòng bếp nhìn xem

”

Ân, thật hiếm thấy a. Tuyết tự tay nấu cơm, ‘con dâu nuôi từ bé’ cũng có ngày khôn lớn a. Bạch Yến có chút cảm động.

“Ngạc nhiên không a? ”

“...” chỉ thấy....không ổn cho lắm, bất quá “Hảo phong phú a.” Tuy nhiên bề ngoài có chút....không xong. Hơn nữa, phỏng chừng không còn nóng — trên người Tuyết không có mùi thức ăn, có lẽ thức ăn cũng đã nấu một lúc rồi. Tiểu hài tử nàyThiệt là! Làm việc không có trước sau. Ăn cơm xong rồi tắm mới đứng na.

“Nha? Yến Yến tranh thủ rửa tay, rửa xong rồi ăn cơm.”

“Hảo.” Thói quen trở về nấu cơm, sau đó mới dùng cơm. Thoáng cái có cơm ăn, thật không quencũng không đói. Nhưng phải để mặt mũi cho Tuyết a. Bạch Yến định dù cho khó ăn cũng phải khích lệ y — dù sao cũng là một chuyện ‘ngạc nhiên’. Hắn rửa tay xong, xoay người...Di? Tuyết? Đi đâu rồi? ”

“Tuyết, người nhanh lên a.”

“Lập tức ~ chờ một chút

”

“...” Y chạy đến phòng tắm sao? Rửa tay thì ở đây là được rồi.

“Đúng rồi, Yến Yến tắt đèn đi được không? ”

“Vây sẽ không nhìn thấy.”

“Bật tivi, đèn tủ lạnh, còn có...nến a? Đèn đốt lên! ”

“A” lại ăn ‘bữa tối dưới ánh nến’ sao? Bạch Yến nhận mệnh làm theo. Tuyết thật sự rất thích ‘lãng mạn’ này nọ. Nhưng y có biết hay không, trong khung cảnh ‘mê người’ như vậy, nhìn những món ăn ‘khó nuốt’ ...thì sẽ phản hiệu quả kịch liệt a! Bạch Yến bắt đầu luyện cười, cong khóe miệng, nhẹ giọng nói: “Ân, nhìn rất đẹp mắt, ăn rất ngon, Tuyết, người giỏi lắm a! ”. Nói xong, hắn thầm cười, vì điều gì lại ôn nhu với y như thế. Xem ra hắn thật sự rất yêu y, so với những gì hắn tưởng tượng còn nhiều hơn.

“Yến Yến, người cười cái gì? ” một làn hương thơm bay tới.

Bạch Yến ngây ngẩn cả người — lụa đỏ khiến cho làn da vốn trắng nõn của Bạch Vân Tuyết càng thêm nổi bật. Y phục tơ lụa kiểu cổ điển khoác trên người Bạch Vân Tuyết, ôm lấy da thịt y, thật gợi cảm. Quần áo không có nút thắt, chỉ khoác hờ, cổ định bên hông bằng một sợi dây thắt nơ bướm, tựa hồ chỉ cần chạm vào một cái, sẽ lập tức tuột xuống. Bạch Vân Tuyết bước đến gần hắn, dưới ánh nến bập bùng, hắn có thể thấy rõ theo từng động tác của y, đôi chân thon dài xinh đẹp chuyển động ...Thậm chí ...Bạch Yến đỏ mặt, y bên trong hình như cũng không mặc gì hết a? Vội vàng dời mắt đi, ngũ quan xinh đẹp tự nhiên và làn da tuyết trắng khiến cho Bạch Vân Tuyết không cần trang điểm mà vẫn vô cùng xinh đẹp. Huống chi, lúc này đây, bờ môi hoàn mỹ của y được tô nét bởi một lớp son hồng tinh tế. Thật làBạch Yến cảm thấy thân thể nóng lên. Tránh đi ánh mắt của Bạch Vân Tuyết, Bạch Yến vẫn kịp nhìn thấy ẩn trong mái tóc đen của y chiếu ra ánh sáng lấp lánh của khuyên tai “Người đang chơi Cosplay sao? ” (Mẫn: xiu (_ _|||).)

Bạch Vân Tuyết khẽ cắn cắn môi dưới, sau đó lắc lắc đầu: “Không phải. Ta chỉ muốn mặc đẹp chút thôi, không có diễn vai gì hết a.” Vẫn là chính mình, Tuyết của Yến Yến.

“Thật không? ” ăn bữa cơm thôi mà làm gì diện dữ vậy? A, biết rồi! Muốn bù vào việc thức ăn dở tệ đây! Lợi hại! Tuyệt, rất thành công dời đi sự chú ý của hần, như vậy những món ăn khó ăn cũng sẽ dễ nuốt hơn a. “Ăn cơm.”

“Hào.” Bạch Vân Tuyệt xoay người một cái, ngồi lên đùi Bạch Yến “Yến Yến, dứt ta.” Y đưa tay ôm lấy cổ Bạch Yến, môi ghé vào tai hần thổi hơi.

“Người, ngồi lại vị trí của mình.....”

“Nhưng mà hôm nay ta muốn ngồi ở đây. Chỗ này đây chỉ có ta mới có thể ngồi, đúng hay không? ” thổi hơi đồng thời vẫn không quên cắn cắn nhẹ.

Bạch Yến cảm thấy có chút lạnh. Tuyệtngười cao hơn ta, cho dù gầy nhưng vẫn rất nặng a.”Đúng vậy.” Nhưng hần nói không nên lời, thật sự ...tốt xấu gì cũng là nam nhân, nhịn một chút a!

Vương Liên! Người tiêu đời! Vì sao Yến Yến không cao hứng mà chỉ có ‘bất đắc dĩ’? Bất quá ...Ít nhất không có đẩy y ra. Cố gắng lên

“Dứt ta a!” Tay Bạch Vân Tuyệt bắt đầu không an phận dao động trên ngực Bạch Yến, cách lớp áo sơ mi mỏng như vô tình lại như cố ý vuốt ve nụ hoa trước ngực hần.

“Muốn ăn cái gì? ” chân có chút mỏi nhừ.(=]])

“Uống súp trước a.” Bạch Vân Tuyệt vươn người uống thìa súp Bạch Yến đưa tới. Ách ...hơi nguội “Còn muốn.”. Lúc này y đợi một hồi, sau đó ngậm lấy môi Bạch Yến, đem nước súp trong miệng mình truyền qua “Kỳ thực súp hơi nguội, ta giúp Yến Yến hâm nóng lại, giờ được rồi a? ”

“Cảm ơn.” Thiếu chút nữa Bạch Yến phát ghen, không đành lòng thương tổn nỗ lực của Bạch Vân Tuyệt, cho nên nhẫn nhịn nói:”Đi hâm lại là được.”

Bạch Vân Tuyệt tiếp tục ‘cuộc chiến quyến rũ’. Bạch Yến rút cuộc phản ứng “Tuyệt.”

“Ân? ” nhịn không nổi rồi sao? Bạch Vân Tuyệt vờ đứng đắn, trong nội tâm lại đắc ý không thôi. Che giấu che giấu.

“Món ăn hay là hâm lại rồi ăn tiếp. Ta lo lắng người ăn mặc mỏng manh lại ăn đồ nguội như vậy, sẽ sinh bệnh.” Bạch Yến chăm chú nhìn Bạch Vân Tuyệt. Dù sao thời tiết cũng đã cuối thu, buổi tối hơi lạnh.

Bạch Vân Tuyệt mở to hai mắt, cứ như vậy bọn họ mất thăng bằng khoảng vài giây. Sau đó Bạch Vân Tuyệt chép miệng, từ bỏ, đứng dậy khỏi đùi Bạch Yến ngồi lại vị trí của mình.

Vương Liên! Người nhất định phải chết!

Rốt cuộc.....Bạch Yến len lén vuốt vuốt đôi chân tê dại của mình, đi vào phòng lấy ra một chiếc áo khoác thật dày, phủ thêm cho Bạch Vân Tuyệt: “Ngồi đây, ta đi hâm lại thức ăn.” Bạch Yến nói xong vén tay áo lên bưng món ăn lên bếp.

Bạch Vân Tuyệt thở dài, ngoan ngoãn đứng dậy, mở đèn, một hơi thổi tắt nến.

“Tuyệt.”

“Gì a? ” Bạch Vân Tuyệt mất hứng, đưa tay tháo khuyên tai.

“Người mấy ngày nay đều đi dạo phố với Vương Liên? ”

“Ân.” Nhờ nàng góp ý chọn trang phục thích hợp, thuận tiện hiển kế ‘tấn công’, ai biết đượcAizz....

“Người sao lại muốn dạo phố cùng nàng? ” tuy rằng hần tin tưởng Tuyệt, nhưng mà Tuyệt chủ động tiels xúc với người ngoài, kỳ thực, hần cũng rất để ý. Vương Liên tốt, Ngô Nguyên cũng tốtHần phát hiện mình ngày càng muốn độc chiếm y, muốn người bên cạnh y chỉ có thể là hần. Bởi Tuyệt luôn nói cho hần biết, y chỉ yêu hần, chỉ cần hần, còn lại đều không cần! Cái gì bạn bè, cái gì thân nhân, đối với y mà nói đều không có ý nghĩa. Không nên như vậykhông phải sao? Chính là, hần không khống chế được lòng mình, tâm tư, lòng tham ...Nếu Tuyệt phát hiện, hần ích kỉ như vậy, có thể hay không ...Aizz...Cho nên hần liều mạng tự nói với mình đừng để ý, đừng để ý, Tuyệt muốn nói tự nhiên sẽ nói. Nhưng khi thấy y như

không muốn nói thì chính hấn lại nhin không được mà hỏi. Tuyết nếu như không tốt với hấn như vậy thì tốt rồi. Nhưng thật không? Bạch Yến lại tự hỏi ngược lại, nhiều lần như vậy, càng để để ý càng loạn, aiz... (Mẫn: nghĩ trong lòng làm gì cho nó loạn nói toẹt ra cho khỏe, tự ngược .)

“Không có gì. Bởi vì nàng biết rõ quan hệ của chúng ta, cho nên ...”

“Nàng biết rõ? ” hơi kì quái..

“Ân, ta cũng không biết tại sao, nhưng nàng biết.”

“Cho nên ...”

“Cho nên, ta nhờ nàng giúp ta chọn quần áo.”

“Bộ hôm nay sao? “Bạch Yến bưng tỉnh đại ngộ, sau đó nhin không được cười ra tiếng. Tuyết, y thật đáng yêu. Thật là ...y làm gì cũng vì mình. Rất cảm động!rồi lại muốn oán trách: Tuyết a Tuyết, đều tại ngươi, làm ta trở nên hư hỏng, ngươi có biết hay không? Tên ngốc nàyhắn được y yêu y sủng tới mức không thể ly khai y, chỉ sợ trừ y ra ai cũng không sợ. Thế nhưng y lại tâm tâm niệm niệm lo lắng hấn không thật lòng yêu y, phải tìm cách chứng minh. Một ‘Hong Anh’ cướp đi biết bao trái tim người khác, như thế nào lại trở nên thiếu tự tin như vậy?

Bạch Yến bắt đầu thanh tỉnh lại, chính mình có hiểu ý nghĩa thật sự của từ ‘kiên trì’ hay không? Tuyết chỉ có hấn, chỉ cần hấn, mà hấn vì cái gì còn ôm những tư tưởng cũ kỹ không buông? Trưởng thành thì sao? Vị thành niên thì sao? Chẳng lẽ một buổi sinh nhật, một buổi tối trôi qua sẽ lập tức biến một người thành một người khác sao? Đột nhiên thành thực, đột nhiên hiểu chuyện sao? Hoặc là, chỉ kém một phút, không qua ngày sinh nhật mười tám thì ngươi chính là kẻ ngây thơ, không biết gì? Thời gian....kỳ thật chỉ là một chỉ tuyến mong manh, nó không thể khống chế bất kỳ ai a! Quyết định của một người nằm ở trong tâm của người đó chứ không phải số lượng ‘ngày sinh nhật’ người đó trải qua. Hấn tin tưởng, đừng nói vài năm, thậm chí vài chục năm và hơn thế, Tuyết cũng sẽ là Tuyết, chỉ là Tuyết, giống như bây giờ, luôn làm những việc ngu ngốc khiến hấn cảm động.

Bạch Yến tắt bếp: “Tuyết, thực xin lỗi.”

“Ân? ” mặt Bạch Vân Tuyết bị Bạch Yến dùng hai tay nâng lên, y ngồi trên ghế, ngơ ngác nhìn hấn: “Vì cái gì mà xin lỗi? Yến, ngươi vẫn cảm thấy nữ nhân tốt hơn na? ” cho nên, ta cố gắng như vậy, cũng không có tác dụng.

“Đứa ngốc, ai cũng kém người a!” Bạch Yến cố ý trừng mắt, cho Bạch Vân Tuyết một cơ hội “Ta chỉ là không nở làm đau ngươi! Nữ nhân cũng sẽ không đau như vậy.”

“...” Bạch Vân Tuyết nở nụ cười “Ngươi cũng đừng làm đau ta a.”

“Nhưng là, ngươi nở lòng nào làm đau ta sao? Thiết thời ta tốt với ngươi như vậy” (Mẫn: bị ‘thượng’ mà cũng giành hờ trời)

“Không có, ta nhất định sẽ khiến ngươi khoái hoạt, một chút cũng không đau! ”

“Xem ra ngươi có kinh nghiệm rất phong phú! Nói tự tin như vậy! ”

“Không có không có.” Bạch Vân Tuyết vội vàng cam đoan “Yến Yến là duy nhất của ta! Ngoại trừ Yến Yến ai ta cũng không muốn. Ta chỉ làchỉ là” xem không ít ‘tư liệu’, đủ loại, cố gắng học hỏi. (Mẫn: ham học dữ haha)

“Ta hiểu.” Hấn đương nhiên hiểu, Tuyết trước sau như một thản thảng, đáng yêu, chấp nhất cùng chuyên nhất của y mới làm hư hấn, cũng làm cho chính mình cam tâm tình nguyện vì y mà sống, tình nguyện mất đi chính mình, làm cho mình bị thương cũng không nguyện ý mất y, thương tổn y — Tuyết, tình yêu của hấn!. Bạch Yến tháo mắt kính xuống, đặt lên bàn. Sau đó thoải mái ngồi lên đùi Bạch Vân Tuyết, một tay ôm cổ Bạch Vân Tuyết, một tay trực tiếp vói vào vạt áo vốn đã mở sẵn của y, môi dán vào: “Như vậy, Tuyết của ta nguyện ý vì ta bỏ qua bữa cơm a? ”

Bạch Vân Tuyết trực tiếp dùng hành động trả lời vấn đề này — ôm lấy Bạch Yến đi vào phòng.

Về phương diện khác, Vương Liên rất hâm mộ Bạch Yến: Yến a Yến, vận khí người thật tốt a! Có thể tóm được một đại mỹ nhân

~Hắn là trên thế giới mọi người đều hâm mộ Bạch Yến a? Về ‘tư vị bên trong’ chỉ có Yến hắn mới biết a! Hắc hắc

~Tóm lại, chúc bọn họ vĩnh viễn hạnh phúc

. Mặt khác cũng cung chúc tất cả những người có tình trong thiên hạ sẽ được thành toàn

~~** __ ** __ ** __ TOÀN VĂN HOÀN __ ** __ ** __ **

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuy-trung-hoa>